

BẦY CON GÁI

Tác giả: **Dung Saigon**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **vietcadao.com**

CHƯƠNG 1

Điều hạnh diện nhất của Vân Phi không hẳn bởi Vân Phi có người yêu trước các chị mà vì Vân Phi đã có một cuộc sống yên ả bình thường nhất. Đó mới chính là điều Vân Phi bằng lòng và thoải mái với cuộc sống ồn ào của gia đình. không phá phách điên cuồng như Thủy, không cao vọng như Quỳnh, không ồn ào thái quá như Thảo.

Với Vân Phi, lúc nào, phút nào, thời gian nào Vân Phi vẫn sống bình dị như nhau. Mức sống thật chừng mực, thật đều đặn. đều đặn như buổi sáng đến trường học. buổi chiều ở nhà quanh quẩn trông phòng may vá hay đọc sách. như những chiều cuối tuần dạo phố với người yêu, thế thôi. Vân Phi chưa thấy mơ ước một điều gì khác ngoài những điều Vân Phi đã có.

Với Mẹ, Vân Phi còn là một cô gái ngoan được Mẹ yêu chiều nhất giữa bầy con gái ồn ào phá phách của Mẹ năm nay, Vân Phi mười tám tuổi, người yêu của Vân Phi hai mươi bốn tuổi. Hoàng bằng tuổi Thảo - chị đầu đàn của bầy con gái. Trên Thảo, anh Sơn, hiện đang đóng quân ở tỉnh lẻ xa xôi. Thỉnh thoảng Sơn về phép cũng phải kinh ngạc thảng thốt nhìn lũ em gái lớn nhanh như thổi. Mới ngày nào Vân Phi còn nhỏ nhút, lè la chơi bầy hàng với trẻ con hàng xóm mà bỗng chốc lớn hẳn ra. Em đã biết sửa soạn điểm trang, đã có người yêu cho những ngày nghỉ cuối tuần hạnh phúc rồi. Mau thật, lạ thật. như một chớp mắt dài, bầy con gái lớn vươ*.t nhau từng chạng vạng. hẳn bố mẹ vừa vui mừng, vừa lo âu nhìn đàn con một ngày một lớn. trông bữa ăn Bố Mẹ thường nhìn sâu trông mắt các con tìm tương lai từng đưa ẩn hiện đâu đó. Thảo ồn ào sẽ vất vả lao đao. Quỳnh có đôi mắt thật buồn; có khuôn mặt lúc nào cũng như chìm vào suy tư - chắc về sau tình duyên không êm xuôi, sung sướng được. thủy phá phách sống không biết đến ngày mai, biết đâu số lại sướng. lúc nào trông Thủy cũng hồn nhiên vui nhộn, hầu như Thủy không biết buồn bao giờ. vân Phi thì dịu dàng trầm lặng. chắc cuộc sống êm ả nhất nhà.

Đó là những điều tiên đoán của Bố Mẹ dành cho bầy con gái. Còn anh Sơn, mỗi lần về lại kéo Vân Phi ra một góc nhà, hỏi dò:

- Ở nhà có tin gì lạ chưa?

Vân Phi tròn mắt nhìn anh:

- Chưa ạ

Sơn nhả mắt:

- Sao lại chưa nhỉ ?

- Anh muốn hỏi đến chuyện gì?

- Thế không có đứa nào đến "rước" đứa nào trong nhà này đi hết hả ?

Vân Phi dậm chân kêu lên:

- Anh Sơn nói gì đâu không thôi.

Sơn nheo mắt:

- Gì đâu là sao. Nhìn mấy cô càng ngày càng lớn tôi phát chóng mặt, phát lo lắng dùm. tại sao không ai nghĩ đến điều đó nhỉ ?

- Ghê! Anh Sơn làm như tụi em... ế cả lũ rồi không bằng.

Sơn đổi giọng dỗ dành:

- Đứa nào chịu khó lấy chồng sớm anh thưởng.

Vân Phi hỏi:

- Thưởng gì ?

- Tùy thích.

Và buổi tối Vân Phi họp các chị lại rả tai câu hỏi của anh Sơn. cả bốn đứa con gái cùng la lên thật lớn để chọc... tức:

-- Chúng em nhất quyết ở nhà "ăn bám" Bố Mẹ hoài hoài cho anh Sơn hết... lấy vợ

Cũng tại vì Bố Mẹ thường dục Sơn lấy vợ sớm sớm cho bà cụ có cháu bông. mỗi lần nghe nhắc lấy vợ sơn lại nghĩ đến đám em gái ồn ào đông đúc ở nhà, Sơn thấy sợ nên anh thường nói với Bố Mẹ, nửa đùa, nửa thật:

- Chừng nào tụi con gái nhà mình lấy chồng bớt đi một hai đứa, lúc đó con mới lấy vợ

Vì thế mà bọn con gái thường hay chọc Sơn, phá sơn không ngớt, nhờn nhờn trước mặt anh để chọc tức đủ điều. Sơn cần nhẫn đảm em luôn miệng, nhưng không phải vì thế mà Sơn ghét các em. chính đám con gái cũng cảm thấy như thế.

Ở đơn vị sơn có nhiều bạn nhất. sơn nghĩ có lẽ tại Sơn có nhiều em gái nên mới "đắt" bạn như thế. nếu Sơn không có cô em gái nào hẳn bạn bè xa anh hết. cũng bởi Sơn ít nói, ít thích ồn ào đùa phá. tính Sơn khác hẳn với các cô em. sự ồn ào của bầy em gái đôi lúc khiến Sơn điên đầu, nhức óc, khiến Sơn "sợ" con gái một phần cũng chỉ vì nhìn các cô em.

Thảo nhắc đến anh Sơn thường nhăn mặt:

- Tao mà có người yêu cỡ ông Sơn thà... ở vậy cho sướng thân.

Thủy trêu chị:

- Thế người yêu cỡ ông.... cận chắc chịu liền ?

Thảo mắng Thủy:

- Đừng có vô duyên, mi mà nhắc đến thằng cha cận đó lần nữa ta bẻ cổ mi nghe chưa?

Thủy bụm miệng cười khúc khích, bắt chước" giọng Hùng Cường, con nhỏ nhún nhảy "Một trăm phần trăm em ơi chiều nay lại cắm trại rồi, xin em một buổi đi dạo Bô Na đi em...".

Quỳnh ngồi đọc truyện trên bàn, cau mặt ngó Thủy:

- Im mồm dùm tao chút, Thủy.

Thảo cười bảo Quỳnh:

- Nhìn con Thủy y như khỉ mắc kính phong.

Thủy le lưỡi trêu Quỳnh:

- "Bà già cô đơn" lên là phải im ngay

Quỳnh nhún vai ngồi yên lặng giữa tiếng cười nói của mọi người, tiếp tục xem sách một cách thản nhiên. vẫn Phi nhìn Quỳnh - chiều cuối tuần thật đẹp thế này mà Quỳnh vẫn bình thản ngồi ôm quyển sách được thì kể cũng lạ chị Thảo và Thủy đang riu rít rủ nhau đi phố may sắm vì hôm nay đầu tháng, Thảo mới lãnh lương, có lẽ. vẫn Phi cũng có hẹn với Hoàng. chỉ riêng Quỳnh không bận rộn gì cả. chờ Thảo và Thủy đi khỏi, Vẫn Phi đến bên Quỳnh nhỏ nhẹ:

- Chị không đi chơi hả, chị Quỳnh?

Quỳnh lắc đầu, vẫn không rời quyển sách. vẫn Phi nói:

- Chiều nay chị Quỳnh đi chơi với tụi em, nghe

Quỳnh chớp mắt nhìn Vẫn Phi cười hỏi đùa:

- Đi đâu?

- Xi nê, nghe nhạc gì đó tùy chị thích.

- Có tôi chèn vô không làm mất tự do của cô cậu chứ ?

Vẫn Phi cười nhẹ, đôi má ửng hồng:

- Có gì đâu, tụi em gặp nhau hằng ngày. Chị đi chơi chung càng vuiii chứ sao. Hoàng cũng muốn mời chị đi chơi chung hoài mà chưa có dịp đó thôi.

Quỳnh thở nhẹ đứng dậy, Vẫn Phi reo:

- Chị Quỳnh đi nghe, bốn giờ Hoàng tới đón.

Quỳnh ngồi sà xuống giường lắc đầu:

- Thôi, xin "cô cậu" hôm khác, hôm nay tôi có hẹn rồi.

Vẫn Phi tròn mắt:

- Hẹn với bồ?

Quỳnh gật đầu tùm tùm. vẫn Phi ngồi xuống bên chị hỏi dồn:

- Ai thế Quỳnh, cho em biết tên đi

Quỳnh trợn mắt làm điệu:

- Quên lắm, Phi biết rồi mà.

- Ai đâu?

- Khanh đó.

Vẫn Phi xịu mặt:

- Chị thì lúc nào cũng Khanh, Khanh. cứ làm như chị Khanh là "bồ ruột" không bằng ấy thôi. Coi chừng có ngày chồng con Khanh đến nhà mình "ăn vạ" à.

Quỳnh cười:

- Còn lâu, đến đây ăn vạ ta xui con Khanh ly dị ngay tức khắc.

Vẫn Phi kêu lên:

- Trời ơi! Quỳnh "loạn" quá đi mất. có ai lại bỏ chồng theo chị bao giờ không?

Quỳnh xua tay:

- Thôi, dậy sửa soạn đi đâu thì đi đi, để cho tao yên tĩnh vài phút. sống ở nhà này đôi khi muốn điên. tao sắp điên rồi Vân Phi ạ!

Vân Phi nhè nhẹ đứng dậy không nói thêm với Quỳnh một lời nào nữa. Năn nỉ cũng vô ích. trông bốn chị em, phải nói Vân Phi thương Quỳnh nhất. nét lạnh lùng của Quỳnh cho Vân Phi cảm tưởng Quỳnh đang cô đơn ghê lắm. Quỳnh đang bị những dằn vặt quá đáng vậy. Không ai đủ tài tìm hiểu Quỳnh. con người Quỳnh là ca/ một "bí mật" bao trùm. và, Vân Phi muốn tìm hiểu cho bằng được, muốn tìm cách an ủi, chia sẻ với Quỳnh hết mọi thứ. vân Phi nghĩ thế và do ước thế. chị em người tay thường hay tâm sự với nhau đủ điều. Vậy mà với Vân Phi và Quỳnh, chưa đứa nào tâm sự với đứa nào cả. khi thấy Vân Phi đi chơi với bồ về, Thủy thường đùa:

- A! con người hạnh phúc. hôm nay đi chơi có thêm mục gì hấp dẫn không kể cho em nghe với.

Thảo lên giọng kể cả, trầm giọng:

- nó thì chỉ có mỗi mục xinê, ăn kem, dạo phố xong là về. hết chuyện!

Vân Phi chỉ cười hiền hòa không phản đối hay giận bất cứ một lời trêu chọc nào của Thảo hoặc của Thủy cả. khi vui, Vân Phi cũng ríu rít nói cho Thủy nghe một vài điều ngộ nghĩnh hoặc trêu lại chị Thảo với anh chàng kính cận một vài câu dí dỏm để phá nhau cho ồn ào nhà cửa. Cho Quỳnh nhàn mặt trông một. góc bàn phản đối một cách âm thầm chán nản. Quỳnh cứ tự tạo cho Quỳnh một thế giới riêng biệt Xa cách hẳn mọi người. Thủy không ưa Quỳnh bằng Thảo, có lẽ tại Quỳnh ít đùa phá thân mật với nó như Thảo.

Vân Phi đến đứng trước mặt Quỳnh với robe tươi trẻ, với đôi má phớt hồng cùng nụ cười duyên dáng dễ thương. vân Phi nói với chị:

- Ngày nghỉ chị cũng nên đi phố cho vui, chị Quỳnh. ở nhà ôm hoài quyển truyện chán chết được.

Quỳnh ngả lưng lên gối dĩa, duỗi thẳng đôi chân trần, cười nhẹ:

- Tao sắp đi làm rồi Vân Phi ơi.

Vân Phi dậm bước đi, vội dừng lại ngạc nhiên:

- Chị đi làm ở đâu?

- Đầu cũNg được, chỗ nào có việc thì làm.

- coi chừng Ba Mẹ mắng chết.

Quỳnh nhún vai:

- Tao lớn rồi chứ còn nhỏ nhít gì nữa mà mắng với lạ vả lại, biết tao đi làm Ba Mẹ còn mừng nữa chứ la gì.

Vân Phi cúi đầu, nói nhỏ:

- Chị nói thế chứ Ba Mẹ đâu có muốn cho chị đi làm sớm. dù gì cũng phải học cho tốt năm nay

Quỳnh chớp mắt:

- Dù muốn, dù không tao vẫn nhất định đi làm, học hết vô rồi.

Và đổi giọng pha trò, Quỳnh nói:

- Yên trí, lãnh lương tháng đầu tao may quần áo hết cho mi mặc "ké" để đi bát phố với người yêu. Chịu chứ?

Vân Phi cũng cười, đùa lại chị:

- Thôi, em chả dám, để Quỳnh mặc đi với bố là hơn.

- Ta chỉ có bồ Khanh thôi à.

Vân Phi đi những bước chân reo vui xuống cầu thang, thấy thương câu nói của chị qỳnh. khanh quả điềm phước hơn những người con trai mà dưới đôi mắt bình dị của Vân Phi thì có dư điều kiện để làm người yêu hay chồng chị Quỳnh được. vân Phi không hiểu sao hai người có thể thương nhau như ruột thịt, "mê" nhau như tình nhân như thế. mẹ thường mắng Quỳnh:

- Con bé này chỉ thấy nó cặp kè, rủ rê con Khanh đi chơi thôi, thế nào cũng có ngày thằng chồng nó đến "mắng vốn" bố Mẹ đấy, con ạ

Quỳnh cười với mẹ:

- Khanh nó hay cãi nhau với chồng, nó bảo chỉ ở gần con là n'ó thấy bình yên nhất.

Mẹ cau mặt:

- Chỉ nói nhảm.

Thảo thắc mắc hỏi Quỳnh:

- Ủa, tao thấy tụi nó yêu nhau lắm mà, Quỳnh?

Thủy chen vào:

- Yêu nhau gì mà cãi nhau suốt ngày. Lần nào bà Khanh đến nhà đôi mắt cũng đỏ hoe yêu nhau kiểu đó thôi em xin... chào thua

Quỳnh cau có bênh bạn:

- Đồ ngu, cãi nhau mà vẫn yêu nhau có sao? Càng yêu lắm càng cắn nhau đau, biết chưa?

Thảo hất hàm, nheo mắt hỏi Vân Phi:

- Ê! Vân Phi, phải vậy không?

Vân Phi đỏ hồng đôi má, cuống quýt trông ánh mắt ranh mãnh của mọi người đang nhìn mình. thủy được dịp trêu Vân Phi:

- Ủ! Chị Phi với anh Hoàng chắc "cấn" nhau suốt ngày mất.

Vân Phi ré lên:

- Nói nhảm vừa vừa chứ Thủy.

Thủy trợn mắt vênh váo:

- Trời ơi, người ta hỏi thật tình, chị không có thì thôi việc gì phải la làng lên thế.

Thảo hưởng ứng những lần Thủy trêu Phi chỉ đến khi Quỳnh phải cau mặt mắng Thủy mới chịu im.

- Thủy, ăn nói như thế đó ?

Hoặc:

- Thủy, đùa vậy đủ rồi.

Thủy sợ Quỳnh hơn sợ Thảo mặc dù Thảo là chị đầu của đám con gái. Thủy có thể cười dơn đến độ hồn hào với Thảo được. nhưng với Quỳnh, chỉ khi nào vui lắm Thủy mới dám đùa quá trớn hoặc khi nào tức lắm Thủy mới dám cãi lại vài câu rồi thôi. Vân Phi thì chưa bao giờ, vả lại, Vân Phi lúc nào cũng ngoan hiền nhỏ nhẹ, lúc nào cũng thu mình trông tầm mắt mọi người thì đâu còn điều gì để nói đến nữa. Vân Phi cũng đùa đó, cũng phá đó, cũng lém lỉnh ồn ào đó, nhưng Vân Phi không làm ai bức mình, vẫn không gây khó chịu quá đáng cho các chị, vẫn dịu dàng ngoan ngoãn với ba mẹ, vẫn bình thản và bằng lòng với cuộc sống mình đang có. Quỳnh thì không thích cuộc sống của Vân Phi nhưng đôi lúc cũng phải nhận là Phi sung sướng và hạnh phúc. một thứ hạnh phúc thật bình thường, không ồn ào, không vất vả, không cao quá tầm tay với. Như buổi chiều cuối tuần đẹp thế này. Vân Phi cũng đang hòa mình vào niềm vui với mọi người, với một tên con trai, với những đan tay không rời, không dứt. như thế là hạnh phúc -- như thế là tình yêu. Với Quỳnh, tình yêu phải là cái gì thật cao, thật khó kiếm. người đàn ông Quỳnh yêu phải khác biệt mọi người, phải vượt lên tầm mắt Quỳnh. như thế là Quỳnh đòi hỏi quá đáng. Quỳnh biết mà vẫn thấy không dứt được những ý nghĩ ấy. Người đàn ông Quỳnh yêu ở đâu đó -- xa vời quá sức ! Mong mệnh quá sức!

Căn gác bây giờ yên lặng hoàn toàn, nhưng sự bừa bãi thì không bao giờ biến được. trên giường Thảo, hai, ba chiếc áo thay đồ đang quăng bừa bãi -- Tủ quần áo mở tung ra, đầy màu sắc nhức mắt -- Chức tích của Thủy. Bàn học Vân Phi, son, phấn, nước hoa, gương, lược chất đầy ngút mắt. những hình ảnh này khiến Quỳnh nhớ đến một mẩu chuyện nhỏ với Vĩnh Thường. cũng vào một ngày đẹp trời-- buổi chiều của đám con gái. Thường đến thăm Quỳnh đột ngột khi Quỳnh đang nằm đọc sách giữa chăn nệm bừa bãi của bọn con gái để lại: Thảo, Thủy, Vân Phi thường đến làm Quỳnh bối rối không ít. mời Thường ngồi vào cái ghế độc nhất trên bàn học, Quỳnh gom thật nhanh mớ quần áo vào một góc. Vĩnh Thường nhìn Quỳnh cười tủm tỉm-- Nụ cười như soi thấu ý nghĩ và hoàn cảnh của Quỳnh lúc ấy.

Quỳnh nói gượng gạo:

- Hôm nay Thường không đi chơi đâu sao mà lại đến Quỳnh ?

- Đến Quỳnh là đi chơi rồi còn gì.

Quỳnh lắc đầu:

- Quỳnh khác.

- Sao lại khác ?

- Những ai đến với Quỳnh chiều chủ nhật đều là những người hết mục... đi chơi.

Thường cười nhẹ:

- Quỳnh nói thế chứ. được đến thăm Quỳnh là một điều vui cho Thường rồi. Đâu dám đòi hỏi.

Quỳnh cười rộ ràng trông ánh mắt non dại của tên con trai mới lớn. làm sao mà đòi hỏi được nhỉ ? chưa có một tên con trai nào dám đòi hỏi Quỳnh một điều gì hết. tại sao? Quỳnh không hiểu nổi điều đó. có lẽ sự lạnh lùng của Quỳnh làm cho mọi người không dám đến gần thì phải. Đó cũng là một điều hay, Quỳnh cần được bình yên hơn là bị quấy rối bởi những khuôn mặt con trai Quỳnh ghét.

Mãi đến khi Vĩnh Thường ra về, Quỳnh mới nhận thấy giọng nói của Thường có âm thanh là lạ, ngập ngừng. hình như có một chuyện gì đó làm Thường xúc động không nói được. lúc đưa Thường xuống cầu thang, Thường nói nhỏ, thật nhỏ:

- Quỳnh, có quyển sách Thượng để trên bàn Quỳnh.

Quỳnh hỏi:

- Thượng để quên sao?

- Không, Thượng... gửi Quỳnh.

Quỳnh trở lên bàn học, quyển sách có ghép một bức thư tình. Quỳnh nghĩ, không biết mình đã nhận được bao nhiêu bức thư tỏ tình vụng dại của những tên con trai cùng trường, cùng lớp rồi nhỉ ?. mở bức thư của Vĩnh Thượng, viết: "... Quỳnh không bao giờ ngờ nổi Quỳnh đã thật đẹp, thật quyến rũ trông buổi chiều tôi đến thăm Quỳnh đột ngột thế này đâu, Quỳnh nhỉ ? ngày mai tôi bỏ thành phố này mà vẫn không dám mở lời từ giả Quỳnh. bởi soa Quỳnh biết không? bởi... bởi tôi yêu Quỳnh. tôi yêu Quỳnh lặng lẽ từ bao nhiêu năm nay tôi hiểu, Quỳnh không bao giờ nghĩ đến điều đó vì nhiều lần nhìn trông ánh mắt Quỳnh, tôi biết rõ hơn ai hết. người đàn ông trông Quỳnh hẳn phải vượt lên tất cả, đâu có thể tầm thường như tôi -- như những tên con trai đã theo đuổi Quỳnh trông trường. tôi đã theo dõi những tên con trai đeo đuổi Quỳnh và tôi thật đã không tìm thấy một tên nào xứng đáng với Quỳnh hết. điều đó khiến tôi thoải mái lạ, Quỳnh ạ không hiểu sao tôi lại có ý nghĩ đó nữa. Có lẽ tại Quỳnh trang nghiêm quá. lẫn lộn giữa những ồn ào của bạn bè trông trường, Quỳnh mang nét trầm lặng xa vời, Quỳnh cao sang vượt bậc. tôi đã thà ích kỷ mà mộng cho Quỳnh cứ như thế mãi. Quỳnh cứ kiêu kỳ cách biệt với mọi người để trông đôi mắt Quỳnh không có một hình bóng nào hết cả. tôi ích kỷ quá phải không Quỳnh. mộng Quỳnh tha thứ cho sự ích kỷ của tôi. Cầu chúc cho Quỳnh những ngày vui tiếp nối...

Vĩnh Thượng"

Quỳnh vô tình để bức thư cho Thủy đọc được. con nhỏ thở dài trên Quỳnh:

- Lại một "cây si" đáng thương hại.

Quỳnh hỏi:

- Sao lại đáng thương hại?

- Vì cây si đã "si" nhầm một bức tượng đẹp vô hồn.

Quỳnh cười nhẹ -- bọn con gái nhà này cũng mù mịt về Quỳnh. không ai hiểu gì về Quỳnh cả. Quỳnh bỗng nghe buồn bâng khuâng...

CHƯƠNG 2

Khanh đến vừa Lúc Quỳnh tắm xong, những giọt nước mát khiến Quỳnh thoải mái và dễ chịu làm sao!

Khanh ngồi chờ Quỳnh trên những quần áo bữa bãi của căn phòng vắng.

Quỳnh cười với Khanh:

- Sao ngồi buồn thế ?

Khanh chớp chớp mắt:

- Nhìn bữa bãi của căn phòng mà, tao nhớ tao... con gái ghê! Ước gì được trở về nhà nằm dài trông phòng đọc truyện thì nhất.

Quỳnh lau tóc trên Khanh:

- Yên phận rồi bồ ơi, tiếc cũng đã muộn. "hắn" đâu?

- Đi chơi với bạn.

- Ghê vậy đó. hôm nay "thả" chồng đi riêng à ?

Khanh nhăn mặt:

- Mà làm như tao "giữ" ông ấy không bằng vậy. Đi đâu thì đi chứ, ăn thua gì.

Quỳnh nheo mắt:

- Khanh... đại. Tao mà lấy chồng là giữ luôn, không cho đi chơi riêng một bước.

Khanh cười:

- Thì lấy chồng đi. Tao cầu mày lấy chồng để nếm mùi buồn khổ như tao.

Quỳnh lắc đầu:

- Rất tiếc, chưa có bồ thì làm sao có chồng.

- Tại mày "kén" quá.

Khanh trách Quỳnh, Quỳnh thở dài bâng khuâng:

- Tao đâu có kén. vì chưa gặp đó thôi chứ kén gì. người yêu tao đâu cần phải có địa vị, miễn sao yêu nổi là mừng rồi.

Khanh nghĩ đến Hải cùng những ngày tháng còn là tình nhân. quả thật, tình yêu đẹp quá sức, tưởng chừng có thể yêu nhau cả đời bằng những hẹn hò thú vị vậy. Nhưng rồi cũng tan biến mất. bây giờ thì có nhau đời đời nhưng những cảm giác thương, tình nhân không còn nữa. Cuộc sống vợ chồng nhiều lúc xảy ra những đụng chạm thực tế không mấy đẹp làm Khanh nản. khiến Khanh thêm trở lại thời con gái quay quắt. nhớ những hẹn hò lén lút. nhớ những lần nói dối Bố Mẹ đi chơi với người yêu. Những buổi sáng buổi chiều đùa phá như giặc với lũ em. Khanh sống êm đềm suốt thời con gái cho đến ngày lấy chồng. thời gian chỉ mới một năm mà Khanh tưởng chừng như lâu lắm vậy.

Quỳnh thường bảo Khanh:

- Sao mày "già" mau quá thế Khanh ơi.

Khanh cười nhẹ:

- Vì tao có chồng - có chồng không già cũng phải già, Quỳnh ạ

Quỳnh nhún vai, le lưỡi:

- Thôi, nghe mi nói ta "cóc thềm" lấy chồng nữa cho trẻ hoài, đẹp hoài. Cho con trai theo tao hàng đàn, hàng đồng. cho mi nhìn tao mà buồn tủi khóc thầm đó Khanh.

Khanh dài giọng:

- Ủ! Tao cầu, tao mong mi sống như thế mãi để trở thành.. bà cô già khó tính xem có tên con trai nào theo mi nữa không cho biết.

Quỳnh đấm lên vai Khanh, la:

- A! Mi rửa tao ở già phải không con quỉ. bạn bè chơi với nhau bấy nhiêu năm như thế đó hả ?

Khanh cười dòn:

- Ồ! Tại mi nói nghe "lối" quá, kén kỹ quá ta rửa cho bồ ghét. ở đó cho mi xem. mai mốt ta sanh xong ta vẫn mặc mini jube đi dạo phố cho con trai chết ngất như thường.

Quỳnh nhảy cẫng lên, vỗ tay reo:

- Ủa, Khanh có bầu hả ?

- Ừ.

- Mấy tháng rồi?

- Chẳng hai ba tháng gì đó.

Quỳnh sờ soạng lên bụng Khanh:

- Bụng mi nhỏ xíu à. ừ, sanh lẹ lên cho ta làm... má nuôi.

Khanh đùa:

- Sanh xong tao cho mi luôn đó.

Quỳnh nhồm người lên, móc tay Khanh:

- Mi mà nói láo ta bẻ gãy răng nghe chưa.

Khanh cười cười. Quỳnh rủ:

- Đi Khanh.

- Đi đâu?

- Đâu cũng được. bát phố mừng ngày mi có... bầu.

Khanh đỏ mặt mắng đùa bạn:

- Con khỉ, chồng tao không ăn mừng thì thôi. Cớ chi mi dành quyền một cách trắng trợn như thế chớ.

Quỳnh nhăn mặt nhún vai:

- Đẹp ông chồng qua một bên dùm đi, mi mà nhắc hoài ta bắt cóc mi về làm... vợ liền liền.

Khanh đấm Quỳnh túi bụi:

- Nhảm quá đi mất, đầu óc con nhỏ này không khá được. ăn nói "loạn" quá thể.

Quỳnh chạy vụt vào trong màn gió cười khúc khích...

CHƯƠNG 3

ám con gái lần lượt kéo nhau về lúc chập tối. Căn gác vắng lại ồn lên, loạn cả lên. Thủy kêu ré trong tấm màn che hồ để thay đồ:

- Quần áo tôi mù Quỳnh dấu đâu mất tiêu rồi. Vân Phi ơi, kiếm dùm em đi.

Vân Phi thay đồ xong trước nhất, chạy ào ào xuống bếp không nghe lời năn nỉ của Thủy. Thảo gắt om sòm:

- Con quỉ Quỳnh chỉ giỏi ở nhà phá hoại không à. mới để bộ đồ ngăn ở đầu giường nó dấu đâu mất rồi đó.

Thủy mặc bộ đồ của Thảo sùng sính bước ra. Thảo hét:

- Ê Thủy? thì ra là mày. Trả quần áo cho tao không ?

Thủy nhăn mặt:

- Cho em mượn chút xíu.

- Quần áo mày đâu?

- Bà Quỳnh dấu mất.

Thảo chột nhìn quanh. thiếu sự có mặt của Quỳnh trông căn phòng. Thảo báo động:

- Bà già cô đơn "biến" rồi.

Thủy cũng ngó quanh:

- Chuyện lạ, chị Quỳnh ơi, chị Quỳnh ơi!

- Chắc đi chơi với.... bồ rồi.

Thủy cười ròn. vân Phi gọi hai người con gái:

- Chị Thảo, Thủy. Xuống Mẹ gọi nhanh lên.

Thảo châu mỗ nói vọng xuống:

- Chờ chút, tao tắm đã.

Vân Phi dọa:

- Mẹ đang mắng mấy người ở dưới này đó. con gái gì đi chơi về còn la hét om sòm. không sợ hàng xóm người ta kiện cho

Thủy chạy xuống trước, con bé nhăn nhăn:

- Thôi chị Phi ơi cho em xin đi. Chị thì lúc nào cũng hiền, ngoan, dịu dàng có ai dám phân bì đâu mà nói thế không biết. ở trong nhà này ngoài anh Hoàng ra, không ai... ngoan bằng chị

Làm như không nghe lời Thủy, Vân Phi lui cúi phụ mẹ dọn cơm lên bàn. lúc Thảo xuống cả nhà đã ngồi vào bàn ăn. thiếu Quỳnh, mấy đứa con gái nhao nhao lên:

- Mụ Quỳnh đi chơi với bồ quên lối về rồi.

- Nhỏ Quỳnh hôm nay đi chơi "kỹ" ghê

Thảo đề nghị:

- Ăn cơm xong tao đi kiếm con Quỳnh, đứa nào đi theo không?

Thủy nheo mắt, biếu môi:

- Thôi đi đừng kiếm cố bà Thảo ơi, tôi biết bà hẹn với anh chàng bốn mắt ở đầu ngõ kia kìa. Đi thì cứ đi, việc gì phải lấy cớ kiếm chị Quỳnh mà tội cho chị ấy.

Thảo trợn mắt, giơ đũa định khõ lên đầu Thủy, Thủy trốn sau lưng áo Mẹ hét ầm ỉ. mẹ xua tay nhăn nhó:

- Thôi, thôi, chúng mày đi lấy chồng hết cho tao đỡ mệt. ở nhà một bầy con gái thế này chỉ ăn hại, phá phách tao mà thôi, chỉ hàng xóm họ thì thậm là nhà vô phúc.

Thủy đã ngồi lại đằng hoàng, cãi:

- Đâu phải Mẹ nhà đông con gái là nhà có phúc chứ. mẹ nhìn xem bốn đứa con gái mình mai mốt được bốn ông con rể rước đi. Mẹ chả tốn một đồng xu nào. Thử xem nếu Mẹ có bốn ông con trai, Mẹ "gả" vợ cho bốn ông một lần, tốn biết bao nhiêu Mẹ biết không ?

Mẹ lắc đầu như thể chán nản:

- Tao cho không bốn đứa thẳng nào chịu cưới tao còn cám ơn nữa là đằng khác.

Thảo cười cười:

- Mẹ nói thế làm "mất giá" con gái Mẹ đi. Mẹ nhìn xem đứa nào cũng đẹp, cũng noble cả.

- Con gái Mẹ là nhất, Mẹ nhỉ ?

Thủy lém quá sức. Thảo nào Mẹ không cứng chùi Thủy được. con gái út của Mẹ chứ sao. Vân Phi nghĩ đến sự vắng mặt của Quỳnh bằng những ngác nhiên ngấm ngầm. có thể Quỳnh đi chơi, có thể Quỳnh đi kiếm việc làm, nhờ vả bạn bè ? chả biết có nên nói với Mẹ ý định đi làm của chị Quỳnh không nhỉ ? nghĩ đến ngày Quỳnh bỏ học đi làm, Vân Phi thấy thương Quỳnh ghê gớm. Quỳnh đã sớm ý thức được cuộc sống khó khăn aoooo gia đình trong lúc mà Vân Phi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Vân Phi thấy mình sống thật ích kỷ. sống chỉ biết nghĩ riêng mình. hồi chiều, lúc ngồi trong ciné, Hoàng đã đề nghị cuối năm làm đám cưới. Vân Phi chưa có quyết định gì với đề nghị đó của Hoàng cả. chiều nay trong bữa cơm, Vân Phi định hỏi ý kiến Mẹ để chờ Mẹ quyết định hộ sau đó Vân Phi sẽ nói với chị Quỳnh để Quỳnh giúp thêm ý kiến. thế nhưng, sự vắng mặt của Quỳnh cùng những ồn ào của bày con gái đã khiến Vân Phi nhìn xa hơn một chút. hiểu sâu hơn một chút nữa. Tuổi Vân Phi còn nhỏ, và Hoàng cũng còn trẻ. Vân Phi đậu xông hai phần Tú Tài, chờ chị Thảo lấy chồng, chờ Thủy lớn ra một chút nữa. Lúc ấy làm đám cưới cũng chả muộn...

CHƯƠNG 4

Quỳnh về trong bữa ăn gần tàn. những đứa con gái tranh nhau hỏi ríu rít:

- Quỳnh đi đâu về thế ?
- Quỳnh ở đâu thế ?
- Quỳnh đi chơi "kỹ" thế ?

Quỳnh chào Mẹ rồi đi thẳng lên lầu. Bọn con gái chia nhau dọn dẹp phòng ăn, chỉ một lát là xong. kể ra thì thiếu người làm cũng chả lấy gì là vất vả lắm. rồi cũng quên đi. Chỉ mấy hôm đầu chị sáu xin về quê thăm g/đ rồi ở luôn trên đó. bọn con gái cũng cảm thấy lúng túng, vất vả một chút. nào nấu ăn, nào giặt quần áo, nào dọn nhà, lau nhà. quần nhau suốt cả ngày, cãi nhau chí choé mà vẫn không xong. sau cùng Mẹ phải chia công việc: Thủy rửa chén buổi trưa, Vân Phi rửa chén buổi chiều, Quỳnh nấu cơm. Thảo vì bận đi làm ngày hai buổi nên tối về dọn dẹp nhà cửa. Quần áo ai người đó giặt. như thế kể cũng tạm yên -- cũng tạm gọn. ba nhìn con gái làm việc. ông gật gù ra vẻ bằng lòng ghê lắm:

- Từ nay ngân quỹ g/đ bớt được một khoản chi tiêu.

Ba nói thế, bọn con gái phản đối ngầm ngầm sông Ba vẫn tỉnh bơ bơ:

- Mướn người làm về chỉ tổ cho nổi đua đòi theo đám con gái nhà mình. nay mode này, mai mode nọ chứ ích gì. thà để 50' tiền bỏ ra trả người làm mỗi tháng đó thêm vào tiền chợ hàng ngày cho chúng nó ăn ngon có hơn không.

Mẹ cười tươi như hoa khen Ba nói đúng quá. Thủy bấm Thảo:

- Gớm! Ba Mẹ già rồi còn "tình" ghê hợp nhau ghê, chị Thảo nhỉ ?

Thảo nheo mắt thắc mắc:

- Chả biết ngày xưa hồi mới yêu nhau Ba mẹ có bao giờ "mimi" nhau không nữa?
- Cái đó thì phải hỏi chị Phi ạ
- Tại sao lại hỏi con Phi
- Tại chị ấy kinh nghiệm trong tình yêu trước mình.

Vân Phi cúi húi rửa bát, nghe Thủy, Thảo nhắc tên mình. Vân Phi quay lại. Thủy nheo mắt:

- Phải không chị phi?
- Hả ?
- Phải chị kinh nghiệm tình đời trước em không ?

Vân Phi cười cười:

- Ủ, dĩ nhiên !
- Thế đó chị ngày xưa Bố Mẹ mình yêu nhau có "mimi" nhau không ?

Vân Phi đỏ mặt:

- Làm sao tao biết được.
- Còn chị với anh Hoàng thì sao?

Vân Phi lắc đầu:

- Nhảm, tao không biết.

Thủy cười ròn:

- Em biết.
- Biết gì ?
- Biết Vân Phi với anh Hoàng.... đó.

Thảo nheo mắt rủ thủy:

- Lên lầu, Thủy?

Thủy nói:

- Ủ, chờ em.

Vân Phi rửa chén xong theo Thảo, Thủy lên lầu. Căn gác tối om không nhìn thấy đường. Thủy gọi ầm lên sau lưng Thảo:

- Chị Quỳnh ơi!

Không nghe Quỳnh trả lời, Thảo hét:

- Quỳnh ơi, Quỳnh biến đâu mất rồi.

Cũng không nghe Quỳnh lên tiếng. Vân Phi mò mò công tắc điện bật đèn lên. Thủy đi giữa hai chị cau nhàu:

- Mụ Quỳnh này ích kỷ ghê! Chắc ma dấu Mụ ấy rồi.

Vân Phi thúc vào hông Thủy nhả:

- Thủy nói nhảm.

Thủy ngúng nguẩy phản đối. Vân Phi nhìn quanh phòng không thấy Quỳnh. giường chiếu, chăn nệm bừa bộn. Thảo nhào lên giuong nằm dài. Thủy leo lên nằm gối đầu trên bụng Thảo thoải mái. Vân Phi mở cửa ra balcon. Quỳnh ngồi ở đó. câm lặng -- Xa vắng. biết có người ra Quỳnh vẫn không quay lại. Vân Phi nghe thương chị rưng rưng.

Ngồi xuống bên Quỳnh, Quỳnh hỏi Phi:

- Làm gì mà mấy bà ấy la hét tao âm âm lên thế hử Phi?

Phi bảo:

- Mấy bà sợ mụ

- Bà Thảo lớn đầu mà y như con nít. tối ngày cặp kè với con Thủy thấy chướng ghê tao chán con gái nhà mình quá đi, đông gì đông lạ !

Phi cười hiền lành:

- Coi vậy chứ nhà mình đâu có đông gì. bạn em nhà nó còn có sáu chị em gái sàn sàn nhau mới khổ chứ. cãi nhau suốt ngày mà vẫn thân nhau kỳ lạ nó than ở nhà mỗi lần may quần áo phát thương ông bà Bô, cứ mỗi đứa một bộ cũng đủ chết.

Quỳnh nhìn băng quơ xuống đường. tối cuối tuần người đi cũng nhộn nhịp con ngõ nhỏ. Vân Phi hỏi chị:

- Quỳnh ăn cơm chưa?

- Rồi !

- Ở đâu? nhà chị Khanh hả ?

- Ủ! Nhà con Khanh nấu bún bò Huế ngon tuyệt Phi ạ ăn bún bò nhớ Huế ghê gớm. tao khoái đi làm có tiền ra Huế chơi. Thăm lại bạn bè cũ là vui nhất.

Vân Phi buồn buồn:

- Huế bây giờ tang thương như thành phố chết. loạn lạc, thiên tai đủ thứ. làm sao mà vui như ngày xưa nổi.

Quỳnh mơ màng:

- Chẳng biết bạn bè mình còn ai không nhỉ ?

Quỳnh hỏi băng quơ mà chợt thấy rưng rưng buồn. nhớ đến những ngày cùng bạn bè đùa phá ồn ào khu cư xá đông đúc. nhớ những buổi chiều mưa bay bay khoác mantau vừa đi vừa ăn bắp rang ở con đường Lê Lợi có nhiều lá bàng phủ kín bước chân Quỳnh. và nhớ nhất một đôi mắt con trai -- Đôi mắt tuyệt vời mà cho đến bây giờ Quỳnh vẫn không tìm nổi ở đám con trai ồn ào bao quanh Quỳnh. kỷ niệm càng nhắc càng thấy thương nhớ, tiếc nuối nồng nàn. nên, Quỳnh thường sống cho kỷ niệm, cho một tình yêu thơ đại ngày xưa đó thôi. Những đứa con gái sống trong căn nhà này lúc nào cũng cười nói phá phách được. Quỳnh mang cảm tưởng Quỳnh già trước tuổi. Già hơn cả Thảo. Chưa bao giờ Quỳnh nghe Thảo than buồn hay than già. lúc nào với Thảo cũng vui, cũng trẻ hết. nên Quỳnh sống cô đơn giữa những vui đùa không dứt khoát của đám chị em. thủy đã đặt cho Quỳnh cái biệt hiệu "Bà già cô đơn", Vân Phi là "Con người hạnh phúc" và chị Thảo là "Khuôn mặt Mùa Xuân".

Thảo đúng là khuôn mặt mùa Xuân. lúc nào trông Thảo cũng trẻ. hai mươi bốn tuổi Thảo vẫn vui tươi lí lắc như mới mười tám hai mươi. Hôm nọ có ông bạn của Ba đèo lái mai cho Thảo một người em họ tên Trấn làm ở air Việt Nam. anh chàng mang đôi kính cận thật dày, người bệ vệ tốt tướng, dáng sang trọng, lớn hơn Thảo mười tuổi. Cả nhà đã xúm nhau vào khuyên Thảo ừ đại cho các em nhờ. thủy bảo:

- Thảo chịu đại anh Trấn đi, cho em nhờ vả anh Trấn xin dùm một chân "Hotosse de l'air".

Thảo trợn mắt quát Thủy:

- Tao rất buồn vì có con em chỉ nghĩ chuyện lợi dụng như mày, Thủy ạ!

Thảo chê Trấn, ghét Trấn. ba Mẹ có vẻ tiếc cho Thảo. Ông Bà cụ khen Trấn đủ điều. Nào là: cậu ấy đứng đắn đàng hoàng, cậu ấy tốt, cậu ấy trông sang trọng. Thảo thường đùa với Quỳnh, Thủy, Phi:

- Anh chàng cận được điểm với Bố Mẹ quá, cái gì Bố Mẹ cũng đem cậu ấy ra khen hết.

Thủy cười:

- "Cậu ấy" có đôi kính cận hơi dày mà.... đẹp.

Thảo cười theo:

- "Cậu ấy" cù lần một tí nhưng... dễ thương.

- "Cậu ấy", xấu một tí nhưng có cái xé.... lảng.

Quỳnh nói. Cả bọn cười rú lên. trần có vẻ mệt Thảo nặng mặt dù Trần đến nhà năm lần thì Thảo mới ngồi tiếp một lần, còn bao nhiêu lần khác Bố Mẹ tiếp "cậu ấy" hết.

Chưa bao giờ Thảo nghĩ là mình già. hai mươi bốn tuổi nếu biết sống vẫn thấy mình còn quá trẻ. vẫn Phi vẫn bị Thảo chê là sống vội, bằng tí tuổi đã bị bỏ bịch trói buộc. vẫn Phi chỉ yên lặng không phản đối lời chỉ trích của chị sông Quỳnh bênh vực cho Vân Phi khi Thảo đề cập đến chuyện tình yêu của nó:

- Mỗi người là một cuộc sống. Thảo không thể đem người này để ví vào người khác được. vẫn Phi tuy còn nhỏ, nhưng không phải là quá nhỏ để không nên tìm tình yêu. Tuổi Vân Phi có bồ là vừa rồi.

Thảo nhún vai:

- Còn tuổi tao, chưa có Bồ chắc là... ế.

Quỳnh từ tốn:

- Thảo không ế. cuộc sống của Thảo khác với cuộc sống Vân Phi Thảo trẻ -- Thảo đẹp -- Thảo có nhiều người theo đuổi nâng niu nên Thảo coi thường tình yêu. Thảo lại đi làm nữa nên Thảo rộng rãi hơn nó trông vấn đề giao thiệp. làm sao so sánh nổi.

Thảo không cãi nổi Quỳnh. cả nhà đều không cãi nổi Quỳnh. có lẽ thế. Thảo thường nói đùa với mấy ông bạn trai đến nhà chơi đòi giới thiệu Quỳnh:

- Con Bé "triết lý ông cụ non" lắm, liệu anh có cãi nổi nó không?

- Em tôi "kén" hơi kỹ. anh chỉ nói chuyện với nó chừng hai ba lần là anh "ao" liền.

Bạn của Thảo phần đông đều có địa vị, lớn tuổi. Họ thích Quỳnh bởi Quỳnh có dáng thanh cao xa vắng. ở Quỳnh có sự lạnh lùng cố hữu. Không bông bột ồn ào như những đứa con gái đồng tuổi khác. nhưng tất cả đều bị Quỳnh nhìn bằng đôi mắt dửng dưng, không tình cảm. trông đôi mắt Quỳnh không phải là không có hình bóng đàn ông hiện diện trong đó. Quỳnh cũng đã từng mơ mộng về người yêu mình bằng những lần ngồi nhìn bạn bè từng đứa lấy chồng. từng đứa bỏ rơi Quỳnh để đi dạo phố với người yêu. Quỳnh đã từng mơ ước một ngày rồi mình cũng thế. con gái ai chả ước mơ về người yêu mình. có điều là những thâm kín đó Quỳnh không bộc lộ ra ngoài. Nên cả nhà không ai nghĩ là Quỳnh cũng có một tâm hồn đam mê như họ đam mê hơn nữa là chẳng khác.

Quỳnh mở cửa vào nhà. thủy, Thảo vẫn nằm gác chân nhau đọc sách. Quỳnh thấy chán, leo lên giường nằm dài. Vân phi thì cặm cụi ở bàn học. ở nhà này, có lẽ chỉ được Vân Phi là ngoan và khá nhất. không đua đòi, không ồn ào phá phách. không làm rộn những lúc Quỳnh cần yên lặng --Như lúc này chẳng hạn. thủy đọc một đoạn truyện hay, khen rồi rít:

- Kim Dung viết chương càng ngày càng "tuyệt cú mèo". chị Thảo, chị khoái thằng bé Vi Tiểu Bảo không ?

Thảo lắc đầu:

- Cái thằng ranh con gian ngoa, xảo quyệt đó ai mà thương nổi.

Thủy xi 'dài:

- Thảo... quê, đọc kiếm hiệp mà không nhận xét nổi cái hay của nhân vận chính gì cả.

- Tao ghét đọc kiếm hiệp, xem phát nhức đầu.

- Chị thì chỉ thích... anh Cận.

Thảo xô mạnh Thủy ra:

- Con qui? Nhỏ. mà giống hệt thằng Vi Tiểu Bảo.

Thủy cười ròn tan. Thảo hét:

- Đi ra ngoài kia đọc kiếm hiệp cho tao ngủ sớm mai còn đi làm.

Thủy ôm quyển truyện nhảy phóc xuống giường nhanh nhẹn như một con mèo nhỏ. đến cuối phòng Thủy vận Magné thật to, thật ồn ào.

"Sad movies alquays make me cried

He said he had to quork so i quent to the shoqu alone

They turned ophph the lights and turned..."

Thủy tựa cằm lên bàn nhip hai tay theo điệu nhạc. vẫn Phi bị những ồn ào của tiếng hát lôi cuốn, bài toán nhức đầu chứng minh hoài không ra đáp số. vẫn Phi bảo Thủy:

- Thủy ơi, ta van mi đó, làm ơn tắt máy dùm tao vài phút thôi.

Thủy giả vờ như không nghe Vân Phi nói. Con bé nằm dài lên bàn gõ nhip hát theo:

- Oh! Sad movies alquays make me cried.

- Oh! Sad movies alquays make me cried.

So i got lip and sloquly qualked on home..

Vân Phi phải la ãm lên, Thủy quay lại cười dài:

- Cho em nghe nốt bài này xong tắt liền à.

Vân Phi nhảu nhó:

- Có nghe thì vậu nhỏ nhỏ cho mình mà nghe thôi. Hơn mười giờ đêm rồi ồn ào quá hàng xóm họ chửi cho đấy.

Thủy bấu môi, công cón:

- Tưởng chị yêu cần thì "tui" tắt chứ chị đem hàng xóm ra dọa "tui" cóc sợ hàng xóm là cái thá gì mà ngắu cắu "tui" chứ.

Thảo cười trông mản:

- Hàng xóm là nhữu con sâu đo nham hiểm nhất, đừng coi thường mà khổ đấy Thủy ạ

Quỳnh cũng lên tiếng:

- Tắt máy đi nghe chứ Thủy. Mười giờ đêm rồi, học hành thì lười bie6'ng, chỉ giỏi đọc tiểu thuyết với nghe nhạc thì không ai bằng.

Chỉ có tiếng nói của Quỳnh còn một chút hiệu lực cho Thủy nề. con nhỏ tắt máy thật mạnh, vùu vắu:

- Sống ở cái nhà này thà... chết sướng hơn. cái gì cũng bị ngắu cắu hết. một bà thì không cho đọc truyện

-- một bà thì sợ hàng xóm, một bà thì cắu nghe nhạc.

Quỳnh lắu thỉnh. con bé này càng ngày càng ngổ ngáo. Chỉ tại Ba Mẹ cứng chiều nó quá. đờoi cái gì cũng cho, muốn cái gì cũng có. ồn ào suốt ngày, phá phách suốt ngày. Quỳnh chợt thấy khó chịu bởi khuôn mặt từng người trông nhà. khó chịu đến độ thềm đập phá --- thềm thoát đi. Lúc này Quỳnh nghĩ đến một khuôn mặt đàn ông. ai có thể là người đem mình ra khỏi căn nhà này bằng nhữu phần nghi lễ phải có nhỉ ? tự dưng Quỳnh nghĩ đến Khanh. có lần Khanh thủ thủ với Quỳnh:

- Kiếm một người yêu cho mình thì thật khó. sỏu kiếm một ông chồng thì thật dễ. chả cần phải thương phải yêu mà vẫn lấy được nhau. Bởi người yêu hay người xa lạ gì rồi đến lúc sống chung cũng phải đụng chạm bằng từng đó thực tế. bằng từng đó phiền muộn trông cuộc sống vợ chồng.

Quỳnh cứ nghĩ Khanh nói quá. người yêu và chồng phải là một. không thể nào Quỳnh có thể yêu một người mà lấy một người được. Quỳnh nói cho Khanh nghe ý nghĩ ấy. Khanh chê Quỳnh:

- Mà chỉ giỏi lắu mắu. ngày xưa tao đã qua thời kỳ lắu mắu như mà. Bây giờ thực tế rồi. Thấy chả còn gì để mơ mộng cả. khi lấy chồng phải lo lắu đủ thứ, chứ đâu phải ngày hai buổi bắu nhau, tối về đưa nhau đi Cine, ăn uống, nhảy nhót rồi ngày mai, ngày mốt lại tiếp tục đâu cơ chứ.

Quỳnh bị "đầu độc" bởi nhữu kinh nghiệm của Khanh. biết vậy, Quỳnh vẫn thấy hoang mang mỗi lần nghĩ đến tình yêu, đến nhữu phiền muộn mà mọi người thường gieo ào đầu óc Quỳnh khiến Quỳnh sợ hãi vu vợ.

CHƯƠNG 5

Ô Quỳnh, cô không lãnh lương à ?

Tiếng ông thư ký gọi khiến Quỳnh giật mình ngẩn đầu lên.

- Cô chê lương phải không?

Quỳnh cười ngượng ngáp:

- Đâu có, bác!

- Sao giờ này cô vẫn ngồi tĩnh không vậy?

- Dạ .

- Ồ, sao cô lại dạ ?

Quỳnh cúi đầu ngồi yên. ông thư ký cười xòa, đem quyển sổ đến trước mặt Quỳnh:

- Cô ký tên vào đây rồi lãnh tiền.

Quỳnh ký tên vào quyển sổ lương. ông thư ký kể toán đếm tiền trao cho Quỳnh kèm theo một nụ cười cười mở:

- Chiều nay cô Quỳnh tha hồ đi phố nhé.

Rồi ông đổi giọng buồn buồn:

- Các cô còn trẻ, chưa có gia đình sướng thật. lãnh lương ra tiêu pha thả cửa. Như tụi tôi, vừa đem tiền về đến nhà thanh toán tiền nhà, tiền chợ là hết nhẵn. con cái đứa xin tiền học, đứa mua đôi dép, nhiều khi không đủ tiền cho chúng nó lại phải khát tháng sau. Thấy mà tội.

Quỳnh cười hiền lành. chờ cho ông thư ký về lại chỗ ngồi. Quỳnh đem tiền ra đếm. tám ngàn -- số tiền đối với Quỳnh thì thật lớn, thật ý nghĩa. Lần đầu tiên kiếm ra tiền bằng sức mình. Quỳnh thấy cảm động đến muốn khóc. bao nhiêu tính toán đến một lúc trông đầu Quỳnh: Phải mua cho Ba Mẹ một món quà gì đó. mua cho Thủy mấy thước vải may Pyjama mua cho Phi một áo dài nội hóa. Mua cho chị Thảo một lọ thuốc sơn móng tay mua cho mình... Quỳnh chợt thắc mắc không biết nên mua cho mình cái gì ? lúc chưa có tiền thì ao ước đủ thứ. bây giờ nắm tiền trông tay những ao ước biết mất, không nghĩ nổi.

Thu xếp lại giấy tờ thật nhanh, Quỳnh đi như chạy ra khỏi sở. đứng đón xe lam về nhà, Quỳnh tưởng tượng ra khuôn mặt từng người trong gia đình khi nghe Quỳnh báo tin lãnh lương. thế nào con nhỏ thủy cũng vùi vỉnh kể công:

- A! Em ở nhà ủi áo dài cho chị Quỳnh, "công" em nặng nhất.

Vân Phi sẽ nhăn nhó:

- Em làm việc gấp hai khi chị Quỳnh chưa đi làm. một tối tắm mặt mũi.

Quỳnh đã "bị" nghe như thế nhiều lần kể từ hôm đi làm, lần nào Quỳnh cũng cười chỉ Thảo:

- Chị Thảo cũng đi làm sao tụi bay không "kể công" với chị ấy? lương tao bằng nửa lương chị Thảo. Cứ con Thủy đòi đóng một đôi giày, con Phi đòi mua một cái ví là vừa đủ hết. thế thà tao ở nhà "hầu hạ" tụi bay còn sướng thân tao hơn. đi làm chi cho ốm o thân thể, cho xấu xí mặt mày.

Thủy nham nhở nịnh chị:

- Đâu có, từ ngày chị Quỳnh đi làm em thấy chị Quỳnh đẹp hẳn ra. Có ốm đi một chút, nhưng nhờ ốm đi vậy mà duyên dáng đấy. Ai mập tròn như bà Thảo, trông chết người.

Quỳnh cười, gõ lên đầu Thủy mắng đùa:

- Mày lưu manh y hệt thằng Vi Tiểu Bảo.

CHƯƠNG 6

Quỳnh bước vào nhà, mặt mũi đỏ gay vì nóng và nắng. mọi người đã ngồi ở bàn chờ cơm Quỳnh. Quỳnh nheo mắt với Vân Phi trước khi lên lầu thay quần áo:

- Tao mới lãnh lương!

Những tiếng reo bắt chợt ồn ào của đám con gái nổi lên. Thủy, Vân Phi bỏ mâm cơm chạy vụt theo Quỳnh.

Mẹ hét:

- Làm cái gì mà cuống lên thế, tụi giặc ?

Hai đứa không quay lại làm như không nghe tiếng la của Mẹ Thảo thấy vậy cũng chạy lên theo. Thảo cười cười.

- Thế nào, tối nay cô Quỳnh đãi đi ăn bún bò Huế chứ ?

- Thôi, ăn phở đi, em chỉ thích ăn phở bò.

- Em ăn thạch chè Hiền Khánh.

Vân Phi nói theo. Quỳnh nhăn nhó:

- Trời ơi, mấy mụ này làm như chết đói đến nơi rồi không bằng ấy. Mỗi người đòi ăn một thứ thì làm sao mà đi.

Thủy nhanh nhẩu đề nghị:

- Thì đi từ từ. trước hết đi ăn bún bò Huế của chị Thảo, sau đến ăn phở của em. cuối cùng đến thạch chè của chị phi như vậy là huê cả làng. OK?

Quỳnh lắc đầu quây quây:

- Mày không quá Thủy à. đợi chiều rồi tính, giờ xuống ăn cơm, tôi đói bụng quá rồi.

- Ê! Đừng có nói lảng. tính "trốn" phải không bạn? tôi lãnh lương cũng đã bị vô "luật" đầu tiên đó nghe cô bây giờ đến phiên cô chứ.

Thảo nói. Quỳnh gật đầu:

- Ủ, đi đâu thì đi, chiều nay đi ăn uống vung vít cho tám ngàn em vừa lãnh "trôi" luôn.

Thủy ôm vai Vân Phi xuống cầu thang:

- Thế mới đúng là chị Quỳnh chứ. nhất chị đó chị Quỳnh ơi.

Quỳnh cười thầm đi theo đám con gái xuống nhà. chị em gái đông ồn ào như thế đó. khi thì cười đùa ríu rít cả ngày. Khi thì không buồn nói với nhau một tiếng. mỗi đứa ôm một nỗi buồn phiền không duyên cớ, không than thở được với nhau. Quỳnh nghĩ đến một ngày nào đó từng đứa bỏ bố Mẹ đi lấy chồng. căn gác này sẽ buồn biết bao. Hẳn, Ba Mẹ tuy hài lòng thấy bầy con gái đã yên bề gia thất, nhưng ông bà cụ vẫn thấy buồn khi bước lên căn gác vắng. nơi này những ngày còn đủ đứa đã phá phách ồn ào. Đã la hét giận hờn nhau chí chóe. Ba Mẹ đã nhăn nhó đến phát khóc khi nhìn hai đứa con gái cãi nhau như hai kẻ thù. chừng như chúng nó muốn giết nhau. Vậy mà vài ngày sau đã quàng tay nhau đi phố thân mật rồi. Đã nô đùa phá nhua như trẻ thơ Quỳnh nghĩ đến một ngày nào đó đến thăm chị Thảo. Thấy chị một tay dắt con, một tay làm việc. thân hình đã bắt đầu kém đẹp. làn da mặt đã có những nếp nhăn mệt mỏi. Mái tóc biếng chải. Chân tay biếng điểm trang. một ngày nào đó Vân Phi hiền lành sẽ lạch bạch với cái bụng lớn vượt mặt về nhà than với Mẹ:

- Cháu bé chưa đủ tháng mà đã phá ghê nó đập con liên miên vậy đó Mẹ

Và, Mẹ sẽ nhìn cô con gái ngoan bằng đôi mắt lo lắng lẫn âu yếm khuyên răn:

- Con đầu lòng phải gìn giữ cẩn thận đấy nghe con. khi nào sanh đem về đây mẹ nuôi cho mấy tháng đầu tiên.

Tội nghiệp Mẹ --- Quỳnh thương Mẹ quá. lo cho lũ con gái lớn lên, tròn bổn phận rồi lại lo cho các cháu mà không một lời than van gì cả. mẹ thường nói trông bữa ăn có đầy đủ các con:

- Mẹ mong sao mai một chúng mày có gia đình vẫn cứ ở quây quần bên Mẹ, cho Mẹ được lo lắng, săn sóc từng đứa lúc sinh đẻ. chứ chúng mày lấy chồng ở xa tao không yên tâm chút nào.

Thủy vô tâm, con nhỏ đùa đùa:

- Thôi, thế mai Mẹ để ý mấy ông hàng xóm nhà mình để gả chị Thảo cho cái ông đảng trước cửa, chị

Quỳnh cái ông sát bên tay trái, chị Phi cái ông sát bên tay phải. Và con, cái ông sau lưng nhà. như thế Mẹ khỏi lo đi đâu xa tất cả đều quay quần bên Mẹ

Cả bọn cười ồn ào. Mẹ lại cau mặt mắng Thủy.

- Con bé này, chỉ nhảm.

Thảo cũng mắng theo Mẹ:

- Nó giống hết thằng Vi Tiểu Bảo mẹ ạ.

Mẹ chả hiểu Vi Tiểu Bảo là thằng nào, ngơ ngác. Thảo phải mất công kể cho Mẹ nghe, cả bọn lại được dịp cười rú. Quỳnh thương Mẹ quá. suốt cuộc đời Mẹ chỉ có những mộng ước thật bình thường như thế. nhưng, liệu Mẹ có ước được hay không? sợ mai kia mỗi đứa một nơi, xa nhau với vợ. Đứa nào cũng mãi lo cho gia đình chồng và gia đình của chính mình để đến nỗi biếng về thăm Ba Mẹ để ba Mẹ mỗi mắt nhìn đàn con mỗi lúc một cách xạ sao mà buồn đến thế? chỉ nghĩ thôi Quỳnh đã thấy mũi lòng muốn khóc rồi. Ba Mẹ nuôi con lớn lên để cho con làm con thiên hạ Quỳnh không muốn thế, Quỳnh muốn sống hoài trong căn nhà này dù đôi lúc thấy buồn quay quắt. có lẽ bởi những ý nghĩ đó mà Quỳnh hay bị dẫn vật vô cớ --- thấy cách xa đám chị em ồn ào vây quanh là vậy.

CHƯƠNG 7

An cơm chiều xong cả bọn chia nhau dọn dẹp, vừa xong thì ... khách đến. thủy nghe tiếng xe đầu tiên, con bé chạy vụt ra cửa, nhưng đã vội thụt lùi vào nhà gọi Thảo:

- Tưởng anh Hoàng của bà Phi ai dè ông Cận. chị Thảo, ra tiếp khách của chị đi. Làm cách nào đuổi về lè lẹ còn đi ăn phở nữa đây. Chị ngồi lâu tui này đi trước ráng chịu.

Thảo dậm chân, nhả mặt:

- Thủy ra bảo "hắn" về đi. Chị Thảo đi chơi với bồ rồi. Nhà không còn ai cả.

Thủy trợn mắt:

- Đâu có được. nhớ em nói mà anh ấy năn nỉ: thôi cô Thảo đi vắng thì cô Thủy tiếp tôi vậy, thì sao?

Quỳnh cười trêu Thủy:

- Thì Thủy tiếp dùm chị Thảo cũng được chứ có sao. Anh chàng có xe hơi, Thủy tán cho anh chàng đưa mình đi ăn phở có phải tiện không nào.

Thủy vỗ tay reo lên:

- Ý kiến hay, gì chứ cái đó thì để em nói chọ bảo chở chị Thảo đi ăn phở chứ chở xuống địa ngục "cậu ấy" cũng OK liền liền.

Thủy nói và bước ra ngay Thảo kéo áo Thủy lại:

- Thủy.
- Hả ?
- Tao ghét' mặt thằng cha đó. không có nhờ rồi nó tưởng bỏ, tối nào cũng vác xe đến nói: Tôi xin sẵn sàng chở các cô đi ăn phở thì bỏ xừ.

Thủy nhả mặt:

- Lo gì chuyện đó. nếu tối nào "cậu ấy" cũng chịu khó như thế, em nhận "cậu ấy" là anh rể bằng cả hai tay

Thảo gắt hơi to:

- Tao nói không nghe chưa?

Thủy xịu mặt:

- Điều quá đi mụ Thảo ơi, mụ chả "ga lăng" với các em chút nào hết.

Thảo định mắng Thủy thì nghe tiếng Mẹ gọi từ nhà ngoài:

- Thảo ơi, có cậu Trấn đến chơi này con.

Thủy dạ thay Thảo và đẩy chị ra:

- Ra đi, tui em lên lầu thay quần áo. Mười phút nữa xuống "cứu nguy" cho chị

Thảo miễn cưỡng bước ra ngoài tiếp Trấn. ba đứa con gái xô đẩy nhau lên lầu trước. la hét nhau ồn ào căn gác nhỏ. Vân Phi cau nhàu:

- Con Thủy kiếm gì lục tung ngăn quần áo của tao lên vậy?

Thủy nheo mắt:

- Tìm xem chị có lấy lộn cái "si líp" mới của em không ?

Vân Phi đỏ mặt mắng Thủy:

- Đừng có nói ầu. Mày mới chính là con hay "giả vờ" mặc lộn nhất. tao mới mua một tá đủ màu, quên viết tên là đã biến mất một nửa. Không phải mày cầm nhầm thì ai vào đây.

Thủy cười cười, con bé bấu môi công cốc:

- Chị làm như trong nhà này có mình em là con gái không bằng vậy. Còn bà Quỳnh, bà Thảo nữa sao không kể luôn.

Quỳnh đang thay quần áo trông tấm màn gió nói vọng ra:

- Con Thủy đồ quanh tao bẻ gãy răng đó nghe không

Thủy cười nham nhở:

- Chắc bà Thảo quá.

Vân Phi cau mặt dục:

- Lại đồ bày nữa. Thôi, nhanh lên mấy bà. chắc chị Thảo đang nóng ruột lắm.

Ba đứa lại đu nhau xuống cầu thang. chưa đến cửa, Thủy, Quỳnh, Vân Phi đã rớt rít chào:

- Anh ạ!

- Anh ạ!

- Anh ạ ! ạ! ạ! ...

Những tiếng ạ của đám con gái kéo dài như không bao giờ dứt kèm theo những nụ cười tinh quái trên những khuôn mặt láu lỉnh. trấn cuống cuống vừa cười vừa gật không biết bao cái cho đủ vì thoáng nhìn --- với đôi mắt cận thị --- Trấn có cảm tưởng hàng chục cô gái trước mặt mình chứ không phải là ba cô nữa. Thảo thấy thú vị trông nét bối rối của tên con trai. Thủy, Quỳnh, Phi ngồi chen nhau bên cạnh Thảo:

- Sao lâu quá không thấy anh Trấn đến chơi thế ạ ?

Thủy hỏi trước. trấn muốn thu người cho thật bé trông salon để tránh những đôi mắt ranh mãnh đang chăm chú nhìn như chục tìm sơ hở để phá. trấn cười, lúng túng:

- À, à! tại... tại tôi bận.

- Anh bận đi chơi với bồ phải không?

- Đâu có.

- Có, có mà.

- Không, tôi... tôi không quên ai cả.

Thủy cười:

- Ủ, hôm nọ em gặp anh đi cinê với một cô này. Cô nhỏ trông xinh ghê vậy đó.

Thủy càng trêu, Trấn càng gân cổ cái...

- Chắc Thủy nhìn lầm rồi. Tôi có đi cinê với cô nào bao giờ đâu.

- Anh nói xạo.

- Thật chứ.

- Anh thề đi.

Trấn bật cười nhỏ:

- Ủ, thề...

Vân Phi cầu Thủy cho con nhỏ ngừng, Thủy nhìn Thảo bảo:

- Lên thay đồ đi chị Thảo.

Thảo đứng dậy, nói với Trấn:

- Anh Trấn ngồi chơi, tôi xin phép lên thay đồ đi với mấy cô em có chút việc.

Trấn nhìn theo Thảo, nói nhanh:

- Có sẵn xe, tôi có thể đưa các cô đi được chứ ạ!

- Sợ phiền anh quá.

- Có gì đâu mà phiền, tôi cũng đang không biết đi đâu.

Thảo đưa mắt ngăm cho Thủy, Quỳnh, Phi rồi chạy vụt vào nhà. Quỳnh hỏi Trấn:

- Anh có bạn gì không ?

- Không, không, tôi rất rảnh.

Trấn nói vội vàng như sợ bọn con gái đổi ý. Quỳnh cười thầm và thấy thương hại cho tên con trai nên không nỡ trêu hấn như Thủy đã trêu. Con bé thì cứ lú lo luôn miệng. Hình như không được trêu chọc ai nó ăn không ngon ngủ không yên sao đó. nhất là có dịp trêu Trấn là điều mà Thủy thích thú nhất. không sợ “mất lòng” ai vì các chị chẳng chị nào phản đối, la mắng Thủy cả.

Nhưng trước mặt Bố Mẹ, Thủy im thin thít. tại Bố Mẹ chấm Trấn cho Thảo. Bố Mẹ mà chọn thì đồ đứa nào dám phê bình. mẹ thì lại giảng cho một lô về sự đứng đắn và khen cho hàng tràng “cậu ấy” thì đủ mệ:

- Cậu ấy đứng tuổi như thế, con Thảo lấy cậu ấy có phải sướng thân không. người ta đang hoàng đứng đắn, không cao bồi, hippy, không ăn chơi đàn đúm. đầu như mấy thằng bạn con Thủy, lác ca lác các đầu tóc thì cả năm chưa gội, chưa cắt trông phát khiếp.

Thủy nhảu nhó kêu:

- Trời ơi! Mẹ ví vậy đâu có được. anh Cạn và bạn con là hai thế hệ khác nhau mà Mẹ

- Mẹ không bằng lòng cho con chơi với bạn bè như thế.

Thủy cãi:

- Bạn cùng lớp con chứ con có chơi bao giờ đâu mà Mẹ lo

Mẹ quát:

- Liệu hồn cô

Thế là Thủy im. con bé càu nhàu trông miệt:

- Mẹ chỉ bệnh anh Trấn không à !

Đó là lý do Thủy không dám đem Trấn làm đề tài đùa phá trông bữa ăn trước mặt Ba Mẹ nữa.

Thảo bước xuống, mùi nước hoa ngào ngạt căn phòng. Đôi mắt vẽ xanh xanh – đôi má hồng hồng. chiếc Robe hở cổ, hở tay khiêu khích. Quỳnh nhìn Thảo thầm nghĩ “Thảo điệu quá, nặng phần trình diễn” quá đi mất. đã ghét người ta mà cứ muốn khiêu khích người ta, quyến rũ người ta mê mọt mình. Thảo là vậy, lúc nào Thảo cũng mang ý tưởng chinh phục. lúc nào con trai quanh Thảo cũng phải mê mọt mình, Thảo mới bằng lòng. điều này anh chàng Cận được ngồi bên Thảo chắc lái xe lên lẽ đường quá.

Thủy bầm Vân Phi, nói nhỏ:

- Trông bà Thảo nhà mình cứ y như là đi dự thi Hoa Hậu “cầm cờ” không bằng ấy, Phi nhỉ ?

Vân Phi cười, ghé sát tai Thủy:

- Dự thi xem ai ăn nhiều nhất thì có.

- Chắc bà Thảo chiếm giải nhất thì quá. bà ẵm mập ừ, anh Trấn nhìn cũng chạy dài.

Phi cười khúc khích. thủy ôm cánh tay Vân Phi cả bọn kéo nhau ra xe. Thảo ngồi đằng trước với Trấn. thủy, Quỳnh, Phi ngồi đằng sau. Trấn bị lôi cuốn theo đám con gái ồn ào nên cũng bắt đầu cười nói thoải mái tự nhiên hơn. đi một quãng đường, Trấn hỏi Thảo:

- Thảo và các em định đi đâu?

Thảo ngăn người. Chả lẽ lại nói :Thảo và các em đi ăn phở thì kỳ quá – nhà quê quá. không biết nói đi đâu bây giờ. mục đích chính thì không dám nói ra. Thảo quay xuống cầu cứu bọn em :

- Anh Trấn hỏi tụi mi “định” đi đâu anh ấy đưa đi kìa...

Vân Phi nhanh nhẩu, định nói thì đi ăn phở và bún bò chứ còn đi đâu nữa. Nhưng chợt nhớ ra sự có mặt của Trấn, Vân Phi lại nín thinh. lúc này cả ba đứa đều thấy... “kẹt”. thấy Trấn là một “chướng ngại vật” cần phải đẩy lui khỏi thế giới con gái ngay lập tức. thủy ầm ỨC nhất vì hồi chiều Thủy “lỡ” ăn ít cơm. bây giờ còn đói còn cào. Thủy ngồi rửa thầm Trấn và Thảo. Thảo điệu quá, đi ăn phở bình dân mà diện cứ như đi dự đại Hội diện ảnh thế kia kìa, nhìn phát tức mình. thủy tìm cách trêu cả người cho bõ tức.

Bốn cô gái bỗng dưng im lặng. trấn hơi lạ lùng, hơi thắc mắc, nên cũng im lặng nốt. trấn cứ lái xe từ từ, chậm rãi như người đi dạo mát để chờ một trông bốn cô con gái lên tiếng nhưng cuối cùng rồi Trấn cũng phải lên tiếng trước khi đi ngang tiệm nước:

- Hay mình vào uống nước đá nhé ?

Thủy cười thầm:

- Sao anh... cù lần đến thế. mới vừa uống ở nhà một ly nước đá lạnh to tướng xong, giờ lại... uống nước nữa.

Nhưng, Thảo đã gạt đầu thật điệu:

- Vâng, Thảo cũng đang khát nước.

Trấn tìm chỗ để xe. Cả bọn lại kéo nhau vào. Quỳnh nghe vài tiếng huýt sáo nho nhỏ của bọn hippy khi cả bọn đi ngang qua. Một tên con trai lên tiếng:

- Anh chàng này tốt số quá. được đi chơi với bốn người đẹp một lúc.

- Tao chấm cô bé mặc quần “xì gà” trắng.

- Không, em áo xanh xinh hơn.

- Cô mặc robe hấp dẫn nhất.

Trấn kéo ghế cho từng đứa một cách hết sức lịch sự anh chàng có vẻ cảm động ra mặt vì mời được đám con gái vào uống nước.

- Thảo uống gì?

- Cho Thảo ly sữa tươi.

Trấn nhìn Quỳnh, Thủy, Phi:

- Quỳnh, Thủy, Phi uống gì ?

- Em Bireleys !

- Em sữa tươi giống chị Thảo !

- Em Coca !

Trấn phải lập lại hai, ba lần mới nhớ nổi những thứ nước phải kêu. Anh chàng gọi bồi:

- Cho tôi một Bireleys, hai sữa tươi, hai coca

Nước mang ra, Thủy, Quỳnh, Phi tự rót, tự pha lấy không kịp để cho Trấn kịp trở tòi “galant”. chỉ có Thảo là ngồi yên -- lười biếng và kên kieu. Trấn khuấy đều ly sữa cho Thảo một cách trịnh trọng. chỉ phải sẵn sóc một mình Thảo thôi, Trấn thấy đỡ cuống cuống, đỡ bối rối hơn, nên vì thế mà ly sữa của Thảo cứ được Trấn từ từ, nhẹ nhàng khuấy mãi. Thủy đưa mắt nhìn Phi, Phi cũng đang theo dõi Trấn và nét mặt

Thảo. Thảo tỉnh bơ ngồi vòng tay lên bàn, neho mắt nói thầm với Phi:

- Cù lần quá. tao không thể có một ông chồng thộn và cù lần cỡ anh chàng cận này nổi đâu !

Phi cười. Thủy uống gần cạn ly Coca, nhắc Trấn và Thảo:

- Anh Trấn, chị Thảo, uống nước đi chứ.

Trấn rút vội cái muỗng ra khỏi ly sữa, gác nhẹ lên thành đĩa cho Thảo, mặt hơi đỏ.

Thủy nói:

- Em uống gần hết ly rồi mà anh với chị Thảo vẫn còn y nguyên.

- Ờ, để anh gọi cho Thủy một chai Coca nữa nhé.

Thủy bảo:

- Thôi anh.

Và suýt chút nữa Thủy rú lên cười. Phải cố lắm mới nhịn được. thủy cho tay xuống đùi Phi cầu một cái thật mạnh cho tan cơn ầm ức muốn cười. Phi dấy lên bất chợt, la trông miêng:

- Điên hả, Thủy?

- Phi cù lần quá, Phi ơi !

Phi trợn mắt:

- Cái gì cù lần ?

- Điều quá à, ly sữa uống mãi không hết.

Thảo biết mấy em trêu Trấn. chợt thương hại tên con trai. Thảo nói:

- Tụi em Thảo lớn rồi mà còn nghịch ghê cỡ anh không biết chứ ở nhà tụi nó phá nhau nhức đầu luôn ấy.

Quỳnh cười thầm:

- Thảo cứ nói y như Thảo không biết đùa là gì vậy, Thảo là chị đầu của bầy con gái, chắc Thảo ngoan nhứt, người lớn nhứt. ông con trai nào mới quên cũng cỡ thế, có ai ngờ đâu Thảo lại là người phá nhứt nhà, ồn ào nhứt nhà.

Trấn nhường cặp kính cận nhìn ba cô gái ngồi trước mặt, cười dễ dãi:

- Các cô ấy vui tính ghê tôi thích các cô đùa phá như thế. nhà không có em gái nên thường khi tôi thèm nghe tiếng cười đùa hồn nhiên phá phách như vậy lắm.

Thủy nhanh miệng:

- Như vậy chắc nếu có em gái anh cũng ghê lắm phải không ?

- Chắc chứ !

- Thế anh Trấn nhận Thủy làm em gái đi. Được anh cưng là nhứt rồi.

- Sợ thủy nói đùa.

- Không, em nói thật mà, nhé ? !

Trấn nhìn Thủy cười cười, Thủy đóng kịch:

- Anh chê Thủy không đẹp, không ngoan, không xứng đáng làm em gái anh phải không ?

Thấy cô bé như sắp khóc, Trấn vội vàng:

- Ờ, đâu có. được cô em gái vừa ngoan, vừa xinh như Thủy ai mà không chịu.

Thủy cười ranh mãnh, con bé chồm lên:

- Anh chịu rồi nhé ?

- Ừ !

- Ừ, thì anh phải ngoéo tay với Thủy cho chắc ăn.

- Ừ, ừ !

Không chờ Trấn bằng lòng hay không, Thủy tự nhiên móc ngón tay mình vào nog'n tay tên con trai. Đôi mắt Thủy chớp chớp làm ra vẻ ngây thơ, nhõng nhẽo:

- Trước mặt chị Thảo, Quỳnh, Phi, em tuyên bố từ nay anh Trấn là anh trai của em rồi đó. anh Trấn hứa là phải chiều em, không được bắt nạt em. bằng lòng không ? hứa đi !

Trấn nhìn trông đôi mắt hồn nhiên của Thủy, gật đầu:

- Ừ, anh hứa thương Thủy như em gái. Nếu Thủy ngoan anh sẽ chiều và không bao giờ bắt nạt Thủy cả.

Thủy reo lên như trẻ con:

- Nhất anh Trấn !

Nhìn Thủy, Quỳnh không đoán nổi con bé đang âm mưu phá Trấn chuyện gì nữa, Trấn dễ tin và ngây ngô giữa bầy con gái khôn ngoan qui? Quái này quá. tội nghiệp hẳn. Quỳnh nghĩ Mẹ mà biết đám con gái của Mẹ phá Trấn như thế này thế nào Mẹ cũng nhăn nhó la mắng cho một trận đích đáng mới thôi.

- Thôi, về chị Thảo.

Quỳnh bảo. Trấn gật đầu:

-Ừ, về !

Cả bọn lại kéo nhau ra cửa. Quỳnh để ý thấy nhiều cặp mắt nhìn theo Thảo. Phải công nhận là Thảo đẹp. Thảo quyến rũ nhất đám con gái. Thảo đi thẳng đầu ngẩng lên không nhìn ai, không để ý đến ai. Thảo có dáng kênh kiêu của một người con gái biết mình đẹp, biết mình thu hút đàn ông và có đủ điều kiện để bắt đàn ông mê mệt mình. Thảo nào mà nhìn Thảo lúc nào cũng vui tươi nhí nhảnh. cũng tràn đầy nhựa sống và nụ cười luôn luôn tự tin. Quỳnh tự nhận là Quỳnh thua Thảo ở sự trẻ trung đó. Quỳnh già trước tuổi. Chẳng biết đó có phải là những thiệt thòi Quỳnh phải gánh chịu hay không.

CHƯƠNG 8

rấn đưa bọn con gái về nhà hơi khuya. Trước khi bọn con gái vào nhà Trần chần chờ như muốn giữ Thảo ở lại để nói riêng vài phút. biết ý Trần, Vân phi bám Quỳnh, Thủy lên trước. Thảo dợm bước theo các em. nhưng Trần bất chợt gọi khẽ, chừng như sợ sự ồn ào của đám con gái quay trở ra:

- Thảo !

Thảo quay lại:

- Anh gọi gì cơ ?

- Chiều mai... Thảo có rảnh không ?

Thảo cười nghịch ngợm trông bóng tối:

- Không chắc được. có thể là rảnh mà cũng có thể là không.

Trần ngập ngừng:

- Tôi muốn.... tôi muốn mời Thảo chiều mai đi chơi.

Thảo trêu Trần:

- Sao hồi nãy anh không nói cùng với mấy cô em Thảo. Để Thảo gọi chúng nó xuống hỏi xem chúng nó có bằng lòng đi không đã, nhé ?

Trần lắc đầu, đôi mắt lộ vẻ thành khẩn:

- Không, Thảo, tôi... tôi mời Thảo thôi.

- À ! Anh rủ Thảo đi chơi riêng phải không ?

Trần gật đầu vội vàng:

- Lần đầu tiên tôi mời Thảo đi chơi, mong Thảo không nỡ từ chối.

Thảo cười thâm " từ chối hẳn nhiên đi rồi chứ còn không nỡ gì nữa. Anh cù lần quá đi chơi với anh chán chết. thà bắt chước con Thủy nằm ở nhà đọc kiếm hiệp còn dễ chịu hơn".

Thảo nhẹ nhàng nói với Trần:

- Anh mời trễ quá, chiều mai Thảo có cái hẹn trước thành ra không nhận lời anh được.

Trần thoáng buồn:

- Thế, Thảo có thể cho tôi một cái hẹn khác được không ?

Thảo cười cười:

- Không biết nữa. Nếu rảnh Thảo có thể nhận lời anh.

Trần tươi nét mặt:

- Chủ nhật tuần sau vậy nhé.

- Để xem. Thảo sẽ trả lời anh vào chiều thứ bảy. Nhà anh có Téléphone chứ ?

- Có, để tôi ghi

Trần vội vã viết số điện thoại vào tấm carte trao cho Thảo. Thảo đọc lướt nhanh hàng chữ, nhẹ gật đầu:

- Thảo sẽ phone lại cho anh.

- Cảm ơn Thảo.

Chờ cho Trần đi khỏi, Thảo chạy vụt vào nhà, bước lên lầu một cách ồn ào. Đám con gái đã mỗi đứa một giang sơn. Quỳnh nằm đọc báo một góc giường. Vân Phi và Thủy nằm gác chân nhau nghe nhạc. nghe bước chân Thảo lên, Thủy giả vờ nói với Vân Phi:

- Phi nhỉ ? anh Cận trông cũng "beau" ghê đó chứ. chỉ mỗi tội cù lần quá chịu không nổi.

Phi cười, bám Thủy;

- Ủ, bà Thảo nhà mình mà lấy anh cận chắc bà ấy phải nhốt chồng trông nhà một tháng để dạy cách ăn nói và bình tĩnh trước mặt ...gái.

- Nhất là phải có một khuôn mặt lạnh như tiền, một tấm lòng sắt đá và cặp mắt phốt tỉnh trước sự ồn ào và phá phách của mấy cô em thì mới mong "sống" được.

Thảo tiến đến đập mạnh lên hông Thủy, la:

- Mấy con nhãi, thậm thì nói xấu tao cái gì đó.

Thủy quay lại cười giòn:

- Em với chị phi đang chị ưng đại anh Cận cho rồi. Làm đám cưới gấp trông năm nay cho nhà bớt đi

một người. Chữ nhà mình con gái đông quá, không ông nào dám "làm rể" hết. như thế chỉ thiệt thòi cho em mà thôi. Em nhỏ nhất nhà, phải chờ mấy chị mệt quá.

Thảo trợn mắt:

- A! Con nhỏ này bằng tí con đã nghĩ đến chuyện vợ chồng. tao cho mày lên làm chị hai tao lấy chồng trước đó.

- Em đâu dám vô lễ thế.

- Mai tao khuân về cho tụi mi một ông anh rể.

- Cỡ anh Cận không?

Thảo bấu môi:

- Tên Cận mà là cái... thá gì. tao chọn thì không ai chê nổi.

- Cho em xem... lý lịch, căn cước, nghề nghiệp.

Thảo xua tay :

- Không được, mày con nít.

- Em mười sáu tuổi rồi, ở đó mà con nít.

- Mười sáu tuổi còn vị thành niên. không nên xen vào chuyện tình yêu nhảm nhí. thôi, chịu khó học đi cưng ạ. bốn năm nữa tao nói mẹ gả chồng cho

Thủy công môi:

- Ai cần chị nói. Chị phi mới mười tám tuổi chưa đủ trưởng thành sao đã có bồ rồi. Coi chừng chị phi có chồng trước chị à.

Thảo cười:

- Ủ! Đứa nào có chồng sớm tao sẽ tặng cho một đôi gối thêu, một chăn bông thật dày, một tá slip trắng Made in Phrance đang hoàng chứ không phải Made in HongKông giả như mấy tụi mi thường mặc dẫu.

Vân Phi bảo Thủy:

- Đề nghị của chị Thảo nghe "hấp dẫn" ghê nhỉ nghe bà ấy tán tao lại thích... lấy chồng ngay để nhận quà quá à.

Thủy xui:

- Bảo anh Hoàng làm đám cưới gấp đi chị phi ơi. Anh ấy là con "mọt sách" không, chán quá.

Phi nói:

- Không học đi lính làm sao mĩ

- Đi thì đi chứ. con trai gì yếu quá vậy.

Vân Phi cười dịu dàng:

- Còn học được thì cứ học chứ đại gì đi lính. chừng nào hết học hãy hay đi lính dài người như anh Sơn, cả năm không về phép một lần buồn chết.

Thảo gật gù:

- Thăng Hoàng bé con thế mà khôn, ở nhà để cuối tuần đi bát phố, cinê với người yêu có phải sướng hơn là chui vào rừng ở như ông Sơn không nào. Bồ tao mà ở xa như ông Sơn tao... bỏ liền.

Thủy nói:

- Anh Sơn chê con gái Saigon đó chị ơi!

Thảo dài giọng:

- Con gái Saigon cũng chê lại anh ấy. Mày biết mấy con bạn tao tụi nó chê anh Sơn sao không ?

- Chê sao?

- Ủ, tụi nó nói ông anh mày sao mà khó thương đến thế? ông anh mày sao mà...rừng đến thế? khiến tao phải trả lời tụi nó phát mệt luôn.

Vân Phi ngồi nhồm dậy:

- Ê, Thủy, Thủy biết bạn anh Sơn cái ông để râu không?

Thủy lắc đầu:

- Em không để ý.

- Tên này "đẹp trai" lắm. có điều là hắn có vẻ lối quá, tao ghét.

- Sao em không biết, hắn tên gì?

Phi lắc đầu:

- Chưa biết tên, ông này lạ hoắc à. hôm nọ anh Sơn dắt về nhà chút xíu đi liền. nhìn tướng hắn lối làm sao ấy. Chắc anh chàng nghĩ là mình đẹp, mình to con, mình có bộ râu... rừng hắn dám em gái ông Sơn mê hết trơn.

Thủy nheo mắt:

- Chắc anh chàng được ông Sơn báo động nhà tao có một bầy em gái phá như quỷ. mày phải làm ra vẻ ta đây kéo tụi nó trêu cho thì điều đứng mặt mày. Nên anh chàng "cố" làm như thế đó.

Thảo ngồi cắt móng từng lát dừa leo đấp lên mặt, nói với Phi:

- Đứa nào mê nổi bạn anh Sơn chứ tao thì chê trước tiên.

Vân Phi chợt báo động:

- A! Nhưng anh chàng có một sơ sót không qua nổi mắt em là anh chàng có vẻ ... mết bà Quỳnh nhà mình.

Thủy thích quá, con bé reo lên:

- Sao chị biết? chắc anh Sơn đang "âm mưu" kiếm chồng cho em gái chứ gì. chị Quỳnh có vẻ thích lại anh ấy không?

Phi lắc đầu:

- Bà ấy mà thương ai, ghét ai đồ biết nổi, mặt cứ tỉnh bơ đi qua đi lại trước mặt tên bạn anh Sơn trông khi anh chàng thì cứ ngẩn ngơ nhìn bà ấy. Mới bước vào cửa anh chàng đã "chấm" chị Quỳnh rồi.

Thủy, Thảo, Phi ôm nhau cười khúc khích, rù rì nói đến tên con trai đó và Quỳnh làm cứ như chuyện lạ lùng nhất không bằng vậy. Quỳnh nghe buồn cười - Cuộc sống của đám con gái trong căn nhà này chỉ có bấy nhiêu chuyện thôi cũng cố thể nói với nhau hàng giờ không hết. bàn tán suốt đêm không ngủ cũng chưa dứt. suốt ngày này sang ngày khác như thế. cãi nhau, phá nhau, quây quần bên nhau buổi tối. Buổi sáng dậy sớm mỗi đứa một công việc. buổi trưa, buổi chiều họp nhau ở bữa ăn, kể cho nhau nghe những chuyện ngộ nghĩnh ở trường, ở sở làm, trêu nhau người này, người nọ la hét, mắng chửi nhau om sòm rồi lại gác chân nhau nói cười rúc rích, âu yếm và thân thiết như không muốn rời, muốn dứt nhau. Quỳnh thương cuộc sống của chị em Quỳnh tha thiết. nhưng, đôi lúc Quỳnh cũng thấy buồn bơ vơ sao đó, thấy thiếu thốn một cái gì trong đám chị em gái ồn ào. Quỳnh bắt gặp những phút mộng mơ của Quỳnh. hẳn những lúc ấy Quỳnh vừa bất chợt nghĩ đến một hình bóng đàn ông và những ước mơ cũng vừa đến và những đợi chờ đối với Quỳnh dài đặc quá, mông lung quá. không bao giờ tìm kiếm nổi.

CHƯƠNG 9

Tên con trai đứng sững ở giữa cửa nhìn Quỳnh chăm chú. Quỳnh ngồi thoải mái trông salon dĩa móng tay mái tóc cuốn cao lên để lộ khoảng gáy trắng hồng. Quỳnh chăm chú trông công việc làm đẹp đôi bàn tay không để ý xem ai. Tên con trai đằng hắng một tiếng và bước hẳn vào trong. Quỳnh ngẩng đầu lên.

- Thưa cô, đây có phải nhà cô Thảo? Quỳnh xỏ chân vào đôi dép đen, gật đầu vội vàng:

- Vâng, mời ông ngồi chơi, tôi đi gọi chị Thảo.

Quỳnh nói và đi nhanh vào trong nhà. Thảo đang tắm.

Quỳnh nói:

- Chị Thảo, có khách.

Thảo nói vọng ra:

- Bạn tao đây, ra tiếp dùm tao một lát đi.

Quỳnh nhăn nhó:

- Chịu thôi, để em bảo con Thủy nó xuống tiếp hộ.

Thảo đẩy lên, la thất thanh:

- Đứng, Quỳnh, mày mà gọi con qui? Đó xuống nó ngồi nói bậy bạ là chết tao. Con trai ông Giám Đốc sờ tao làm đấy. Ra tiếp dùm tao chút đi. Làm ơn, làm phước mà.

Quỳnh miễn cưỡng bước ra, cầu nhàu:

- Nhanh nhanh lên nghe bà. lát nữa tôi phải đến ăn đầy tháng con con Khanh đấy. Bà làm trễ giờ tôi thì biết.

Thảo dục:

- Thôi ra đi, lát tao cho tiền đi taxi gấp đôi. Ôn lăm!

Quỳnh rót nước và bước ra, tên con trai đang ngồi đọc tờ tuần báo Quỳnh đang xem dở. Quỳnh nhẹ nhàng ngồi đối diện tên con trai:

- Mời anh xơi nước.

Tên con trai nhìn Quỳnh, cười cởi mở:

- Chị Thảo đang dở bạn một chút sẽ ra ngay

- Không sao! À, cô là em thứ mấy của Thảo thế nhỉ?

- Dạ, tôi kể chị Thảo ạ

- Cô Quỳnh phải không nào?

- Dạ!

Tên con trai cười vui:

- Tôi nghe Thảo nói nhiều về các cô em gái đến nỗi tôi thuộc tên từng người tuy chưa biết mặt.

Quỳnh cười nhỏ nhẹ:

- Chắc chị Thảo kể xấy tui tui không chứ gì?

- Đầu có, Thảo "tán" em gái ghê chứ. nhất là tán Quỳnh.

Quỳnh nghiêng mái tóc làm dáng, kêu lên thật hồn nhiên:

- A! Sao lại nhất là ... tán Quỳnh?

- Thảo khen Quỳnh nghiêm trang nhất nhà, ngoan nhất nhà và... xinh nhất nhà.

- Trời ơi! chị Thảo khen vậy không sợ người ta cười cho à?

Tên con trai nhìn Quỳnh chăm chú. đôi mắt thoảng làm Quỳnh bối rối. Hắn nói:

- Sao lại cười? Ai dám cười cơ chứ?

Quỳnh chỉ:

- Anh, và bạn chị Thảo.

- Thảo nói thế không đúng sao?

- Anh thấy sao?

Quỳnh vịn lại, tên con trai nheo nheo mắt:

- Tôi thấy đúng, mới nhìn Quỳnh tôi đã đoán ra Quỳnh là nhân vật thứ mấy trong nhà rồi.

Quỳnh nhìn tên con trai đối diện. hắn có vầng trán cao thông minh -nụ cười ồn ào và cởi mở, ánh mắt

sâu sắc, tình nghịch. tên con trai này mang đầy nét trẻ trung hoạt động, khác hẳn những tên bạn trước của chị Thảo. Hắn bạo ăn nói. Mới gặp mà Quỳnh đã bị khớp trước hắn. Quỳnh nghĩ thầm "phải có con Thủy ngồi đây cho nó phá anh chàng xem có đỡ mặt ập ứng không?"

Quỳnh đang định gọi Thủy thì Thảo ra - May cho anh chàng và may cho chị Thảo nhé! Quỳnh đứng vụt dậy, Thảo cười tươi tắn:

- Chào Thịnh. xin lỗi nhe, chờ Thảo có lâu không?

Thịnh cười:

- Ngồi một mình thì lâu thật. nhưng tại có cô Quỳnh...

Quỳnh chạy vụt vào nhà, và nói:

- Không dám ạ!

Sau lưng Quỳnh, tiếng cười của chị Thảo ròn tan, vui nhộn. Quỳnh nghe lửng lửng một niềm vui chợt đến.

Quỳnh báo động cho Thủy, Phi:

- Hai đứa xuống mà xem bạn chị Thảo.

Thủy quăng quyển truyện, đôi mắt sáng rỡ:

- Bạn chị Thảo phải khổng? hôm qua bà ấy khoe mà.

Vân Phi cũng háo hức:

- Chắc không là ông Trần thứ hai?

Quỳnh lắc đầu:

- Tên này "láu" lắm, phải hỏi nãy con Thủy xuống quay cho hắn một vài câu... bố ghét.

Thủy nhảy phóc xuống giường:

- Để em xuống xem.

Vân Phi kéo áo Thủy:

- Chờ tao với.

Quỳnh suýt suýt la hai đứa con gái:

- Tụi bây ồn ào chút nữa khách về bà Thảo bà ấy chửi cho mà nghe, điếc tai.

Thủy vênh vác chạy xuống lưng chừng cầu thang. con bé gọi ầm lên:

- Phi ơi, anh Hoàng đến.

Quỳnh nhìn Vân Phi nheo mắt:

- Cho tao mượn "tài xế" mười phút, nhờ nó chở đến nhà con Khanh đươc không Phi

Vân Phi ngoan ngoãn gật đầu:

- Dạ đươc.

Quỳnh trêu Phi:

- Có buồn không đó ?

- Không có gì.

Chút nữa về đừng có cần nhằn là chị Quỳnh bất lịch sự. cả tuần người ta mới gặp nhau có một lần lại kéo đi mất ... mười phút.

Vân Phi cười, hàm răng trắng đều duyên dáng:

- Cho chị Quỳnh bắt anh ấy làm tài xế nữa tiếng luôn đó. em còn phải dọn dẹp và đi tắm rửa cho đảng hoàng.

Quỳnh kêu lên:

- Gớm, đệu quá đi cô ơi.

Hoàng gặp Quỳnh ở đầu cầu thang. hoàng chào Quỳnh:

- Chị ạ!

- Không dám ... ạ!

Hoàng cười:

- Chị Quỳnh đi chơi?

- Ừ, nhờ Hoàng chút đươc không?

Hoàng nhanh nhẩu:

- Đươc chứ ạ, lâu lắm mới đươc chị nhờ.

Quỳnh nhăn mặt, la Hoàng:

- Cô cậu điệu y hệt nhau. Sao, chở dùm tôi đến nhà Khanh, có gì phiền không?

Hoàng vui vẻ:

- Vâng.

- Cần gặp Vân Phi để "xin phép" không?

Hoàng ngần ngừ. Vân Phi lộ đầu nhìn ra cửa, chớp chớp đôi mắt nhìn Hoàng:

- Thôi thôi, em biết rồi.

Hoàng nheo mắt ngó Vân Phi:

- Mười phút nữa anh trở lại.

Vân Phi vẩy vẩy Hoàng. Hoàng nhìn thấy ở cổ tay Vân Phi một chiếc lắc bạc lạ mắt nhưng không tiện hỏi. Quỳnh hiểu ý, kéo tay Hoàng:

- Chút nữa về tha hồ mà "phỏng vấn".

Hoàng đỏ mặt líu ríu theo Quỳnh xuống cầu thang. đi ngang phòng khách Quỳnh nhìn thấy Thảo và Thịnh đang châu đầu vào nhau xem chung một tờ báo đầy vẽ thân mật. Quỳnh nện mạnh gót giày ra cửa. Thịnh nhìn lên, Thảo cũng nhìn lên, nụ cười tươi và đẹp hơn bao giờ hết. Quỳnh nói:

- Anh ngồi chơi ạ! Chị Thảo em đến Khanh nghe

Thảo gật đầu:

- Ủ! Đi nhanh nhanh lên rồi về.

Quỳnh bước ra cửa cười thầm. vui... không chịu đươc.c. chỉ một tên con trai lạ, đẹp trai hiện diện giữa hai chị em mà đã khiến Thảo người lớn hấn ngay lên. và, Quỳnh ngoan như chưa bao giờ ngoan thế. ngày thường đi đâu mạnh ai nấy đi. Có bao giờ hỏi han, dăn dò nhau như thế bao giờ đâu chứ. Quỳnh nghĩ : giá anh chàng Thịnh đến nhà đều đều như thế này, biết đâu bọn con gái nhà Quỳnh lại chả ngoan hiền, lễ phép ra không chừng. Quỳnh bật cười trông ý nghĩ ấy.

CHƯƠNG 10

Tuấn ngồi giữ hai vợ chồng Hải và Khanh và chợt thấy thèm không khí ấm cúng của một gia đình. đã lâu lắm rồi Tuấn không nghĩ đến điều đó - không nghĩ đến một người con gái nào cả. cuộc sống xa thành phố đã khiến Tuấn quên những ngày đi học, những buổi chiều đưa đón người yêu. Những thứ bấy, chủ nhật tràn đầy hạnh phúc. quên hẳn thành phố với quá nhiều kỷ niệm. với hình dáng con gái dễ thương Tuấn yêu trông tuổi học trò. với đôi mắt Ngọc Nga tình tứ, đắm say những người con gái đi qua đời Tuấn hình như quá nhiều mà kỷ niệm thì thật nhỏ bé - Thật đơn giản và bình thản như ngày bỏ học vào Quân Đội. Tuấn không còn giữ nổi một cái gì khác, kể cả giữ một tình yêu.

Có tiếng trẻ con khóc trong phòng. Khanh đứng vụt dậy, vội vã:

- Chết, cậu bé nhà tôi thức giấc.

Hải nhìn theo vợ cười âu yếm:

- Bế con ra đây chào bác Tuấn đi em.

Một lát Khanh trở ra. Vòng tay ôm con thật vụng về nhưng chứa đựng biết bao nhiêu là âu yếm. Tuấn cầm bàn tay nhỏ xíu, xinh xắn của con bé, nựng:

- Con gái của cô Khanh chắc thế nào cũng làm Hoa Khôi một vùng.

Khanh cười, đôi mắt long lanh:

- Anh Hải chê con gái đồ anh ơi. Ông ấy thích con trai đầu lòng cợ tôi thì trai gái gì cũng thích cả. tuy nhiên, con gái càng... thích hơn.

Tuấn trêu Hải:

- Tại ông ấy sợ con gái mai sau lại bắt chước mẹ "bắt nạt" bố. một mình cô bắt nạt ông ấy đủ khổ rồi, giờ lại thêm cô con gái theo phe Mẹ bắt nạt thêm nữa thì... sống sao nổi.

Khanh kêu lên:

- Anh cứ thử?ng thế chứ tôi đâu dám bắt nạt ông ấy.

Hải cười vén tay áo cho Tuấn nhìn thấy vết bầm tím ngắt:

- Thế "chó con" nào cắn tôi đây?

Khanh bảo:

- Ờ, ờ, tại...tại anh.

- Sao... tại anh?

Khanh giả vờ đùa với con không nói. Tuấn bảo Hải:

- Ông hạnh phúc lắm đó.

Hải bế con từ trên tay Khanh:

- Ông lấy vợ đi rồi sẽ hạnh phúc như tôi. Có ai cấm ông đâu.

Tuấn cười:

- Có chứ!

Khanh tròn mắt nhìn Tuấn:

- Ai cấm anh ?

Tuấn chỉ lên bộ đồ lính:

- Những thứ này cấm tôi.

Khanh nhăn mặt:

- Gớm, anh đừng có bi thảm bộ đồ lính của anh đi, tôi ghét lắm. bộ những ai đi lính như anh cũng đều... ế vợ hết đấy hở ?

Tuấn cười:

- Chứ sao. Chỉ trừ ông Hải của cô thôi. Lính thành phố sướng như ông công chức già ngày hai buổi đi làm, tối về quây quần bên vợ con. nếu đươ.c như thế tôi đã "xin" lấy vợ từ lâu rồi.

Khanh dài giọng than thở:

- Thôi đi anh ơi. Ông Hải đi chơi tối ngày à. bỏ vợ con ở nhà một mình nhiều khi tôi tức muốn khóc vậy đó.

Hải nhìn Tuấn nheo mắt nói đùa:

- Có vợ đôi lúc thích thật, nhưng nhiều khi... mất tự do ghê ông ạ mất cả bạn bè nữa. Ngày còn solo muốn đi đâu thì đi, ở đâu cũng là nhà, trông lòng thanh thơi. Thế mà từ ngày có vợ, đi một bước là thấy nóng ruột muốn về. cứ lo ở nhà giận dỗi có khổ không chứ.

Khanh công môi:

- Ai bảo anh lấy vợ. đã can đảm lấy vợ rồi thì không đươ.c than thở. anh phải biết chứ. anh nói thế là anh ích kỷ, anh không biết thương vợ. anh sống cho riêng anh mà thôi.

Hải nhìn Tuấn cười:

- Anh thấy đó... ghê lắm !

Khanh đỏ lên:

- Cái gì... ghê ?

- Anh có nói gì đâu, anh chỉ phân trần với Tuấn cho anh ấy nhìn gương anh đấy chứ.

Tuấn cười vui:

- Tôi đâu có sợ mà anh dọa. Tôi mà lấy vợ xong sẽ... đào ngũ ở nhà cho anh biết.

Khanh cười ròn tan:

- Thôi nghỉ phép kỳ này lấy vợ đi anh Tuấn.

- Cô giới thiệu đi.

- Anh quên thiếu gì ? cô Nga, cô Phươ.ng, cô Loan gì gì đó đâu cả ?

Tuấn đùa:

- Các cô đi lấy chồng hết rồi.

Hải bảo Khanh:

- À, em giới thiệu cô Quỳnh cho anh Tuấn.

Khanh lắc đầu:

- Quỳnh nó không chịu type người của anh Tuấn đâu. Con nhỏ kén dữ lắm.

Tuấn hỏi:

- Quỳnh nào thế ? xinh không?

- Dĩ nhiên là phải xinh.

- Khanh giới thiệu đi.

- Thôi...

Hải dục:

- Thì em cứ giới thiệu cho Tuấn, biết đâu cô cậu gặp nhau lại mê nhau như điều đó.

Khanh gân cổ cãi Hải:

- Bạn em làm sao anh biết đươ.c ?

- Anh đoán thế.

- Anh chỉ giỏi đoán mò.

Hải cười:

- Gớm, vợ tôi khó tính ghê thế hôm nay em có mời Quỳnh đến chơi không?

- Có chứ ! Nó đến bây giờ đó.

Hải nheo mắt nhìn Tuấn cười tùm tùm. khanh kêu:

- Tôi không giới thiệu bạn tôi cho anh Tuấn đâu mà hỏi.

Tuấn nói:

- Tại sao thế ?

- Anh xa Saigon cả năm, cả tháng. bộ anh bắt nó già người ngồi chờ anh ấy à ?

Hải cau mặt:

- Em... kỳ ghê ! Biết đâu cô Quỳnh lại chả thích chờ đợi. Đó là một cái thú đáng yêu của người đàn bà, em không thấy thế sao?

Khanh lắc đầu ranh mãnh trêu Hải:

- Không em chả thấy gì cả. chỉ thấy người yêu ở xa là muốn... bỏ mà thôi.

Tuấn cười:

- Cô này có chồng, có con rồi mà còn trẻ con ghê phá phách y như hồi còn đi học vậy đó.

Khanh cười ồn ào. Tuổi con gái bay biến rồi còn đâu. Mới có hơn một năm làm đàn bà mà Khanh nghe chừng như mình già cõi quá sức. xa cách hẳn đám bạn bè củ chưa lấy chồng vẫn còn hồn nhiên đi học. xa cách Vân Quỳnh ở sự rộng chơi thanh thơi của nó. hôm nào gặp Thúy. Nó kêu lên:

- Trời ơi, Khanh. sao Khanh người lớn thế?

Hoặc Quỳnh thì nhỏ nhẹ:

- Mày... bà quá đi Khanh ạ. hết nhí nhảnh lí lắc như những ngày đi học rồi.

Khanh nghe những tiếng cười vu vơ của thời con gái với Quỳnh, Thúy mua xoài xanh trốn học hai giờ đầu ra sau trường ngồi ăn bị giám Học bắt gặp. buổi trưa bị phạt đứng thút thít khóc trong lớp học. với những đôi mắt đắm đuối con trai nhìn lên từ cuối lớp. những mảnh giấy nhỏ chuyền tay nhau trong giờ im lặng giảng bài. Các giáo sư thường gọi là "điện tín ngầm".

- Trong giờ tôi giảng bài, yêu cầu tất cả hãy để tay lên bàn yên lặng, cấm nói chuyện, cấm đánh điện tín ngầm, cấm cho tay xuống học bàn bốc me chua..v.v...

Giáo sư "cấm" đủ thứ, thế mà Khanh, Thúy, Quỳnh vẫn đánh điện tín ngầm, vẫn cắn xoài chua chấm muối ớt dưới học bàn xuyết xoa làm những đứa bên cạnh thèm nhỏ rãi, vẫn phá phách ồn ào, nói cười rúc rích. Khanh phá có tiếng trong lớp học. Quỳnh thì nghịch ngầm, Thúy lém lỉnh cãi giải sư tiếng một. con nhỏ dữ nổi danh - không sợ một ai - Đi đâu với nó còn yên tâm hơn đi với... bồ. Quỳnh đi học học mỗi chiều đều phải nhờ Thúy đi chung một đoạn đường "con trai đứng đông nhất" để khỏi phải nghe những lời chọc ghẹo nham nhở hoặc bị lẻo đẻo theo đến tận nhà. Quỳnh nhất nhúa nhưng lại hay kênh kiệu. Vì thế mà con trai theo đông. Khanh thường khuyên Quỳnh:

- Mày nên kiếm một tên bồ để hấn đưa đón mỗi ngày, khỏi bắt con Thúy làm "vệ sĩ".

Quỳnh cười lạnh lùng:

- Muốn kiếm lắm mà mình chẳng chọn nổi ai mà cũng chả ai chọn mình cả.

Khanh bèn kể một lô con trai để ý Quỳnh, con nhỏ chỉ lắc đầu quầy quậy. Khuôn mặt lúc nào cũng lạnh băng như người không tình cảm. thế mà Quỳnh lại là đứa lạnh mạn nhất trong bọn. ngày Hảo lấy chồng - Khanh, Quỳnh làm phù dâu và quên Hải trong tiệc cưới. Khanh định làm mai Quỳnh cho Hải nhưng đều lỡ dịp. cuối cùng Khanh, Hải yêu nhau. Tình yêu kéo dài ba, bốn năm mới kết thúc, Khanh mới thật sự làm đàn bà cho đến ngày hôm nay để mỗi ngày mỗi thấy mình già dặn hơn một chút - Xa cách đám bạn bè cũ hơn lên.

CHƯƠNG 11

Quỳnh ủa vào bất chợt. sự xuất hiện của Quỳnh khiến Tuấn nôn nao làm sao đó. người con gái đó Tuấn đã nghe nói quá nhiều ở sơn. người con gái đó Tuấn đã gặp một lần tại nhà. người con gái đó mà vợ chồng Hải đang nhắc nhở. Quỳnh đó - Vân Quỳnh đó. màu áo Quỳnh mặc làm sáng căn phòng, rực rỡ nụ cười của Tuấn.

Quỳnh chào Tuấn và cười với vợ chồng Hải:

- Đáng lẽ mình tới sớm hơn, nhưng tại phải tiếp khách dùm bà Thảo nên đến hơi muộn. quà của cô bé đây.

Khanh đón gói quà trên tay Quỳnh để vào lòng con, cười rộn ràng:

- May chỉ bày vẽ, ngồi đây chơi.

Quỳnh ngồi xuống cạnh Khanh:

- Đưa tao bế con gái nuôi tao một chút chứ. may ích kỷ quá đi.

Khanh lắc đầu:

- Khoan để tao giới thiệu...

Quỳnh hơi nhún nhún:

- Thôi, đừng giới thiệu.

Hải nheo mắt nhìn Quỳnh:

- Sao thế? bạn tôi đang bảo Quỳnh khó tính đây này.

- Đâu phải Quỳnh khó tính.

Quỳnh nói và nhìn tên con trai chăm chú không bắt gặp một chê trách nào của hắn trông đôi mắt Quỳnh cả. trái lại, Quỳnh nghe như đã quên biết tên con trai ở đâu đó - Quỳnh nói nhỏ, mơ hồ:

- Trông anh quen quen.

Tuấn cười nhẹ:

- Tôi là bạn của Sơn - ở cùng đơn vị.

Quỳnh reo lên:

- A ! Thảo nào. Hình như anh có đến nhà một lần.

- Vâng, vừa gặp Quỳnh tôi đã nhận ra ngay sơn vẫn thường nói nhiều với tôi về các cô em gái...

Quỳnh bật cười nho nhỏ, nghe vui vui khi nghĩ đến Thảo, Thủy, Phi nghĩ đến anh Sơn. những cô em gái của anh Sơn thì chả ai dám "mê". nhất là do chính anh Sơn nói thì phải biết. q nhớ buổi tối nào Vân Phi chợt báo động có một tên bạn anh Sơn đến nhà. tên con trai được Phi tả là đẹp, là hiên ngang, le lói. Thì ra là Tuấn. tên con trai đó là Tuấn. không biết anh chàng có bị bọn con gái "quay" không? anh chàng nghĩ gì về bày con gái ồn ào đông đúc nhà Q nhỉ ?

Thế nào Tuấn chả nói với Sơn:

- Bọn em gái may qui? Quái không chịu được. tao đến chơi một mình bị các cô phỏng vấn đến... điên đầu.

Mai một anh Sơn về lại được dịp căn nhắc:

- Tao đến... ế vợ vì trông gương chúng mày.

Anh Sơn chỉ giỏi nhắc nhở, làm ra vẻ khổ sở thế thôi, nhưng sự thật, anh Sơn chịu đắm em gái hết mình, nên đám con gái tha hồ vùi vũng anh đủ điều, đủ chuyện hết.

Khanh nhìn Tuấn rồi nhìn Q:

- Bộ hai người quên nhau trước rồi hở?

Q lắc lắc mái tóc:

- Đâu có, anh Tuấn bạn anh Sơn đó.

Hải reu:

- Bạn của anh là quên rồi còn gì.

- Chưa quen.

- Thì hôm nay quen, có sao đâu.

Q bảo đùa Khanh:

- Ông chồng mày lém quá đi Khanh.

Tuấn cười với Q:

- Hải... ngoan lắm, Q ạ

Khanh cười ròn rã:

- Ghê, bạn bè ông Hải bênh nhau dữ, Hải mà ngoan thì tôi đâu có khổ như vậy.

Tuấn hỏi:

- Cái gì mà khổ? tôi thấy Hải thương vợ, thương con, thương gia đình ghê gớm lắm đó. ngày xưa hằn lang bang, bê bối bao nhiêu, từ ngày lấy vợ đến giờ bỏ hết, không còn giữ lại một chút gì của thời chưa vợ hết. thế là ngoan rồi còn gì.

Khanh lắc mái tóc đổ dài:

- Anh và Q còn... ngây thơ lắm. không hiểu gì về Khanh đâu.

Hải nhìn Khanh, ánh mắt thoáng băng khuôn:

- Anh cũng còn không hiểu nổi em nữa thì làm sao Tuấn với Q hiểu cho nổi.

- Vì thế mà em khổ đâu ai hiểu.

Q nói đùa:

- Có tao hiểu, được chưa. Ấm ức điều đến tao kể, tao nghe hết.

Khanh bảo Q:

- Nhà mày chị em gái đông sướt ng ghê vậy đó. tha hồ tâm sự

Q cười nhẹ nhàng:

- Khanh tởm?ng lắm rồi. Chị em nhà mình không tâm sự với nhau bao giờ cả. đùa, phá, la hét nhau có, trêu chọc nhau có, nhưng tâm sự thì không bao giờ.

Tuấn nhìn Q, ánh mắt dằm thắm:

- Tôi nghe Sơn kể nhiều về thành tích đùa phá của các cô em gái. Thấy... vui ghê vậy.

Q kêu lên nho nhỏ:

- Anh Sơn là vua nói xấu em gái. Mai một anh Sơn về phép Q phải họp tất cả lại để "phản đối" anh ấy mới được.

Tuấn nói đùa:

- Tôi mà em gái đông như Sơn chắc tôi cũng, chịu nhất.

Q cười:

- Nhà đông chị em gái vui thật, nhưng ồn ào nhiều lúc chịu không được. bạn anh Sơn ông nào đến chơi cũng than với anh Sơn là... sợ bọn em gái anh Sơn. nên, vì thế mà về nhà anh Sơn hay cần nhẫn, la mắng bọn Q ghê lắm.

Tuấn nói nhẹ nhàng:

- Nói thế chứ những ngày ở đơn vị, Sơn lại thương em gái hơn ai hết. Sơn thường nhắc đến người yêu thì ít mà nhắc đến các em thì quá nhiều. Lúc nào cũng các em, các em cả.

Q chớp chớp đôi mắt cảm động. tính anh Sơn là vậy nhưng Q cũng hiểu là anh Sơn thương các em nhất. những bức thư viết cho Q anh Sơn đã nói lên những thương yêu đó. và, Q đã nói với anh Sơn là Q hiểu anh, Q thương anh, Q yêu cuộc sống của anh hơn ai hết.

Q bế Vi Vi hộ Khanh ngồi nói chuyện với Tuấn. Khanh phụ với chị người làm dọn phòng ăn.

Hải bảo:

- Bữa cơm này là bữa cơm thân mật gia đình.

Khanh nói:

- Bạn Khanh chỉ có Q và bạn anh Hải chỉ có Tuấn.

Bốn người quây quần vào bàn ăn. con gái Khanh nằm ngủ ngoan hiền trông nôi trông thật bé bỏng dễ thương. q bảo Khanh:

- Mai một con Khanh lại chiếm giải Hoa Khôi một vùng đó nghe Khanh.

Khanh cười, ánh mắt long lanh sung sướng:

- Mày nói y như Tuấn. ừ, tao cũng mong con gái tao mai một lớn lên thật xinh, thật đẹp và tao sẽ đích thân lo cho con gái tao. Mày thấy được chứ !

- Mày "kén" thì phải nhất.

Q nói, Khanh cười:

- Chứ sao, con gái tao là phải... nhất rồi.

Hải nhìn vợ nói đùa:

- Con gái em mai sau cũng bắt nạt... chồng hạng nhất.

Khanh lườm Hải thật dài kêu:

- Anh chỉ giỏi nói xấu vợ là không ai bằng.

Q nheo mắt:

- Thôi, cho Q can. hai ông bà lại sắp "chén bay, đĩa bay" bây giờ.

Hải quàng tay ôm vai vợ:

- Hay cãi nhau vậy chứ tôi yêu "nhà tôi" nhất.

Khanh kêu ừ ừ! và dúi mặt vào lưng Hải, đôi má ửng hồng bầu bĩnh trẻ con. Tuấn nhìn vợ chồng Hải cười rộn ràng với Q. q đón nhận nụ cười của Tuấn mà nghe vui vui như buổi sớm mai đẹp trời giữa những tiếng cười đầy tình thương mến bao bọc.

CHƯƠNG 12

Ăn gác vắng chỉ còn lại Thảo với nỗi cô đơn dài dặc khôn cùng - Với những tủi cực vỡ òa. Tôi vừa cho đi hai mươi bốn năm giữ gìn của Bố Mẹ- Con vừa cho đi hai mươi bốn năm làm con gái. Mẹ ơi! con gái Mẹ hư hỏng quá rồi. Mẹ mắng con đi ! Mẹ từ con đi ! Mẹ đánh đập con đi ! Con khổ quá Mẹ !

Nửa đêm trở về nhà, bước chân Thảo lạc lỏng trên căn gác vắng như con mèo hoang. Thảo đi rón rén như người phạm tội. Trút bỏ quần áo lên giường nằm. cơn đau nhức đến bất chợt- Đến ồ ào. Không còn gì để cứu vãn nữa. Thảo lợm giọng khi nghĩ đến chính Thảo với những bông trôi lười biếng. tại sao mình có thể vứt bỏ hai mươi bốn năm làm con gái một cách trơ trẽn đến như vậy chứ? thân thể này Bố Mẹ sinh ra của Bố Mẹ giữ gìn để chờ đươc ăn những miếng trầu ngon, những hộp bánh rục rở, để phân phát cho họ hàng ngày con gái đi lấy chồng. thân thể này của những ngày con gái hóm hỉnh, kiêu căng. thân thể này của người đàn ông mình sẽ lấy làm chồng. thế, nhưng thân thể này cũng vừa bay biến theo cơn bông trôi lười biếng của Thảo. Thịnh ! Thịnh ơi ! Có thể nào tôi lấy Thịnh làm chồng nữa không? tôi có thật sự yêu Thịnh không? hay tôi chỉ thích liêu lĩnh, tôi chỉ muốn chiếm đoạt để rồi cuối cùng tôi phải trả giá đắt hơn.

Thảo vẫn mơ hồ thấy Thịnh chỉ là một người đàn ông tầm thường. một phút bông trôi qua đi. Thảo rợn người thấy mình nhơ nhớp, tội lỗi. Tội lỗi với Bố Mẹ thì ít mà với lũ em thì quá nhiều- Quá đầy- quá buồn nản. người đàn ông với Thảo cũng bỗng chốc trở thành đáng ghét, lỗ bịch quá sức. Thảo chưa thật sự yêu người đàn ông đó nhưng Thảo "cho" hắn - Thảo bốc đồng muốn "cho" hắn. chả biết để làm gì? nhưng trong giây phút này Thảo vẫn không thấy nuối tiếc hay oán hận Thịnh mà Thảo chỉ thấy nhồm gớm chính Thảo - Thảo sợ hãi cho chính Thảo vì một phút liêu lĩnh không ngờ đến mà thôi. Thảo muốn gào lên trong đêm tối vắng người ' Tôi ghét tôi - tôi sợ hãi tôi - tôi nhồm gớm tôi!

CHƯƠNG 13

Buổi sáng bắt đầu với những âm thanh quen thuộc rộn ràng. Thảo nằm li bì. sau một đêm thức trắng Thảo nằm luôn không buồn trở dậy. Quỳnh ngồi trang điểm đi làm. thủy sửa soạn sách vở đi học. phi lẩm nhẩm ngồi ôn bài ở góc nhà. q gọi:

- Chị Thảo ơi, hôm nay "cúp cua" đến sớm hay sao mà bây giờ chưa buồn dậy?

Thảo nằm im một cách lười biếng. q nói nhỏ:

- Lại làm nũng con trai ông Giám Đốc rồi.

Thủy ôm sách vở ra vịn máy hát ' Thôi, em đừng xót thương rồi ngày tháng qua đi. Thôi cuộc tình đó qua rồi em còn nhớ, tiếc mà chị

Đời một người con gái... đến khi lấy chồng... chỉ còn mối tình mang theo...

Q cúi tìm đôi giày dưới gầm giường nhăn nhó:

- Thủy ơi, tay Thủy dài vớ dùm chị đôi giày đi cứng.

Thủy lắc lắc mái tóc công công:

- Chị khôn quá chị q à. sáng sớm ra đã bắt người ta chui xuống gầm giường rồi.

Q cười, dỗ Thủy:

- Chóng ngoan ta cứng.

- Thôi, chả ham chị cứng.

Q nhắc:

- Còn hai ngày nữa là ta lãnh lương, mi không nhớ sao?

Thủy thét lên:

- Chị đừng có đem tiền ra dụ dỗ người tạ tiền của chị hồi này "xuống giá" rồi.

Q nhăn mặt cau nhàu:

- Đồ phản, ta cóc cần mi nữa Vi Tiểu bảo ơi. Ta mang giày mới đi làm.

Thủy nhìn theo Q nheo mắt gọi Phi:

- Ê Phi, Phi thấy "bà già cô đơn" nhà mình hồi này tiến bộ ghê không. điều không chịu được. hình như bà Q có bồ thì phải.

Q bước xuống cầu thang, mùi nước hoa bay ngào ngạt căn phòng. q cười với Thủy, nói đùa:

- Tao đang sửa soạn cua ông Giám Đốc, tụi bây biết chưa?

Thủy xí dãi nói với theo Q:

- Ông Giám Đốc của chị cái bụng bự hơn thùng nước lèo. Phải để cho chị Thảo cua mới đúng.

Thảo là người trông những tiếng ồn ào đùa phá của đám con gái. Buổi sáng nào cũng thế- căn gác chỉ im lặng khi đám con gái lần lượt bỏ đi mà thôi. Vân Phi chợt đứng dậy đi đến bên Thảo:

- Sao hôm nay chị Thảo dậy muộn thế. bộ nghỉ làm hả ?

Thủy hồn nhiên cười đùa:

-Ừ, tại tối qua đi chơi với bồ về khuya quá. hôm nay tự cho phép mình nghỉ chứ gì. con dâu ông Giám Đốc chứ bộ sao.

Thảo trở mình úp hai cái gối lên tai để khỏi phải nghe những nụ cười đùa ồn ào của Thủy. Thảo muốn hét lên cho mọi người im đi. 'Thôi đi Thủy ơi ! im lặng đi Phi ơi ! Đừng ai nhắc nhở gì đến tôi cả ! Đừng ai gọi tên Thảo nữa hết. nét hồn nhiên nhí nhảnh của đám em khiến Thảo khổ sở hơn bao giờ hết. chúng nó vô tư quá, chúng nó bình thản quá ! Lúc này Thảo cần được một mình. cần sự im lặng đến quắt quay cần nằm im nghe tiếng thở mệt mỏi của chính mình.

Thủy nói đùa thêm với Vân Phi vài câu rồi cũng xếp sách vở đi học.

- Sáng nay Phi học hai giờ cuối phải không?

Phi gật đầu:

- Ừ ! hai giờ triết của ông Khoan.

- Anh Hoàng đưa đi hả?

- Không đi bộ

- Thì đi cùng với em bây giờ cho vui. Đi một mình buồn chết được.

Phi kêu:

- Đâu có được. tao còn phải đi chợ cho mẹ xông về mới đi học.

Thủy công môi lườm Phi:

- Gớm, con gái cứng của Mẹ lấy điểm dữ.

Phi cau mặt mắng:

- Khỉ nhỏ - Đi nhanh lên trễ giờ rồi đấy.

Thủy cười khúc khích, tung tăng xuống cầu thang. Vân Phi ngồi chải tóc bên bàn. Thảo trở mình nặng nhọc, Phi gọi:

- Chị Thảo, chị Thảo !

Thảo vẫn lười biếng nằm im. Vân Phi rón rén đến bên giường Thảo vén mùng nhìn vào:

- Chị Thảo !

Thảo cựa mình, Vân Phi hỏi:

- Chị đâu hả chị Thảo?

Thảo lắc đầu- một giọt nước mắt long lanh động trên má Thảo. Vân Phi tròn mắt nhìn chị:

- Thảo sao thế ? hôm nay chị nghỉ làm à ?

Thảo chột nằm bàn tay của Vân Phi- Vân Phi ơi, chị khổ quá, chị buồn quá! Chị tội lỗi trông vô tư của các em. nếu biết chị hư hỏng đó Vân Phi có còn hỏi han chị không? liệu Thủy có còn thương mến chị nữa không? và liệu Quỳnh có nhìn chị bằng ánh mắt khinh bỉ không?

- Chị đâu sao đó để em đến sở xin phép cho

Phi ngồi hần xuống bên Thảo đặt tay lên trán chị. Thảo lắc đầu:

- Không sao đâu, tao nhức đầu chút xíu khỏi cần xin phép.

Phi cười hiền lành:

- Không thấy chị đi làm thế nào anh Thịnh cũng đến tìm.

Thảo cười lạnh lùng:

- Ủ, thiếu tao "hần" chịu không nổi

- Tối qua anh Trấn đến chơi ngồi chờ chị đến khuya mới về.

Thảo nghĩ đến Trấn- Một chút thương xót chột loé lên trông Thảo. Thảo có thể chọn Trấn. bỗng dưng Thảo nghĩ đến tên con trai đó trông lúc này. Thật là một điều mai mỉa không chừng.

- Có đứa nào ngồi tiếp Trấn không?

- Có con Thủy.

Thảo cười trông cổ hợm:

- Trời ơi, con Thủy mà ngồi tiếp anh chàng Cận đó thì đáng thương cho "hần" biết mấy.

Vân Phi cười theo chị:

- Con Thủy phá anh Trấn quá chừng. thế mà anh ấy lại chịu nói chuyện với con Thủy mới buồn cười chứ. con nhỏ đang gạ anh Trấn tập cho nó lái xe hơi.

- Trấn nói sao?

- Anh ấy hứa khi nào Thủy hẹn được cho anh đi chơi với chị sẽ tập cho nó.

Thảo kêu lên:

- Thôi Phi ơi, cái tên Vi Tiểu Bảo đó mà hơi đâu hứa hẹn. nó gặp được ông Trấn cù lần quá cỡ nên tha hồ hành hạ này nọ. tao khổ vì có con em nham nhở như con Thủy.

Vân Phi nhỏ nhẹ:

- Nó còn trẻ con, gặp đâu nói đó- chả ý tứ gì hết.

Thảo bảo:

- Mà biết anh Thịnh phê bình đám con gái nhà mình sao không?

Phi lắc đầu:

- Anh ấy nói sao?

Thảo nhắm mắt nghĩ đến Thịnh "Anh để ý từng ly từng chút về bày em gái em. q trầm lặng sâu sắc như một người lớn. vân Phi hiền ngoan và người lớn hơn các chị. thủy lém lỉnh trẻ con. Thảo đa tình ướm át". ừ, vì Thảo đa tình ướm át nên Thảo liều lĩnh cho đi hai mươi bốn năm làm con gái- Một phút trở thành đàn bà. thịnh sẽ nghĩ gì với hành động bốc đồng ấy của Thảo nhỉ?

Vân Phi dục:

- Thịnh bảo em gái Thảo cô nào cũng xinh, cũng duyên dáng hết. nhưng có điều hơi hỗn- hơi bốc đồng một chút thôi.

Vân Phi cười dòn:

- A ! gì chứ bốc đồng là không phải em. chỉ có bà Q và con Thủy làm mang tiếng cả lũ.

- Anh Thịnh khen Vân Phi có đôi mắt đẹp, có nụ cười tươi nhất nhà. khen Vân Quỳnh sâu sắc thâm

thúy - "khen" con Thủy lém lỉnh trẻ con.

- Còn khen Thảo?

- Khên tao có bàn tay sát chồng.

Phi le lưỡi:

- Khiếp, nói gì nghe phát ghê

Thảo chột cười lạnh lùng:

- Tao dám... giết chồng nữa chứ đừng nói... sát chồng. hôm nào gặp thằng cha Trấn tao dọa chơi xem hấn có sợ mà rút lui không?

- Anh Trấn coi vậy mà ngoan. em nghĩ chị Thảo lấy anh Trấn chắc hạnh phúc và sung sướng.

Thảo cười ghen ngào:

-Ừ, biết đâu tao chả lấy tên đàn ông cù lằn đó hả phi

Vân Phi đứng vụt dậy khi nghe tiếng Mẹ dưới nhà:

- Em xuống đi chợ cho kịp về học hai giờ sau. Thảo cần ăn cháo không em nấu cho

Thảo lắc đầu:

- Thôi đừng, tao dậy bây giờ. đi chợ đi, chút tao xuống nấu cơm hộ

Thảo nghe tiếng Vân Phi nói với Mẹ ở dưới nhà:

- Hôm nay chị Thảo nghỉ. con đi chợ về Mẹ để chị Thảo xuống nấu cơm nghe Mẹ.

Tiếng Mẹ lo lắng:

- Thảo đâu ốm ra làm sao mà nghỉ thế?

- Chị ấy nhức đầu xoàng thôi. Nhõng nhẽo con trai ông Giám Đốc đó mà Mẹ.

Thảo nghe tiếng thở dài của Mẹ thật khế, thật buồn:

- Tao chỉ ưa có mình cậu Trấn thôi, người ta tử tế đàng hoàng, biết lễ phép kính nể bố Mẹ. con Thảo trèo cao lắm rồi lại té nặng chớ chả ích gì. vân Phi cười trông trẻo, đôn hậu:

- Không có đâu Mẹ. chị Thảo khôn quá chừng mà. với lại trông anh Thịnh cũng đàng hoàng đứng đắn.

Bước chân Phi xa dần sau câu nói. Và bây giờ một mình Thảo cô đơn trên căn gác vắng này. Lúc này thêm một mình. bây giờ lại sợ cô đơn đến quay quắt khổ sở. Thảo vùng trở dậy lại bàn ngồi nhìn mình trông gương. đôi mắt mệt mỏi- Đầu tóc biếng chải. Thảo tìm một đối khác trên khuôn mặt trần của mình. nhưng khuôn mặt Thảo vẫn bình thường đáng ghét - Vả trơ trên vô duyên. tại sao? Tại sao thế chứ. Thảo xoay người và chợt thấy đầu nhói bụng dưới. Mình có thể có thai được không nhỉ ? Thảo đặt khế bàn tay lên lớp da bụng mềm và có cảm tưởng lớp da bụng đang căng cứng - Đang sửa soạn thành hình thể một đứa trẻ con. một mai đây trông căn nhà này sẽ vang lên tiếng khóc nghê nghê của đứa bé. mọi người sẽ bận rộn vì nó. Thảo sẽ khổ sở vì nó. trời ơi ! Quả là hãi hùng quá sức. Thảo muốn ngủ vùi cho qua đi phút bàng hoàng này.

CHƯƠNG 14

hủy báo động tin Quỳnh có bồ cho Thảo với Vân Phi nghe:

- Bà Quỳnh hồi này yêu đời ghê gớm. hát hồng suốt ngày lại có thêm ông bồ đẹp trai không chê vào đâu được.

Vân Phi hỏi nhanh:

- Sao Thủy biết, bộ chị Quỳnh nói cho Thủy biết hả ?

Thủy nheo đôi mắt nghịch ngợm:

- Bà ấy mà chịu "tâm tình" với ai bao giờ.

- Thế tại sao mày biết !

- Bí mật, bí mật !

Thảo mắng Thủy:

- Con bé này chỉ giỏi tò mò đoán ầu. Sống ở cái nhà này đồ xem đũa nào giữ im lặng nổi tao phục. trước sau gì rồi cũng khai ra hết.

Thủy vênh váo nhìn Thảo:

- Chị đi suốt ngày đâu có ở nhà như em mà biết được việc trong gia đình. bộ chị tưởng ai có bồ cũng phải khai với chị hết đấy hả ? còn lâu ạ. khai ra để chị chê ầu cho cũng đủ... mất bồ.

Thảo trợn mắt quát Thủy:

- Con khùng, mày làm như tao là kẻ chuyên đi phá hoại không bằng ấy thôi.

Quỳnh từ dưới nhà đi lên. thủy cho tay lên miệng:

- Thôi đẹp - mai một tiết lộ tiếp.

Quỳnh lướt ngang người Thủy nắm tóc con bé day day:

- Nhìn cặp mắt ranh mãnh của mi là ta biết mi đang "bối móc đời tư" của ta ra rồi.

Phi cười khúc khích. thủy ôm đầu nhăn nhó:

- Ác vừa vừa nghe mụ. coi chừng tôi "méc".

Quỳnh trợn mắt:

- Mách gì?

- Mách mẹ

- Tao làm sao mà mách?

- Chị có bồ.

Quỳnh gõ lên đầu Thủy mắng:

- Đồ... con nít ranh.

Thảo cười ồn ào:

- Nó vừa khai mày có bồ đó Quỳnh. nó khen bồ mày đẹp trai, mày viết thư cho thằng đó suốt ngày. Thứ bảy, chủ nhật nào cũng dung dăng xine, bát phố hết. đúng không?

Quỳnh nhún vai bỏ về giường:

- Thời buổi này kiếm nổi một thằng bồ có đủ tư cách để cuối tuần đi xine, bát phố còn hiếm hơn chuyện "mò kim dưới biển". hơi đâu mọi người tin lời con khỉ nhỏ đó cho mệt. chừng nào có bồ tôi dặt về trình diện cả nhà cho biết.

Thảo nheo mắt:

- Tao nói đâu có sai. Sống ở cái nhà này đồ đũa nào dẫu được chuyện riêng tư

Quỳnh chột gọi Thảo:

- Chị Thảo, hồi chiều em gặp anh Thịnh.

Thủy nhanh nhẩu hỏi chen:

- Đi với đào mới phải không?

Thảo cười lạt lẽo:

- Đi với ai thì đi chứ. tụi mi tưởng tao ghen đấy hở

- Ủ, không ghen nhưng mà... tức tức.

Thủy trêu. Thảo nói:

- Đố thằng con trai nào làm tao tức nổi. Tao "bơ" tỉnh hơn ai hết.

Thủy xí dài:

- Trời ơi, người ta chỉ giỏi cái miệng.

Quỳnh nói:

- Thủy ơi, sao mày hay phá hoại quá vậy. Có im cho người lớn người ta nói chuyện không?

Thủy cười hồn nhiên:

- Ủ thì nói đi, kể đi. Có phải chị Quỳnh gặp anh Thịnh đi chơi với một cô xinh thật là xinh không? Thảo nào mấy hôm nay không thấy con trai ông Giám Đốc đến.

Quỳnh cười:

- Đi một mình thôi. Gặp em tan sở về còn đi lang thang ngoài phố, anh Thịnh đãi em một châu kem và đưa về nhà.

Thảo nói hơi buồn:

- Hai ngày hôm nay tao với Thịnh giận nhau.

- Anh Thịnh cũng kể với em. anh ấy có vẻ buồn và than khổ lắm.

- Đàn ông mà cũng biết than khổ nữa sao?

- Anh ấy nói chị hay giận quá. chị không chịu hiểu anh ấy.

Thảo lắc đầu:

- Tao chán quá rồi Quỳnh ơi. Mệt óc quá.

Quỳnh cau mặt:

- Chị nói như người điên sao ấy.

Thảo chợt cười lạnh lùng:

- Ủ, tao điên - Tao sắp điên rồi, không muốn sống nữa. Chán đời hết sức !

Thủy chui vào mừng kêu:

- Tui cũng chán đời hết sức, thôi, đi ngủ cho yên.

Thảo vùi đầu trông mền. buồn ơi là buồn. sau những ồn ào vô lối đi qua, Thảo lại thấy buồn chán đến tột độ. nửa tháng qua ngày thấy kinh. hồi chiều chờ Thịnh đến sở để nói với Thịnh những lo lắng đó nhưng chờ mãi không thấy. Thảo lại lang thang về một mình. những nghi ngờ khó chịu cứ vùn vụt đến. Thảo không còn muốn nghĩ đến người đàn ông đã đem những phiền muộn đến cho mình nữa. Làn da bụng mỗi phút mỗi thấy căng. khó chịu! Phải làm sao? Làm sao đi chứ. con Liên đã kể cho Thảo nghe một vài vụ "phá thai" vô cùng êm đẹp và chính nó đã từng phá một lần. nếu lỡ có thai, bắt buộc Thảo phải nghĩ đến Liên và nhờ nó. không thể cho Quỳnh, Phi, Thủy biết được sự hư hỏng của mình. Thảo thường chứng nó và không muốn gieo vào đầu óc ngây thơ của đám em gái những ý nghĩ vẩn đục. phải "phá". thốt nghĩ đến điều đó, bụng Thảo thót lại, đầu đốn như thể đang chịu đựng một cực hình gì ghê gớm. Thảo nhắm nghiền mắt lại và nói thầm - phải phá, phải liều, phải hành động gấp rút. mỗi phút đợi chờ là mỗi phút thấy thân thể mình biến đổi. Làn da bụng mỗi phút mỗi căng - hai bầu ngực mỗi phút mỗi thêm nặng nề. thôi, đúng rồi, đúng quá rồi ! Thảo thiếp vào cơn ngủ mê hãi hùng bất chợt.

CHƯƠNG 15

 uối tháng này Vân Phi về nhà chồng. tin đó khiến con gái hoang mang, xôn xao. Quỳnh bảo Vân Phi:

- Sao Phi lấy chồng sớm thế?

Phi chớp chớp đôi mắt hiền lành:

- Tại Bố Mẹ muốn thế. em thì không có ý kiến. với lại bên nhà anh Hoàng cũng đã chọn được ngày tốt. gia đình anh ấy muốn chúng em cưới nhau trong năm nay

Quỳnh hỏi:

- Phi có nghĩ rằng một ngày nào đó Phi sẽ tiếc những ngày còn con gái đến quay quắt không?

Vân Phi mân mê tà áo:

- Có, em đã nghĩ.

- Nhưng trước sau gì rồi cũng phải lấy chồng thôi, Phi mở đường trước cho các chị

Phi cười ngẹn ngào. Quỳnh nghe như mất mát bằng khuôn sao đó. bây giờ tháng sau có lẽ cuộc sống của đám con gái thay đổi hết. phi đi lấy chồng- mất một đứa căn gác sẽ buồn tênh. chả biết Phi có nghĩ đến những tiếc nuối ấy không nhỉ? hay mãi lo lắng đến những ngày đám cưới mà quên hẳn phút rời xa kỷ niệm. nhìn Phi lúc nào cũng ngoan hiền an phận, cũng vui vẻ chấp nhận bất cứ một hoàn cảnh nào. Chưa bao giờ nghe Phi than thở hay căn nhắc một điều gì khác. Quỳnh nghĩ tại sao mình không là Phi tại sao Quỳnh không chấp nhận tình yêu của Tuấn. tình yêu đó được sự chấp thuận của anh Sơn và những khuyến khích xây dựng của vợ chồng Khanh. Quỳnh biết Tuấn là người đàn ông tốt, đứng đắn và có tư cách. nhưng Quỳnh vẫn chưa nghĩ gì hết- Vẫn không muốn nghĩ đến Tuấn mặc dù Quỳnh cảm thấy có thể Quỳnh cũng yêu Tuấn, nếu Tuấn ở gần Quỳnh lâu dài. Hôm qua mới nhận thư anh Sơn cùng thư Tuấn. cả hai đều hứa sẽ có ba ngày ở Sài Gòn. có thể trong tuần này hoặc tuần sau. Quỳnh vừa viết thư cho anh Sơn báo tin cuối tháng này đám cưới Vân Phi và trả lời Tuấn thật nhẹ nhàng '...Quỳnh chưa nghĩ gì cả tuần ạ. những ngày tháng này Quỳnh thấy hoang mang quá sức. buổi tối ngồi một mình ngoài Balcon nhìn hỏa châu lơ lửng một vùng Quỳnh nghe rưng rưng sao đó. vẫn từng đó ngày, từng đó tháng, cuộc sống của Quỳnh không có gì thay đổi cả. sáng trở dậy làm đẹp rồi đi làm. chiều trở về cúi đầu trên căn gác xếp châu mỏ vào đám chị em cãi bậy, tán dóc, kể cho nhau nghe những mẩu chuyện ngộ nghĩnh của một ngày làm việc. tối chui vào mừng năm mới thấy những ồn ào đi qua một cách vô lối quá. và, Quỳnh chợt khóc tím tím.

Anh,

Mọi người cho là Quỳnh lạnh lùng như một nữ tu sĩ. anh có nghĩ là Quỳnh đi tu được không? mọi người làm. mọi người không phải là Quỳnh. anh cũng không phải là Quỳnh nên không ai hiểu được Quỳnh cả. ở đây thành phố ồn ào- Căn gác ồn ào- Tất cả đều ồn ào. Thế mà Quỳnh vẫn hòa mình nổi để rồi một phút nào đó chợt sống với con người thật của mình mới cảm thấy mình lẻ loi như một chiếc bóng. Quỳnh chỉ là một chiếc bóng thôi anh...'

- Quỳnh !

Quỳnh quay lại:

- Ua chị liên. chị Thảo em chưa về.

Liên vẫy Quỳnh:

- Ra đây chị bảo.

Quỳnh chạy vụt ra cửa:

- Có chuyện gì thế chị?

- Bố Mẹ có nhà không?

- Không chị. ba em đi làm chưa về, Mẹ đi chùa.

Liên dục:

- Vào mặc quần áo nhanh lên đi với chị vào nhà thương. Thảo nằm trong đó.

Quỳnh kêu lên thảng thốt:

- Trời ơi ! Tại sao thế chị? có chuyện gì thế chị?

Liên đẩy Quỳnh:

- Nhanh lên, ra xe chị nói cho mà nghe

Quỳnh chạy nhanh lên gác, bước chân muốn rụng rời. Thủy, Phi cũng chạy theo Quỳnh.

- Gì thế Quỳnh?

Quỳnh nói như khóc:

- Chị Thảo nằm ở nhà thương.

Thủy, Phi kêu rú lên:

- Trời ơi, sao lại nằm nhà thương.

- Em đi theo Quỳnh.

Quỳnh bước xuống cầu thang:

- Thủy ở nhà, Phi đi với tao.

Thủy chạy theo sút sút khóc:

- Em đi nữa.

Quỳnh kéo tay hai đứa đi nhanh ra ngoài. Chị liên vẫn đứng chờ. cả bọn đu nhau lên Taxi.

CHƯƠNG 16

V

ân Phi khóc òa từ cửa phòng nhà thương:

- Chị Thảo ơi, chị Thảo ơi ! Chị có sao không?

Ruột Quỳnh nóng sốt cồn cào. Bước chân như muốn chùng xuống khi nhìn cánh cửa phòng nhà thương trắng toát lạnh lẽo.

- Chị Thảo ơi ! Chị Thảo ơi !

Vân Phi vẫn sụt sịt rên rỉ. Quỳnh nắm cánh tay Phi kéo bừa vào trong. Thủy, Liên lên vào theo. Thảo nằm mê man trên giường. khuôn mặt xanh xao như người không còn sinh khí. Vân Phi chực chạy lại nhưng cô y tá đã nói khẽ, nghiêm nghị:

- Xin cô giữ im lặng chớ cô ấy còn đang trông cơn mê

Thủy ôm cánh tay Quỳnh lo lắng:

- Liệu chị Thảo có sao không hở Quỳnh?

Quỳnh lắc đầu lác giọng:

- Không biết.

- Sao chị ấy lại đại đột như thế chứ ?

Quỳnh nói thầm 'Ừ, sao Thảo lại đại đột đến thế được nhỉ ? có thai thì sanh, thì đẻ, thì nuôi. Việc gì phải phá thai để đến nỗi băng huyết. việc gì phải nhẫn tâm giết đi sự sống mình vừa tạo nên. Thảo cứ sanh ra cho căn gác ồn ào của chị em mình ồn ào thêm- Cho tiếng khóc trẻ con làm ám cúng những lúc buồn. tại sao Thảo lại phá đi, giết đi như chối bỏ phút đại đột của mình thế nhỉ chị cứ sanh ra, đứa bé là niềm vui ồn ào đến không ai còn nghĩ đến chị để mà trách chị nữa. Ba Mẹ có thêm một cháu nhỏ-Ba Mẹ cũng vui lây. Các dì sẽ bao quanh đứa nhỏ để đặt tên, để cười đùa phá phách. Thảo sẽ làm Mẹ ngoan hiền cho quên đi tuổi con gái kiêu căng hờn hỉnh. còn người đàn ông ! Người đàn ông sẽ không cần thiết trông thế giới chị em mình. người đàn ông chỉ là những đề tài chế diễu đùa phá của bầy con gái mà thôi. Thì người đàn ông không cần thiết hỏi Thảo?

- Cô ơi, liệu chị tôi có sao không ?

Quỳnh nắm tay cô y tá hỏi dồn. cô y tá vẫn khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc. nói giọng nhạt nhẽo bình thường:

- Cô ấy bị mất sức vì ra máu quá nhiều. Phải chờ qua khỏi đêm nay thì mai mới có hy vọng.

Quỳnh hỏi cô y tá:

- Tôi có thể ở lại với chị tôi được chứ ?

- Vâng, một người thôi.

Quỳnh bảo Thủy, Phi:

- Hai đứa về nhà đi. Tối nay tao ở lại với chị Thảo. Đừng có la khóc ồn ào làm Bố Mẹ lo nói khéo cho Ba Mẹ yên tâm nhé.

Và, Quỳnh chột dạ dặn nhỏ:

- Đừng cho Ba Mẹ biết chị Thảo phá thai. Cứ nói chị Thảo băng huyết vì ngã xe. Nghe chưa?

Thuy gật - Phi gật. mắt đứa nào cũng đỏ hoe phải là những phút này mới thấy tình chị em thấm thiết, đậm đà. ngày thường Thuy lí lắc như chim sơn ca, ngổ ngáo, đùa phá như giặc. vậy mà lúc này Thuy ngoan ngoãn dễ bảo biết mấy. Cả Vân Phi nữa. Quỳnh chột nghĩ đến ngày cưới của Vân Phi nếu Thảo chết. Vân Phi đi lấy chồng. căn gác sẽ buồn biết bao nhiêu. Thốt nhiên Quỳnh nghĩ đến anh Sơn, đến Tuấn. đến những liên hệ chung quanh. đến Vân Phi chít khăn tang trông ngày cưới. Thảo chết, Vân Phi sẽ chưa được lấy chồng. tội nghiệp nó ! Biết bao nhiêu náo nức đợi chờ. tội nghiệp tất cả mọi người.

Liên, Thủy, Phi về hết rồi chỉ còn lại Quỳnh với căn phòng nhà thương lạnh lẽo - Với khuôn mặt xanh xao của chị Thảo. Những giọt nước biển hình như chạy quá chậm, quá lâu trông cơ thể chị nên sự sống quá hời hợt mỏng manh. Quỳnh đến sát bên Thảo. Một nửa phần dưới được phủ một tấm drap trắng. chị khổ sở quá đi chị Thảo ạ. chị không nghĩ rằng những lỗi lầm đó của chị chỉ là những lỗi lầm của tất cả mọi người. Mình con gái làm sao không vấp phải. Đâu ai tự cho mình là tài giỏi, là khôn ngoan mãi đâu. Thì chị cần gì phải che giấu, cần gì phải phá hủy nó đi. Bây giờ chị nằm đây mê muội, chị làm sao nhìn thấy mọi người đang

lo lắng cho chị.

Có tiếng động của cánh cửa phòng. một khuôn mặt đàn ông lộ vào. Quỳnh kêu khẽ:

- Thịnh !

Cơn tức tuổi bỗng vỡ ào đầu đón - Anh nhìn đó, chị Thảo đầu đón như thế đó. anh vẫn còn đủ can đảm đến nhìn chị nữa sao?

- Anh không ngờ !

Thịnh nói và nhìn Quỳnh - Đôi mắt buồn thảm. Quỳnh quay đi - một giọt nước mắt chảy dài trên hai gò má Quỳnh mẫn mẫn:

- Rút cuộc rồi ai cũng chỉ nói được câu đó là xong.

Thịnh đến bên Thảo. Đôi mắt Thảo vẫn nhắm nghiền

Quỳnh gọi gay gắt:

- Anh Thịnh !

- ?

- Bác sĩ cấm không cho ai đến gần chị Thảo. Anh đừng làm ồn ào cho chị ấy nữa.

Thịnh trở lại bên Quỳnh:

- Ra ngoài đứng một chút Quỳnh nhé.

Quỳnh nhìn băng gạc không trả lời. Thịnh nhỏ nhẹ:

- Anh muốn nói với Quỳnh một vài điều.

Và Thịnh mở hé cánh cửa cho Quỳnh ra trước. thịnh ngồi bên cạnh Quỳnh trên bậc thềm ciment.

- Chắc Quỳnh đã biết chuyện giữa anh và Thảo.

Quỳnh cười gượng:

- Không những tôi biết, mà cả phi, cả thủy, chúng nó cũng đều biết cả.

- Anh không ngờ sự thể lại xảy ra đột ngột đến thế. Thảo không nói gì với anh hết. như chiều nay anh đến sở thì mọi người bảo Thảo nghỉ. anh tưởng là Thảo giận anh hoặc mệt sao đó nên định là tối sẽ đến vì anh đang có công chuyện phải đi ngay lúc ấy. Đến chiều về nhà thì thấy mảnh giấy của cô Liên viết cho anh báo tin Thảo nằm nhà thương. anh vội vã đến đây.

Quỳnh nói:

- Anh có biết là chị Thảo phá thai, chị Thảo bị băng huyết và mạng sống mong manh quá sức không ?

- Anh không ngờ.

- Anh thì làm sao mà ngờ nổi.

- Đó là lý do để anh nói cho Quỳnh hiểu. Thảo lúc nào cũng tự hành động một mình. tự ái cao và có những cơn bốc đồng thật vô lý. Thảo thường làm những điều quá sức tưởng tượng của anh. anh không thể nào hiểu nổi Thảo. Đoán nổi những ý nghĩ của Thảo.

Quỳnh trợn mắt nhìn trông mắt của Thịnh. ở đó sự thành thật hay dối trá Quỳnh không đoán nổi. Chắc chị Thảo cũng không đoán nổi. Chỉ vì hoang mang mà chỉ làm liều. Chị không nghĩ đến hậu quả phải chịu.

Quỳnh cười lạnh lùng:

- Chị Thảo dại quá. có thai thì chờ ngày sanh. việc gì mà phải dấu diếm, phải không anh ? chả lẽ gia đình tôi và bày em gái của chỉ không nuôi nổi đứa bé hay sao? với tôi, người đàn ông sinh ra chỉ biết hưởng thụ xông và... quên hết. bốn phận với họ chả là cái gì cả. đổ trách nhiệm cũng bằng thừa. Thà mình làm mình chịu. Thà mình cứ sống cho mình mà khỏe. Không nên tiếc nuôi hay oán trách người làm khổ cuộc đời mình. mình càng oán trách họ, họ lại càng tự đắc tưởng mình trên hết. làm to đàn ông chỉ khôn ở một điểm nào đó nhưng vẫn dại khờ ở nhiều điểm khác.

Thịnh cúi nhìn mũi giày, cười nhẹ nhàng:

- Người đàn ông nào làm chồng Quỳnh, người đó hẳn là diễm phúc.

Quỳnh bảo:

- Chưa hẳn thế, tôi không tin tưởng ở người đàn ông nào hết.

- Nhưng rồi Quỳnh cũng phải lấy chồng chứ.

- Lúc đó sẽ hay

Thịnh thoáng buồn:

- Phải chị Thảo nghỉ được như Quỳnh thì đâu có xảy ra những chuyện đáng tiếc như thế này. Quỳnh hiểu đó, anh không phải là con người không biết nghĩ, anh yêu Thảo và thực tình nghĩ đến chuyện xây dựng lâu dài.

Quỳnh muốn hét lên: Anh biết nghĩ thì tại sao chị Thảo lại phá thai? anh biết nghĩ thì chị Thảo đâu đến

nổi quần trí khổ sở đường ấy. Nhưng Quỳnh không nỡ nói lên những điều ấy khi nhìn đôi mắt Thịnh nhuốm buồn trông bóng tối.

Thấy Thủy đi cùng với Mẹ từ đằng xa Quỳnh chỉ cho Thịnh:

- Thôi anh về đi. Mẹ tôi đến với con Thủy, sợ thủy nó đại đột nói bậy bạ cũng phiền.

Thịnh đứng lên:

- Buổi tối Quỳnh ở lại với Thảo phải không ?

- Vâng.

- Sáng mai anh đến.

Quỳnh bỗng thốt ra một câu mai mỉa tâm thường:

- Hy vọng là chị Thảo còn sống.

- Anh xin Quỳnh.

Thịnh nói buồn rầu. Quỳnh nhìn theo bóng Thịnh đổ dài theo ánh đèn đêm khẽ thở dài mệnh mang - Chợt thấy mình quá đáng. lẽ ra không nên gay gắt với Thịnh là hơn. lẽ ra mình im lặng. tại sao bỗng dưng Quỳnh lại nói nhiều đến thế được nhỉ ?

Thủy chạy trước đến bên Quỳnh:

- Chị Thảo tỉnh chưa Quỳnh ?

Quỳnh lắc đầu. Thủy nói:

- Em đưa Mẹ đến.

Quỳnh bảo:

- Tối quá Thủy còn đưa Mẹ đến làm gì ?

- Mẹ đòi đi, em nói thế nào Mẹ cũng không chịu nghe.

Quỳnh đón Mẹ dưới chân cầu thang. bà cụ khóc thút thít gọi Thảo ơi. Thảo ơi, con đừng chết ! Quỳnh ôm cánh tay Mẹ an ủi:

- Chị Thảo không sao đâu Mẹ ạ sáng mai chị ày bình phục lại như thường. mẹ đừng có khóc làm ồn ào nhà thương Bác sĩ la chết.

- Mẹ vào thăm nó được không ?

Quỳnh lắc đầu:

- Giờ này bác sĩ cấm thăm bệnh. mẹ về đi sáng mai đến.

Mẹ nhìn Quỳnh dò hỏi:

- Chị Thảo con không sao thật chứ ?

Thủy gật đầu cho Mẹ yên lòng:

- Vâng Mẹ, chị Thảo đang vô nước biển. mẹ yên tâm về đi.

- Buổi tối trông chị cẩn thận con nhé.

- Vâng ạ

- Thôi Mẹ về.

Quỳnh đưa Mẹ ra cổng nhà thương. thủy chợt nói với Quỳnh:

- Anh Sơn về đó Quỳnh.

Quỳnh thoáng lo lắng:

- Anh Sơn có biết chị Thảo...

- Không, anh ấy về lúc cả nhà đi vắng và viết giấy để lại nói phải tháp tùng theo ông xếp nào đó dự một buổi tiếp tân. có lẽ khuya mới về đến nhà.

Quỳnh thở nhẹ:

- Thế cũng may

Quỳnh nói mà chợt thấy băng khuâng buồn, băng khuâng ray rứt.

Lúc Thủy lên xe, Quỳnh dặn nhỏ:

- Đừng nói gì với anh Sơn hết nhé nếu anh ấy có hỏi thì cứ nói như đã nói với Ba Mẹ thủy gật đầu ngoan ngoan. từ lúc Thảo nằm nhà thương Thủy biến mất vẻ láu lỉnh ngổ ngáo thường ngày. Phải có một cơn "sốc" mạnh cho đầu óc mọi người lớn lên một chút. hiểu biết thêm chút chút. Quỳnh lững thững đi trở lại phòng bệnh. mở hết cánh cửa nhìn vào trong. Thảo vẫn nằm yên xanh xao lưỡi biếng cử động. chai nước biển đầu giường đã vơi một nửa. Quỳnh khép cửa trở ra bậc thềm ciment lúc nãy. Buổi tối buồn vô chừng thôi. Quỳnh chợt nghĩ đến Tuấn. sự trở về đột ngột của anh Sơn khiến Quỳnh liên tưởng đến Tuấn. có thể Tuấn về cùng anh Sơn, biết đâu. Lần này Tuấn về đúng lúc. trông cơn buồn chán này Tuấn hiện hữu thật gần bên Quỳnh. dù muốn dù không Quỳnh vẫn thấy cần một an ủi đàn ông bên cạnh. lúc nãy nói với Thịnh rằng người đàn ông không phải là sự cần thiết quá đáng, người đàn ông chỉ là những chế điều không

ngừng của đám con gái nhà Quỳnh. nhưng bây giờ người đàn ông lại trở thành an ủi cần thiết nhất. giữa sự vắng lặng này Quỳnh nghĩ thế.

Quỳnh vào phòng Thảo thật khuya. Bắc cái ghế gần sát đầu giường Thảo. Quỳnh ngửa cổ ra sau. Con buồn ngủ đến bất chợt, nhanh chóng.

Tiếng chân người và tiếng ồn ào ngoài hành lang khiến Quỳnh bừng mở mắt. trời hừng sáng. suốt đêm qua y tá vào cặp thủy cho chị Thảo liên miên. chai nước biển trên đầu giường Thảo đã được thay chai mới đầy ắp. tiếng nói cười của mấy cô y tá lọt vào phòng Thảo. Người ta nói đến một người vừa chết đêm qua bằng giọng nói bình thường pha lẫn đùa cợt. Quỳnh nghe lạnh gáy. Quay vào nhìn Thảo. Hai chân Thảo động đậy trông lớp drap trắng. Quỳnh tiến lại gần - Đôi môi nhợt nhạt của Thảo cũng động đậy theo. Quỳnh mừng rú gọi chị Thảo ơi, chị Thảo ơi. Thảo mở mắt he hé. Quỳnh nắm bàn tay Thảo:

- Thảo có nhận ra em không ?

Thảo nhướn đôi mắt nhìn Quỳnh, nụ cười mệt nhọc méo mó. Quỳnh thở nhẹ sung sướng:

- Thảo tỉnh rồi !

Quỳnh thấy quên hết mệt mỏi của một đêm ngủ ngồi chấp chờn. tiếng chim hót buổi hừng sáng ngoài kia như trả lại sự sống cho Thảo. Dậy đi Thảo ơi ! Trở về đi Thảo ơi ! Vui đầu trên căn gác hẹp để châu mỏ cái nhau, để chí chóc dành nhau ăn uống. trở về đi, để buổi tối gác chân lên nhau tán dóc. buổi sáng trở dậy dành nhau từng hộp phấn thoa son để làm đẹp trước khi đi làm. buổi trưa, buổi chiều về ồn ào bữa ăn. về đi để cuối tuần này đưa Vân Phi về nhà chồng cho hết một đời con gái phá phách hồn nhiên. cô y tá bước vào, Quỳnh nói như reo:

- Chị tôi tỉnh rồi, chắc không sao chứ hả cô ?

Cô y tá hình như cũng vui lây với niềm vui của Quỳnh. cô nở một nụ cười. Ôi ! nụ cười quý như vàng giữa sự lạnh lùng cổ hủ của cô

- Chỉ vài ngày nữa là cô ấy về được.

- Cảm ơn cô

Quỳnh nói. Cô y tá lại tiếp tục công việc quên thuộc thường ngày: cặp thủy, chích thuốc và... làm thuốc.

- Vài phút nữa Bác sĩ đến khám bệnh, cô chịu khó ra ngoài đứng nhé.

- Vâng. chừng nào thì chị Thảo tôi nói chuyện được hở cô ?

- Đến chiều.

Quỳnh mở cửa bước ra ngoài. Buổi sáng nồng nực mùi thuốc và mùi nhà thương. Quỳnh nhìn xuống khu nhà xác. ở đó vừa đón nhận một xác chết đêm qua. Quỳnh nghe buồn mênh mang.

Gần chín giờ Thủy, Phi và Mẹ đến. thấy Quỳnh cả ba đều kêu lên ríu rít:

- Thảo không sao chứ hở Quỳnh ?

Quỳnh lắc đầu chạy đến ôm cánh tay Mẹ :

- Chị Thảo khỏi rồi Mẹ ạ. vài hôm nữa chị Thảo về nhà.

Thủy cười vui như trẻ thơ:

- Đêm qua em với chị phi nằm khóc suốt đêm vì lo cho chị Thảo và... nhớ Quỳnh. lần đầu tiên căn gác vắng hai người sao buồn quá sức. đứa nào cũng chui vào mừng sớm. mong cho mau hết một buổi tối dài.

Quỳnh nao nao buồn nhìn đôi mắt Vân Phi lòng lạnh ngắt nước. mai mốt rồi cũng phải tan nhau, rã nhau chứ. chả lẽ cứ dính chùm nhau để mà đùa phả ồn ào mãi ư? Có ai chấp nhận cho tuổi hồn nhiên của mình còn mãi đâu hở thủy? mai mốt rồi Thủy sẽ là người lẻ loi nhất. thủy là con út. con út phải ở với Bố Mẹ cho đến ngày các chị đi lấy chồng. con út hai mươi mấy tuổi vẫn được quyền nằm ôm vòng lưng gầy của Mẹ - Được nhổ những sợi tóc bạc già nua của Bố. con út có chồng vẫn còn được nhõng nhẽo vượt lên đôi má già nua của Mẹ thủy là con út. thủy sống với Bố Mẹ chờ ngày các chị đi lấy chồng nhé Thủy ! Thủy là con út Thủy được xin chồng về ở với Bố Mẹ, đem bày con nhỏ về cho Mẹ chăm nom - Như Mẹ đã chăm non bọn mình thưở bé, Thủy nhé !

Mẹ cười, hàm răng đều thật đẹp. Quỳnh thương hàm răng Mẹ quá chừng. mẹ ơi ! Bao giờ thì Mẹ rụng răng. bao giờ thì Mẹ không ăn được cơm, nhai được trầu? - không nếm được những chiếc bánh chúng con làm ? bao giờ thì Mẹ già khua lụ khụ, bước đi phải nhờ sự nâng đỡ của đàn con? hở mẹ ? bao giờ thì nụ cười Mẹ móm mém dễ thương.

Quỳnh đưa Mẹ vào thăm chị Thảo. Thủy đi theo dặm mạnh đôi chân qua bậc hàng lang dài một cách trẻ con lí lắc. Quỳnh dọa Thủy:

- Coi chừng nghe Thủy, đêm qua căn phòng này mới có người chết.

Thủy nhảy căng lên, ôm chầm ngang lưng Mẹ kêu ríu rít:

- Dễ sợ quá Mẹ ơi !

Vân Phi nhăn mặt quát Thủy:

- Thủy ồn vừa thôi nhe, để yên cho mọi người nghĩ với chứ.

Thủy le lưỡi trêu Phi sau lưng Mẹ. gặp cô y tá lúc sáng Quỳnh cười:

- Bác sĩ đi rồi phải không cô ?

- Dạ

- Mẹ em đấy.

Quỳnh giới thiệu Mẹ. cô y tá cười hiền lành.

- Mấy cô nhỏ này là em gái em. nhà con gái hàng đàn cô thấy sợ không ?

- Vui chứ, con gái đông tha hồ cãi nhau, tha hồ la hét nhau nhưng thương nhau lắm.

- Nhà cô có đông chị em không cô ?

- Có hai anh em, tôi con út.

Cô y tá nói xong cười và đi vội vã trông tiếng gọi của người bạn ở cuối dãy phòng thuốc. thủy nheo mắt hỏi Quỳnh:

- Chị làm sao mà quên được với "con ma lạnh lòng" ấy thế hở ?

Mẹ cau mặt mắng Thủy:

- Thủy ăn nói lạ nhỉ. người ta như thế mà dám gọi là con ma lạnh lòng.

Thủy công môi phụng phịu:

- Mẹ không biết chứ mấy mụ y tá dễ ghét nhất thế giới. Một lúc nào cũng lạnh lùng vênh váo như người không tình cảm vậy. Hôm trước con vào thăm Bích Ngọc ở đây cũng bị mấy con mụ đó la nên con với Bích Ngọc đặt cho mấy mụ y tá là con ma lạnh lòng.

Mẹ bảo:

- Mày đi đến đâu là họ muốn đuổi đến đó chứ đừng nói là lạ con gái gì đi đứng ồn ào, phá phách hơn con trai.

Vân Phi thì nhỏ nhẹ, hiền lành bảo:

- Họ làm việc ở đây thấy người chết người bệnh quên rồi. Làm sao họ có cảm xúc mạnh bằng mình cho được.

Thủy bấu môi:

- Chị thì lúc nào cũng nhìn mọi người bằng đôi mắt hiền lành ngoan ngoãn được cả. chị làm như ai cũng là chị vậy.

Phi không cãi Thủy. Đến bên Thảo nhìn sâu trên khuôn mặt xanh xao của chị. phi thấy nao nao thương cảm. mới hôm qua còn tươi trẻ nòng nân, còn nói cười lí lắc. thế mà hôm nay chị nằm lả người trông sự sống và sự chết gần nhau. Phi nắm bàn tay mềm nhũn của Thảo. Thảo mở mắt nhìn chung quanh. mẹ đó ! Em đó ! Như vừa qua một giấc ngủ dài. Thảo mở mắt để thấy những khuôn mặt bao quanh mình đầy lo âu và buồn thảm. có chuyện gì vậy? Tại sao thế?

Thảo làm một cử động trời dậy nhưng hình như Thảo không còn sức. cánh tay lười biếng không nhấc nổi khỏi mặt đệm. một nửa phần dưới nhóp nháp đầu nhúc. mùi thuốc nồng nân khắp căn phòng. đây là nhà thương, đây không phải là căn gác xếp với những chiếc giường cá nhân bữa bãi, với những tiếng cười nói ồn ào của bầy con gái đầu.

Mẹ để bàn tay lên má Thảo. Bàn tay Mẹ êm mát làm sao.

- Con khỏe chưa, Thảo?

Thảo gật đầu, hai giọt nước mắt long lanh chảy dài trên bàn tay êm ái của Mẹ Thảo muốn gọi Mẹ ơi ! Mẹ ơi ! Nhưng cổ Thảo nghẹn lại, không nói được. con không nói được nhưng con đã biết, đã nhớ hết. trí óc con trở lại rồi. Mẹ ơi ! Mẹ có phiền giận con không hở mẹ ?

Cô y tá bước vào, cô nói nhỏ nhẹ nhàng:

- Sắp hết giờ thăm bệnh. xin bà và các cô nên tránh gây xúc động cho cô ấy. Cô chưa được khỏe hẳn.

Quỳnh cầm ví nói với Mẹ và Thủy, Phi:

- Thủy hay là Phi ở lại trông chị Thảo, con phải về để ghé qua sở xin phép nghỉ ngày hôm nay

Phi bảo:

- Em ở lại với chị Thảo cũng được.

Mẹ hỏi:

- Thế tối nay đưa nào ở lại ngủ với chị ?

Quỳnh nhìn Thủy, nheo mắt:

- Thủy chứ ai.

Thủy trợn mắt dấy lên:

- Thôi, em sợ ma lắm.

Phi cau mặt:

- Mà chỉ giỏi nói cái miệng. thôi, tối tao ở lại cũng được.

Quỳnh cười. Đưa Mẹ xuống đường ra khỏi cổng bệnh viện. Quỳnh bảo Thủy gọi xe về nhà với Mẹ. mẹ hỏi Quỳnh:

- Con không về à?

Quỳnh lắc đầu:

- Con đến sở xin phép rồi về sau. Anh Sơn còn ở nhà hờ mẹ ?

- Ừ, tối qua cu cậu về khuya quá, sáng nay còn ngủ li bì chưa dậy nổi.

Thủy vẫy Quỳnh:

- Về nhanh Quỳnh nhé. em có nhiều chuyện kể cho Quỳnh nghe.

Quỳnh cười hiền hòa. Vẫy một chiếc Cyclo Quỳnh bảo đi đến nhà Khanh.

CHƯƠNG 17

Khanh đang ngồi may quần áo gần cửa sổ - Mái tóc vén cao gọn gàng. Khanh mặc pyjama lụa mỏng, áo ngắn tay mát mẻ. Khanh đang hát một bài hát buồn "...lá đổ muôn chiều ôi lá úa, phải chăng là nước mắt người yêu. Em ơi ! đừng dối lòng. dù sao chẳng nữa cũng nhớ đến tình đôi ta.."

Quỳnh lọt vào giữa tiếng hát của Khanh. Khanh ngừng máy tròn mắt:

- Đi đâu về mà trông phờ phạt tang thương thế hở ?

Quỳnh cười ngồi xuống bên cạnh Khanh. soi trông tấm gương nhỏ Quỳnh bắt gặp khuôn mặt mệt mỏi của mình sau một đêm thức trắng và lo âu. Quỳnh đùa:

- Tao từ nhà thương về.

Khanh nheo mắt:

- Đau hả ? đau bệnh gì ta có thuốc chữa ngay khỏi cần vô nhà thương cũng khỏi.

Quỳnh cười nhẹ:

- Bệnh... buồn, bệnh ... chán đời.

Khanh đứng vụt dậy, vuốt hai má Quỳnh:

- Ngồi đó đi cưng, một lát là hết buồn, hết chán đời ngay

Quỳnh hỏi:

- Cái gì mà ghê gớm thế?

- Ủ, bí mật !

Khanh đi nhanh vào nhà trong. Quỳnh ngồi mân mê những chiếc áo nhỏ xíu để thương Khanh đang may cho con, Quỳnh chợt nghe nồn nao ước muốn. có con vui thật, thú thật ! Có con để thương làm sao. Nhất là con gái đầu lòng. mẹ tha hồ làm đẹp cho con. Quỳnh chợt nhớ đến hai câu thơ của một tác giả nào đó Quỳnh không nhớ tên. hai câu thơ mà Quỳnh thích:

Con giống má giống hàng mi nếp trán

Con giống ba giống ánh mắt nụ cười...

Khanh trở ra với một trái xoài xanh thật to và một đĩa muối ớt cay xè.

Quỳnh kêu lên:

- Thấy xoài là chảy nước miếng. nhưng tao chưa ăn sáng đó nghe Khanh.

Khanh gật đầu:

- Tao vừa bảo chị người đi mua bánh cuốn. chị ấy về bây giờ.

Quỳnh nhìn quanh nhà:

- Ông Hải đâu?

Khanh cười:

- Đi làm rồi. Trưa ở lại ăn cơm với tụi tao nghe

- Đâu được tao phải lên sở xin phép rồi về nhà. anh Sơn về phép tao chưa gặp anh ấy.

- Nhưng gặp người ta rồi phải không ?

- Người ta nào?

Quỳnh ngơ ngác. Khanh cười ròn rã:

- Còn làm bộ - Tuần đó

Quỳnh thở nhẹ:

- Chưa bồ ơi ! Tao ở trông nhà thương từ chiều qua đến giờ. đâu đã gặp ai.

Khanh nhìn Quỳnh thoáng ngạc nhiên:

- Ủa, mày ở nhà thương làm gì. bộ nhà có ai đâu sao?

Quỳnh nói nhẹ, buồn buồn:

- Chị Thảo bị băng huyết. chiều qua tưởng bà ấy chết rồi chứ.

Khanh kêu lên:

- Chết. sao thế ?

Quỳnh nín lặng. Khanh nhìn thấy nét bối rối ngập ngừng của Quỳnh nên thôi hỏi.

- Chị Thảo khỏe lại chưa Quỳnh ?

- Tỉnh rồi. Sáng nay tao mới nghĩ là chị ấy còn sống.

- Có ai ở trông ấy với chị Thảo không ?

- Con Phị

- Chiều nay tao với anh Hải đến thăm chị. mày ghi dùm tao số phòng.

Quỳnh hí hoáy viết số phòng cho Khanh. Khanh đẩy đĩa bánh cuốn người làm vừa mua về đến gần

Quỳnh, dịu dàng:

- Thôi, ăn đi. Thảo nào trông mày phờ phạc quá. từ chiều qua đến giờ nhin đói phải không ?

Quỳnh gật đầu :

- Ủ, lo quá quên cả ăn.

- Giờ ăn bù đi.

- Mày ăn luôn với tao chứ !

Khanh cười :

- Tao vừa ăn xong. lo bữa sáng cho ông Hải với Tuấn nên ăn cùng, no quá trời ăn sao nổi nữa.

Quỳnh hỏi không ngạc nhiên:

- Tuấn về đấy à ?

- Về tối qua cùng với ông Sơn đó. tuần mới đi đâu hồi sáng này, chắc cũng sắp trở lại bây giờ.

Quỳnh bảo :

- Có lẽ đến nhà tao.

- Chắc thế. tối qua cả bọn ngồi nhắc mày hoài, vợ chồng tao với Tuấn đi xinê đến khuya mới về. tuần nói phải chỉ có Quỳnh...

Quỳnh cười nhẹ nhàng:

- Mày làm như tao với Tuấn yêu nhau rồi không bằng vậy. Từ từ thôi chứ.

Khanh nói nhỏ:

- Tao thấy Tuấn đang hoang, đứng đắn và... yêu mày thực tình. nên nghĩ đến tương lai là vừa, Quỳnh ạ. mình lớn hết rồi.

- Mày ăn nói như bà già.

Quỳnh bảo Khanh. Khanh cười vui:

- Già rồi còn gì nữa. Chồng con vất vả như thế đó không già sao được.

Quỳnh đẩy đĩa bánh cuốn dờ sang một bên. Khanh gọi:

- Chị hai ơi. Rót cho tôi ly nước.

Quỳnh nhìn Khanh gọt vỏ xoài một cách gọn gàng. nước miếng ứa ra miệng. Quỳnh nói đùa Khanh:

- Ê ! Bộ mày đã thêm "chua" rồi sao?

Khanh đỏ mặt mắng Quỳnh:

- Nói ầu !

- Tao nghi quá ! Tụi bây sản xuất hơi nhanh đó nghe

Khanh đập lên vai Quỳnh:

- Con tao chưa đầy năm. đừng nói nhảm nhí, khỉ ạ

Quỳnh cười:

- Chưa đầy năm là chậm đó. có đứa mới sanh xong hai đứa đã vác bầu rồi.

Khanh so vai:

- Thôi, Quỳnh ơi ! Tao sợ sanh lắm rồi. Một đứa cho vui nhà vui cửa rồi thôi. Không sanh nữa đâu.

Quỳnh dọa:

- Mày sanh một đứa mày đẹp ra. Mày sanh đến hai đứa, ba đứa mày sẽ xấu như con mẹ mướp. ra đường không ai thèm nhìn, thèm ngó đâu Khanh ơi. Cai đi - Chừa đi. Ba bốn năm sau sản xuất thêm một cậu bé nữa là đủ rồi. Sanh nhiều nuôi không nổi đâu mà sanh.

Tuấn cười từ ngoài cửa bước vào:

- Tôi vừa hứa với anh Sơn đi tìm Quỳnh hộ. quả thật bắt gặp Quỳnh ngồi ăn xoài ở đây.

Quỳnh chớp chớp đôi mắt hỏi Tuấn:

- Anh vừa ở nhà Quỳnh về đây phải không ?

Khanh nheo mắt trêu Tuấn:

- Đúng quá rồi còn gì nữa. Thảo nào ông ấy chịu khó đi sớm đến thế.

Tuấn nhìn Quỳnh cười tủm tỉm như lời thú nhận.

- Sáng nay Quỳnh nghỉ làm ?

- Dạ chị Thảo đau. Chắc anh có nghe ở nhà nói.

- Có bà cụ vừa ở nhà thương về thì tôi đến. cô Thủy bảo Quỳnh lên sở xin phép. Quỳnh đi chưa?

Quỳnh lắc lắc mái tóc cười nghịch ngợm:

- Chưa anh, tại còn kẹt trái xoài xanh của Khanh nên chưa đi nổi.

Tuấn nhìn đồng hồ:

- Tôi đưa Quỳnh đi được chứ ?

Quỳnh nhìn Khanh dò hỏi, Khanh cười ồ ào:

- Đúng đó, anh Tuấn đưa dùm Quỳnh đi cho nhanh chứ để nó lang thang chắc đến chiều chưa về đến nhà.

Quỳnh đứng dậy theo Tuấn. Khanh nói với theo:

- Chiều nay tao với ông Hải đi thăm chị Thảo đó Quỳnh.

CHƯƠNG 18

Ra đến đường Tuấn hỏi Quỳnh:

- Quỳnh có bận nhiều việc không ?

Quỳnh lắc đầu:

- Quỳnh chỉ lên sở xin phép nghỉ nốt chiều nay rồi về.

- Quỳnh ở trông nhà thương với chị Thảo từ chiều qua đến giờ chắc là mệt lắm ?

Quỳnh cười tươi tắn:

- Hôm qua thì mệt nhưng sáng nay thấy chị Thảo khỏe lại và đến Khanh cho ăn một đĩa bánh cuốn nên hết mệt rồi.

Tuấn im lặng nhiều hơn nói. Đưa Quỳnh đến sở làm lúc trở ra Tuấn rủ Quỳnh đi uống nước. Quỳnh từ chối:

- Thôi anh cho Quỳnh về. ở nhà chắc mọi người đang mong Quỳnh. với lại Quỳnh chưa được gặp anh Sơn.

Tuấn nói thật nhẹ:

- Ủ, thì cho Quỳnh về. chiều nay tôi đến chơi được chứ ?

- Dạ !

- Quỳnh đưa tôi lên nhà thương thăm chị Thảo nhé ?

- Dạ !

Quỳnh chợt hỏi:

- Anh về nhà hay về bên vợ chồng Khanh ?

Tuấn cười vui vẻ:

- Về nhà chứ. trưa nay bà cụ làm bún chả giò đãi cậu con từ rừng núi trở về mà. không về bà cụ mắng chết.

Quỳnh nghe vui lây trông giọng nói âu yếm của Tuấn khi nói về gia đình và Mẹ. Quỳnh bảo:

- Bà cụ giống Mẹ Quỳnh ghê lâu lâu anh Sơn về phép là chịu đủ thứ, làm hết món này đến món khác để đãi cậu con. la hét bộn Quỳnh cứ loạn cả lên: lấy khăn cho anh ! Tìm dép cho anh ! Pha nước chanh cho anh. mẹ làm như nhà có đến mấy ông khách quý đến ở chứ không phải một mình ông anh về phép đâu. Nhiều khi thấy tức ghê cơ, anh Sơn về phép tại Quỳnh bị "bỏ rơi" trông thấy.

- Tại các cụ thương con trai đi lính xa nhà nên mới chịu như thế. thử xem hồi còn đi học, ngày nào cũng vòi tiền các cụ. các cụ mắng cho ra gì đấy chứ.

Quỳnh hỏi trêu Tuấn:

- Vòi tiền ăn quà hay vòi tiền đưa... bồ đi Cinê ?

- Cả hai. Lúc nhỏ thì vòi tiền quà. lớn lớn một chút thì vòi tiền để đãi bồ đi uống nước thôi chứ xinê thì chả dám.

Quỳnh cười khúc khích kể:

- Anh còn "ngoan" hơn anh Sơn nhiều. Hồi xưa anh Sơn chuyên môn dụ tiền của Quỳnh để mua quà tặng bồ, đưa bồ đi Ciné. nhiều khi bọn Quỳnh không cho anh ấy năn nỉ mượn, mượn không được anh Sơn bèn "lấy trộm". bà Thảo mất tiền vì anh Sơn nhiều nhất nhà nên bây giờ nhắc lại, bà Thảo vẫn còn ám ức.

Tuấn bảo:

- Con trai khổ như thế mà các cô đâu có hiểu. Mỗi lần muốn rủ các cô đi chơi, muốn bao một chiều xinê là y như phải nhịn quà sáng một tuần.

Quỳnh kêu lên:

- Ai bảo các ông bày đặt. bằng... tí tuổi đã tán gái, bồ bịch lung tung rồi thì làm sao mà không khổ được.

Tuấn nheo mắt nhìn Quỳnh, cười âu yếm:

- Bây giờ thì... có quyền tán gái - cưới vợ được rồi chứ hở Quỳnh ?

Quỳnh ứng hồng đôi má nhìn bâng quơ lên hàng cây đan nhau bên vệ đường. hàng cây âu yếm quá. để thương quá. hàng cây cũng có đôi và Quỳnh chợt thấy mệnh mang buồn. lúc này Quỳnh cảm thấy cần một an ủi gần bên cạnh. bất chợt Quỳnh ngược mắt nhìn Tuấn. trông đôi mắt tên con trai, Quỳnh bắt gặp

hình ảnh mình trông đó. Quỳnh mỉm cười thật nhẹ - khe khẽ gật đầu. Tuấn cũng cười theo - Tha thiết và âu yếm...

CHƯƠNG 19

hủy ngồi xếp giúp Phi những bộ quần áo mới vào vali buổi tối cuối cùng của Phi đó. Phi nghe nồn nao như nghẹn cổ - Không nói - không cười - không la hét ồn ào được nữa. Nhớ căn gác này hết sức. nhớ cái giường này hết sức. nhớ chị Thảo, chị Quỳnh, nhớ Thủy quá đi Thủy ơi.

- Mai Vân Phi về nhà chồng rồi !

Thảo chợt nói, chợt lên tiếng, Quỳnh nhỏ nhẹ

- Chị Thảo khỏi kịp ngày Vân Phi đi lấy chồng, mừng ghê !

Thảo nằm dài lưỡi biếng trên mặt giường, khuôn mặt xanh xao sau lần hụt chết - Đôi mắt mệt mỏi.

Thảo cười gượng :

- Dù không khỏi cũng phải cố khỏi để dự đám cưới con Phi chứ. tao là chị lớn, dĩ nhiên tao phải có bốn phần vui chung với nó. con gái chỉ có một lần này.

Thủy quay mặt vào tường thút thít khóc. Phi nhìn Thủy và nước mắt cũng chảy dài không chặn kịp. thôi, từ nay không còn những cãi vã ồn ào - không còn những riu rít nhau đi dạo phố. không còn những buổi tối châu đầu vào nhau chế diễu lẫn nhau - Không còn những đêm sợ ma đũa này chui sang mừng đũa kia ngủ "kế" - Không còn những buổi sáng lừa nhau dậy tranh nhau hộp phấn, thỏi son trang điểm trước. buổi chiều dành nhau phòng tắm - Lừa nhau dọn nhà. thôi, từ nay Phi giao lại kỷ niệm những ngày con gái cho Thủy, Thảo, Quỳnh. Phi giao lại những ồn ào phá phách cho những người con gái ở lại. Tối nay còn được ngủ trong căn phòng ồn ào hơi con gái. Tối nay còn được nằm vùi đầu trên gối riêng, chăn riêng. tối mai Phi sẽ thành một người cô độc nhất. nhìn mỗi mờ con mắt cũng chỉ thấy một người thân là chồng mình. là người đàn ông của những ngày là tình nhân thì quá quen thuộc. nhưng của những ngày làm chồng thì cũng quá mới mẻ như những người bên họ nhà chồng mà thôi. Buổi sáng thức giấc Vân Phi sẽ từ một Vân Phi ngoan hiền bé bỏng biến thể thành một người đàn bà. Vân Phi sẽ mang tên chồng và quên dần tên con gái. Người ta sẽ không còn gọi Phi bằng cô Phi - bé Phi nữa. Mà mọi người sẽ gọi Phi bằng tên họ của chồng. Bà Hoàng - Bà Nguyễn Nghi Hoàng. như thế là Phi mất dần tên Phi - Tên con gái Bố Mẹ âu yếm đặt cho chị em âu yếm gọi nhau suốt thời con gái. Phi bỗng thấy tiếc nuối nghẹn ngào.

- Phi ơi, mai mốt Phi có bị bên chồng bắt nạt thì Phi về đây ở nha Phi

Thủy dạn dò một cách ngô nghê Quỳnh thấy thương Thủy lạ, Thủy còn nhỏ quá, Thủy đại khờ quá, Quỳnh cười buồn:

- Chưa gì Thủy đã dụ dỗ rồi. Đừng nói nhảm thế Mẹ nghe Mẹ cho nghe Thủy.

Thủy chùi nước mắt nói:

- Em nói thật chứ. tại Phi hiền quá, dễ bị bắt nạt quá nên em sợ - Em lo cho Phi

Thảo bảo:

- Coi bộ thằng Hoàng hiền, ngoan và biết thương vợ

Thủy cãi:

- Anh Hoàng hiền nhưng biết đâu gia đình anh Hoàng dữ. em cứ tưởng tượng họ hàng nhà chồng ai cũng có hai cái răng nanh to tướng.

Thảo cười dài:

- Thủy nói thế con Phi nó buồn đấy.

Quỳnh nói:

- Cho Thủy lấy chồng chắc hôm trước, hôm sau là Thủy làm vua cả họ bên chồng quá.

Thủy ngược đôi mắt long lanh nhìn Quỳnh mím môi:

- Em không lấy chồng. em ở nhà với Bố Mẹ ở với Bố Mẹ sướng như Công chúa nhỏ. lấy chồng khổ như con bé lọ lem. lấy chồng bị lệ thuộc vào họ hàng nhà chồng đến quên cả gia đình, chị em. lấy chồng bị dòm ngó, bị... làm dâu. Bị tước quyền con gái, bị quay cuồng giữa sự lạnh lùng đáng sợ của họ hàng bên chồng. em chả thèm.

Thảo bảo Thủy:

- Gớm, mai Phi về nhà chồng. tối nay Thủy đem một lô cái "bị" ra dọa dẫm thế liệu Phi có còn dám lấy chồng nữa không ?

Phi lịm người trông từng câu nói tiếng cười của mọi người - Dám hay không dám thì cũng lỡ rồi, muộn rồi. Tiếc nuối gì thì chả còn níu kéo lại được nữa. Phi muốn trùm chăn ngủ vùi cho đến sớm mai - Cho đến lúc rời xa đám con gái để không phải nghe, phải nhìn. Phi trốn hình ảnh mặt nhọc, buồn phiền của chị Thảo, Phi trốn ánh mắt Quỳnh, nụ cười ngơ ngác của Thủy. Phi trốn hình ảnh buồn rầu của Mẹ. ánh mắt âu yếm của Bố. ôi ! tất cả là kỷ niệm, tất cả là của mình suốt thời con gái bỗng chốc bay biến, bỗng chốc phải rời xa hoàng ơ ! Anh xui em dứt bỏ tình ruột thịt, chị em. anh xui em rời xa Bố Mẹ. anh xui em đốt đi mười tám năm làm con gái ồn ào để về với anh - để làm dâu giữa những khuôn mặt lạ. liệu họ hàng anh - Gia đình anh có bắt nạt em như lời Thủy nói hay không ? liệu anh có bỏ bê em khi em bắt đầu già nua, xấu xí không ? liệu anh có chông mắt đứng nhìn em vất vả lòi thoi mái tóc biếng chải, nụ cười kém tươi vì con cái đầy đàn không ? liệu mỗi lần chị Thảo, Quỳnh, Thủy đến thăm em về nhà phải nhăn nhó thương cảm cho em không ? em lo quá đi Hoàng - Em sợ quá đi - Em mà bị gia đình chồng bắt nạt em sẽ bỏ anh về làm con gái sống bữa bãi ồn ào với chị, với em. với sự thương yêu thành thật nhất của gia đình. em sẽ trở về nằm thoải mái trên chiếc giường nhỏ để cãi nhau, tán dóc, đùa phá với chị Thảo, Quỳnh, Thủy rồi ngủ vùi để sáng mai lại tiếp tục như sáng hôm qua. Những ngày tháng êm đềm cứ đều đều tiếp nối như thế mãi. Không còn phải có sự hiện diện của đàn ông chen vào. Người đàn ông lúc đó sẽ bị thừa - sẽ bị lạc lõng vô duyên bên những tiếng cười phá phách của đám con gái. Đó Hoàng ! Thủy nó dọa dẫm em - em dọa dẫm lại anh. vì em đang lo, đang sợ, đang muốn khóc ở đây.

Quỳnh tắt đèn sớm cho mọi người đi ngủ. mẹ vừa lên bảo tụi con gái:

- Chị em chúng mày làm gì mà lục đục hoài thế ? đi ngủ đi, sáng mai dậy sớm để sửa soạn cho Phi

Quỳnh nói vâng ạ! Chờ Mẹ xuống nhà dưới, Quỳnh tắt đèn chui vào phòng. Thảo nằm lả người không lên tiếng nổi. Quỳnh thao thức nghĩ đến Tuấn - Đến anh Sơn - Đến Khanh. đám cưới Phi anh Sơn không về được. Tuấn đã gởi quà cho Phi và cho... Quỳnh. Tuấn bảo cho Quỳnh hưởng ké. thế nghĩa là sao? Quỳnh hưởng "ké" để Quỳnh mau lấy chồng như Van Phi đó phải không ? bất giác Quỳnh muốn nói một câu ngô nghê đại khờ như Thủy. Quỳnh không muốn lấy chồng, Quỳnh muốn làm con gái đời đời sống bên gia đình, hưởng tình thương của Bố Mẹ...

CHƯƠNG 20

Buổi sáng đưa dâu Quỳnh nhận được thư Tuấn. không kịp đọc Quỳnh cắt vôi vào vôi và lo giúp Vân Phi chải lại mái tóc, vẽ lại đường lông mày, tô thêm một lớp son môi. Lúc lên xe hoa Phi khóc sụt sùi. thủy cũng khóc sụt sùi. mẹ nhìn theo con gái cũng khóc theo. Đôi mắt đỏ hoe buồn bã. từ nay Mẹ mất con rồi. Từ nay con là con thiên hạ - Con không được Mẹ vỗ về săn sóc mỗi khi con ốm đau. Mẹ chẳng được lo lắng nhìn con biếng ăn, biếng cười nữa. Mẹ muốn gọi con ở lại. Thôi, con đừng lớn, con đừng biết điểm trang duyên dáng. con cứ bé bỏng như thưở nào con mới tập đi, tập đứng - Như ngày đầu tiên con mới học đánh vần cho Mẹ được gần gũi mãi bên con - Cho Mẹ được cầm roi đánh con thật đau mỗi khi con nhõng nhẽo khóc nhè bên Mẹ. cho Mẹ được âu yếm hôn lên vàng trán cao của con mà khen con bé này thông minh nhất nhà. thôi, con đừng lớn. những đứa con Mẹ đừng đứa nào lớn nữa cả. hãy bé bỏng mãi để quây quần bên Mẹ. mỗi đứa theo chồng tim Mẹ thót đau. Hai đứa, rồi ba đứa, bốn đứa theo chồng, chắc Mẹ héo hơn đến chết mất.

Quỳnh đứng sát bên Mẹ, ôm cánh tay Mẹ thủ thủ an ủi:

- Một năm nữa Vân Phi nó có con. nó sẽ đem cháu về cho Mẹ nuôi, tha hồ Mẹ mệt vì nó.

Mẹ chùi nước mắt cười buồn:

- Mẹ thích nuôi trẻ con. đứa nào lấy chồng rồi sanh con đem về đây Mẹ nuôi dùm cho

Quỳnh chợt nghĩ đến Thảo và nhìn quanh. Thảo ngồi tiếp Trấn ở góc phòng - cười luôn miệng. nhưng sao nhìn trông cử chỉ của Thảo, Quỳnh vẫn mang cảm tưởng Thảo không được hoàn toàn vui. Ánh mắt Thảo nhìn lạc lõng trên từng khuôn mặt mọi người. Chẳng biết Thảo đang nghĩ gì? dạo này Thảo ít vui đùa, ít cười nói. Thảo có vẻ người lớn và xa lạ với đám em. hình như sau cơn đầu đốn Thảo người lớn ra. Thảo đang muốn thay đổi cuộc sống - Thảo chán những ngày phá phách ồn ào con gái trên căn gác hẹp rồi. Quỳnh nói với Mẹ:

- Chị Thảo hồi này có vẻ thân thiện với anh Trấn ghê Mẹ nhỉ

Mẹ hỏi:

- Còn cái cậu gi con ông Giám Đốc đâu? Dạo này ít thấy đến.

Quỳnh nói:

- Chị Thảo bỏ rồi Mẹ ạ

Mẹ ngạc nhiên:

- Sao thế ?

- Con không hiểu. Hình như hai người cãi vả, giận nhau gì đó. chị Thảo bảo không hợp với anh Thịnh nên hai người bỏ nhau.

Mẹ nhỏ nhẹ:

- Con Thảo cũng kỳ. hồi nó nằm nhà thương Mẹ thấy cậu ấy cũng đến săn sóc nó tử tế đằng hoàng đấy chứ.

Quỳnh im lặng - Mẹ không hiểu gì hết đâu Mẹ. con gái Mẹ đứa nào đầu óc cũng chất chứa những điều mà Bố Mẹ không ngờ nổi - không hiểu nổi - Như chị Thảo, chẳng ai hiểu nổi chị ấy nghĩ gì? toan tính những gì khi chị bỏ anh Thịnh, cũng không ai hiểu tại sao bỗng dưng chỉ tỏ ra ân cần thân mật với người đàn ông trước đây chị chê, chị ghét bỏ nữa? cũng không làm sao hiểu được Quỳnh là người hoàn toàn đồng ý với chị Thảo khi biết chị với anh Thịnh bỏ nhau? có lẽ Quỳnh nghĩ Thịnh chưa hẳn là người... tốt. đã có lần Quỳnh bắt gặp Thịnh nhìn Quỳnh bằng ánh mắt kỳ lạ tính quái. Đã có lần Quỳnh bắt gặp trông giọng nói của Thịnh xôn xao nhiều ý nghĩa. Quỳnh không muốn... không muốn.

Thảo gọi:

- Quỳnh, Thủy, đứa nào đi theo xe cô dâu ra anh Trấn đưa đi.

Ba chị em ngồi xe Trấn đưa Vân Phi về nhà chồng. lúc bước lên xe Vân Phi còn ngoái nhìn Bố Mẹ sụt sùi khóc. Quỳnh nghĩ thầm - Vân Phi khóc như một đứa con nít chưa đủ tuổi. Như thế mà lấy chồng kể cũng buồn cười. Thảo ngồi đằng trước ngã đầu gần sát bên vai Trấn. thủy ngồi buồn xo bên Quỳnh không cười, không nói. Trấn đùa Thủy:

- Đưa chị về nhà chồng thì phải tươi lên chứ Thủy. Sao mặt mũi buồn xo thế ?

Quỳnh cười:

- Thế mà mọi ngày cô nhỏ cứ xui hết người này lấy chồng đi đến người kia lấy chồng đi. Bây giờ người ta lấy thật thì lại buồn, lại khóc.

Thủy bảo:

- Em nói đùa.

- Bộ thủy không thích các chị đi lấy chồng sao?

Thủy lắc đầu. Trấn hỏi:

- Thế mai mốt Thủy có lấy chồng không?

- Không

- Thật nhé.

- Thật chứ.

- Thủy lấy chồng mất gì với anh nào?

Thủy lắc lắc mái tóc:

- Em không biết.

Trấn trêu Thủy:

- Sợ vài nửa cô lại về ôm cổ mẹ vùi vỉnh thủ thi "Mẹ ơi, con muốn... lấy chồng" ngay ấy chứ.

Thủy vờ tay qua nệm xe cầu cánh tay Trấn:

- Ghét anh lắm nghe không.

Trấn cười ròn rã - Thảo cũng cười ròn rã. những tiếng cười Quỳnh nghe như những tiếng than thở buâng khuâng.

CHƯƠNG 21

ừ nhà vợ chồng Vân Phi về, mọi người nhắt đến Phi với những câu chúc tụng đầy thân thiết của họ hàng. nói đến buổi tối sửa soạn quần áo lên nhà hàng dự tiệc. Thảo nói liên miên. hết chuyện này sang chuyện khác. trấn cười ồn ào đùa phá cho Thủy cười. Quỳnh ngồi im lìm trông nỗi buồn chơi vơi - Nhớ buổi tối hôm nào đi chơi với vợ chồng Khanh và Tuấn. ngồi nghe Thái Thanh rên rĩ "Nghìn trùng xa cách người đã đi rồi..."

Bài hát buồn đông đưa theo từng ánh mắt nhìn, lời nói thiết tha những luyến lưu không dứt lúc nửa đêm về sáng chập chờn trông đầu Quỳnh. Quỳnh chợt nhớ đến bức chưa kịp đọc. Quỳnh bảo Trấn:

- Cho Quỳnh xuống đây, anh Trấn.

Trấn quay lại ngạc nhiên:

- Sao xuống đây?

- Em đến Khanh.

- Để anh đưa đi luôn thể

Quỳnh lắc đầu:

- Thôi, em xuống đi bộ cho thoải mái, nhà Khanh gần chút xíu hà.

Thảo hỏi:

- Chút nữa có phải đến đón Quỳnh không ?

- Không chị, lát em đi cùng với vợ chồng Khanh.

Trấn mở cửa xe cho Quỳnh bước xuống. thủy níu áo Quỳnh nói:

- Cho em đi theo với, chị Quỳnh.

Quỳnh xoa đầu Thủy dỗ dành:

- Thủy về nhà với Mẹ kéo Mẹ buồn rồi lát nữa đi theo chị Thảo lên nhà hàng ăn cưới Vân Phi

Thủy phụng phịu chực khóc. trấn bảo Thủy:

- Thôi để Quỳnh đi với bạn Thủy ạ, chút nữa anh đưa Thủy đi.

Thủy ngồi buồn xo không cãi. Thảo thản nhiên dựa nhẹ lên vai Trấn mơ màng:

...Xin cho yêu em nồng nàn

Xin cho yêu em nồng nàn

Dù biết yêu tình yêu muộn màng...

CHƯƠNG 22

Khanh cười khi nhìn thấy Quỳnh từ ngoài cửa:

- Đưa Vân Phi về nhà chồng rồi phải không ?

Quỳnh ngồi sà xuống bên Khanh xoa đầu Vi Vi :

- Cô bé chóng lớn ghê ! Mày sắp gả chồng cho con gái được rồi đó Khanh ạ

Khanh vuốt lên đôi má bầu bĩnh của con, đôi mắt sáng lên một niềm kiêu hãnh. Khanh đùa :

- Có mấy đám đặt cọc rồi đó chứ. nhưng tao còn chê nghe. Đã nói là chính tao chọn chồng cho con gái tao cơ mà.

- Kén cỡ nào? Bác sĩ - kỹ sư - thương gia hay lính ?

Hải từ trong nhà bước ra cười vui vẻ :

- Bố lính thì con gái cũng phải lấy chồng lính là chắc rồi.

Khanh lườm chồng :

- Còn lâu ạ. con tôi, tôi cấm nó yêu lính, lấy lính. khổ thân nó đợi chờ cho dài con mắt ra ấy à.

Hải cãi :

- Anh nhất định bắt nó thương lính, lấy chồng lính.

- Ừ, ở đó mà chờ. con tôi phải nghe lời tôi. Còn lâu nó mới nghe lời anh.

Hải nheo mắt gọi :

- Vi Vi con nghe ai? Bố nhé !

Vi Vi toét miệng cười với bố - Đôi tay quờ quạng với theo. Hải cười vang nhà, ôm Vi Vi vào lòng trêu Khanh :

- Đó em thấy chưa? Chả cần phải cãi vã lời thôi, anh cũng biết là Vi Vi nó thương bố hơn thương mẹ rồi.

Khanh ngúng nguẩy lườm chồng, tát lên má Vi Vi mắng đùa :

- Hư lắm ! Mẹ ghét Vi Vi rồi.

Vi Vi chúi đầu vào ngực Hải nghịch ngợm sợi dây đeo cổ của bố - cười hồn nhiên bé bỏng.

Nhìn gia đình Khanh - Hai vợ chồng trẻ với một đứa con nhỏ mũm mĩm dễ thương Quỳnh thấy Khanh hạnh phúc lạ. bỗng dưng Quỳnh nồn nao ao ước một gia đình nhỏ như thế. nỗi ao ước dịu Quỳnh lên cao chơi với...

Khanh hỏi Quỳnh :

- Quỳnh ở đây rồi lên nhà hàng cùng với vợ chồng tao chứ.

Quỳnh gật đầu. Khanh dục Hải :

- Anh vào sửa soạn đi, đưa Vi Vi đây cho em.

Hải kêu :

- Em còn trang điểm lâu hơn anh sao không vào sửa soạn trước đi.

Quỳnh cười:

- Thôi, hai ông bà cùng vào sửa soạn, cho Quỳnh mười lăm phút ngồi một mình ngoài này.

Khanh nhìn Quỳnh dò hỏi. Quỳnh nói nhỏ :

- Để đọc thư

- Của ai?

- Tuấn.

Khanh nheo mắt :

- Mới nhận à ?

- Ừ, buổi sáng, tại bạn sửa soạn cho con Phi rồi vội vả đưa nó về nhà chồng, xông đi thẳng đến đây đón vợ chồng mày. Chưa có thì giờ đọc.

- Kiên nhẫn ghê quá nhỉ

Quỳnh cười êm ái :

- Có gì đâu. Trước sau gì rồi cũng đọc.

Khanh cười với Quỳnh rồi bế con theo chồng vào nhà trong. căn phòng khách còn lại một mình Quỳnh.

Quỳnh mở thư Tuấn ra đọc :

....Ngày...tháng...

Quỳnh thương yêu,

Bỗng dưng nhớ Quỳnh quay quắt, dạo này anh thường vậy. Lúc nào cũng nghĩ đến Quỳnh - Lúc nào cũng thích nghe nói về Quỳnh hết cả. và, lúc nào anh cũng muốn về Sài Gòn. khắc hẳn với những ngày tháng trước, chẳng bao giờ anh nghĩ đến chuyện về phép - Về Sài Gòn để gặp Quỳnh, nghe Quỳnh nói, nhìn Quỳnh cười. Đã từ bao lâu nay anh mới lại bắt gặp mình với những phút giây bỗng quá sức như thế. nhờ Quỳnh đó - tại Quỳnh đó, Quỳnh biết không ?

Ở đây buổi tối buồn không sao kể xiết. anh lại nghĩ về Quỳnh và các chị, em qua lời kể của Sơn. buổi tối trên căn gác đông ồn ào của bảy con gái (anh dùng nguyên văn câu nói của Quỳnh chứ chả dám tự tiện gọi các cô là "bầy" đâu). vui lắm, nhộn lắm. anh nghe mà thêm ghê ! Ao ước có mặt anh ở đó ghê ! Nhưng anh chỉ đứng ngoài cửa sổ nhìn vào thôi, vì anh sợ sự hiện diện của anh làm mất đi không khí hồn nhiên con gái mất. Quỳnh ạ !

Tháng này Vân Phi về nhà chồng phải không ? anh nghe Sơn nói và than buồn vì không về được để dự đám cưới em gái. Đứa nào lấy chồng là mừng cho đứa đó. Sơn nói thế, Quỳnh nghĩ sao? Sơn còn nói với anh :

- Còn Thảo, Quỳnh, Thủy, chừng nào chúng nó lấy chồng hết tôi mới dám lấy vợ

Anh hỏi :

- Tại sao vậy?

Sơn cười :

- Tại chưa đứa nào lấy chồng nhà đã bốn cô con gái, thêm một bà chị dâu về ở nữa thành ra năm bà. tha hồ mà họp nhau ăn quà, tán dóc, chững diện đến quên chồng, quên bốn phận luôn.

Sơn coi vậy mà khó tính ra gì đấy Quỳnh nhỉ. hẳn ít nói và làm lì nhiều khi anh cũng phải nể. nên, ít khi tâm sự, kể lể với Sơn dù nhiều khi muốn nói về Quỳnh quá sức.

Quỳnh ơi ! Quỳnh ơi !

Buổi sáng, buổi tối anh đều muốn gọi tên Quỳnh. nhiều khi anh ngớ ngẩn tưởng mình là tên con trai mới lớn, bỗng bột và si mê vô chừng. anh không ngờ nỗi tình yêu trông anh lại mạnh mẽ đến thế đó. lúc này anh thêm một ngày phép. chỉ một ngày thôi cũng đủ làm anh vui suốt tuần rồi. Quỳnh ạ, Quỳnh có bao giờ mang ý định đến thăm tỉnh nhỏ này không ?

Quỳnh vẫn đi làm đều hử ? Quỳnh có hay đến chơi với vợ chồng Khanh không ? anh tò mò đến cuộc sống của Quỳnh vô chừng như thế đó. đừng giận anh, Quỳnh nhé.

Gửi cho Quỳnh những thương mến đậm đà nhất.

Tuấn

Khanh trở ra vừa lúc Quỳnh đọc xong thư Tuấn. Khanh cười tươi tắn :

- Thư vui chứ !

- Vui.

- Đi chưa?

Quỳnh gật đầu :

- Đi

- Tao với mày đi Taxi để ông Hải đi xe riêng một mình nhé.

Quỳnh hỏi :

- Vi Vi đâu?

- Để nhà cho chị hai trông.

Quỳnh cười :

- Nhỏ này có con mà coi bộ nhàn hạ ghê

Khanh nói đùa :

- Ủ, cuối tuần tụi tao vẫn đi Cine, dạo phố đều đều. Thiên hạ nhìn tưởng tụi tao đang trông thời kỳ bỏ bịch chứ không ai nghĩ là tụi tao có con hết.

- Nhất mày rồi.

Quỳnh nói. Hai đứa ríu rít đưa nhau ra đường. hải đi sau vợ. Quỳnh vậy một chiếc Taxi và dìu Khanh lên.

- Ông cho đến nhà hàng Đồng Khánh.

Ông Taxi cười làm quên :

- Các cô đi ăn đám cưới?

Quỳnh cười nhẹ nhàng :

- Vâng, đám cưới em gái tôi. Em gái lấy chồng trước các chị

Khanh để tay lên vai Quỳnh :

- Đầu năm tới đám cưới mày đi là vừa Quỳnh ạ. chúng mình lớn cả rồi còn gì.

Quỳnh ngả đầu lên vai Khanh, nói nhỏ :

- Ừ, mình lớn thật rồi Khanh ạ. tết này hai mươi hai tuổi còn gì.

CHƯƠNG 23

Buổi tối tan tiệc. Vân Phi đi theo Thảo, Quỳnh, Thủy xuống cửa. Mắt Phi chớp chớp buồn :

- Thôi, Thủy về nghe ! Chị Thảo, Quỳnh về nghe !

Thảo nheo mắt vuốt lên đôi má hồng hào của Vân Phi :

- Chúc cho cô dâu một đêm tân hôn thật tuyệt.

Má Phi hồng thêm trông ánh đèn màu tối. Thủy gọi :

- Phi ơi, tối nay không có Phi buồn quá Phi à. nhớ Phi ghê !

Quỳnh dặt tay Thủy đi nhanh :

- Đừng làm nó khóc, Thủy. Hôm nay là ngày vui của Vân Phi thủy nói một hồi nó khóc bây giờ.

Nhưng rồi Vân Phi cũng khóc thật. đứng nhìn theo Quỳnh, Thủy, Thảo Phi òa khóc tức tưởi gọi thầm

Thủy ơi, Thảo, Quỳnh ơi. Em buồn quá ! Nhớ nhà quá !

Ra đến đường Quỳnh thấy nhẹ nhõm hơn. vợ chồng Khanh về trước Quỳnh nửa tiếng. viện có là có

cháu bé. Quỳnh ở lại với Vân Phi đến hết cuộc vui - Cho trọn nghĩa chị em. trấn đưa ba chị em về đến cửa.

Thủy chạy lên lầu trước, Quỳnh chạy theo Thủy, Thảo lên sau cùng. thủy thay quần áo xông nằm dài. Cả ba

chị em đều cố tình không nhắc đến sự vắng mặt của Phi trên căn gác quên thuộc này. Nhưng, tất cả đều nhắc

nhở. chiếc giường nằm lẻ loi thiếu hơi con gái - Chiếc bàn với chồng sách vở cao lênh khênh như có dáng Vân

Phi xoa tóc ngồi học bài ở đó. thiếu một đứa mà sao vắng lạ lùng.

Vân Phi lấy chồng, cuộc sống ồn ào của đám con gái thay đổi đột ngột. Thảo thay đổi đột ngột theo khi

Thảo tuyên bố với Quỳnh :

- Cuối năm nay tao sửa soạn lấy chồng.

Quỳnh hỏi :

- Ai thế ? anh Thịnh hả

- Không, Trấn.

Quỳnh tròn mắt :

- Trấn.

Thảo gật đầu :

- Ủ, Trấn - Bộ ngạc nhiên lắm hả

- Lạ lùng thôi. Chị đã nghĩ kỹ chưa?

Thảo thở dài nhẹ nhàng :

- Tao đã nói hết cho Trấn nghe về tao và Thịnh - Về một lần hụt chết vì phá thai. Trấn chấp nhận hết.

thế là yên rồi.

Quỳnh cãi :

- Chị cứ nói thế, chị không yêu Trấn, chị không nên làm khổ chị

- Tao nghĩ đến Ba Mẹ. không phải đang mong tao lấy Trấn sao?

Quỳnh lắc đầu buồn bã :

- Không nên, không bao giờ chị suy nghĩ điều gì cả. chị toàn chấp nhận liều lĩnh và buông thả thôi.

- Mày khôn hơn tao, chín chắn hơn tao Quỳnh ạ. nhưng càng khôn nhiều, càng chín chắn nhiều càng

khổ nhiều chứ ích gì. thà là buông trôi liều lĩnh cho xong. may có nghĩ là tao đã khóc suốt đêm trước ngày

con Phi lấy chồng không ?

- Tại sao lại khóc ?

- Tại buồn. tại tao thấy tao không tròn nghĩa làm chị. đáng lẽ tao không nên hư hỏng như thế này -

Đáng lẽ tao phải là người đầu tiên lên xe hoa giữa bốn đứa chúng mình. nhưng, tao không làm gì được cả.

Quỳnh thấy không ?

Quỳnh gục đầu lên bàn :

- Chị đừng nói thế. con người sinh ra có số mạng cả. mỗi đứa là mỗi hoàn cảnh khác nhau. Vân Phi lấy

chồng sớm cũng là số của nó mà chị vất vả cũng là số của chị, đâu ai tránh được.

Thảo cương quyết :

- Tao sẽ thắng được số mạng. cuối năm nay tao và Trấn làm đám hỏi. Nhà mình sẽ thêm một kẻ ra đi.

- Chị lấy Trần rồi chị chỉ làm khổ cho hai người thôi.

- Sao lại khổ ?

- Vì chị không yêu anh ấy.

- Tao đâu còn tình yêu nữa. Vả lại, yêu làm gì. trước sau rồi cũng hết tình. thà lấy đại cho xong rồi tình yêu sẽ đến sau lo gì Quỳnh.

Quỳnh im lặng. biết rằng cãi với Thảo vô ích - Thảo quyết định chuyện gì cũng đột ngột và thay đổi cũng đột ngột theo - Không ai ngăn nổi Thảo cũng không ai hiểu nổi Thảo.

Quỳnh nói nhẹ :

- Thế là năm nay nhà mình kể như có hai đứa đi lấy chồng. tha hồ cho căn gác buồn thiu.

Thảo cười lạnh lẽo :

- Anh Sơn được tin chắc lại mừng rú. còn mày nữa Quỳnh ơi, sang năm đám cưới Quỳnh đi nữa là vừa - cho anh Sơn làm tiệc ăn mừng sắp được... cưới vợ.

Thủy thò đầu ra khỏi phòng, hét vang lên :

- Ủ, lấy chồng hết đi. Rủ nhau đi hết đi, để tui ở yên một mình trên căn gác này, để tui ở yên với Ba Mẹ

Quỳnh nhìn Thảo. Cả hai cùng bất chợt thấy mình không còn là một đứa con nít. và cùng trao nhau ánh mắt đồng lõa buồn phiền.